

~ ரசிகர் குழு

போட்டிக் கதைகள்

கதாசிரியர் :

சத்தியன்

பெண்டிசுற் பாலன்

மருதூர்க் கொத்தன்

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்

புலோலியூர் சதாசிவம்

நுஃமான்

அப்துஸ் ஸமது

செம்பியன் செல்வன்

மஜீத்

பதிப்பாசிரியர் :

எம். ஏ. ரஹ்மான்

அரசு வெளியீடு

ரசிகர் குழு
போட்டிக் கதைகள்

பதிப்பாசிரியர்:

எம். ஏ. ரஹ்மான்

அரசு வெளியீடு,
231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு - 13, (இலங்கை).

அரசு வெளியீடு: 13

முதற் பதிப்பு: மே , 1966.

பரிசுப் பதிப்பு

விலை. ரூ. 2-00

அச்சிடலார்:

ரெயின்போ பிரிண்டர்ஸ்,

கொழும்பு-13.

சமர்ப்பணம்

RASIKAR KUZHU

POTTIK KATHAIKAL

(A Collection of Short Stories)

Edited by:

M. A. RAHMAN

Libray Edition

Rs. 2-00

First Edition: 20th May 1966

Published by

ARASU PUBLICATIONS

231, WOLFENDHAL STREET,

COLOMBO-13, (CEYLON).

தமிழ் மொழிக்கு

அழியாத

உயிரும் ஒளியும்

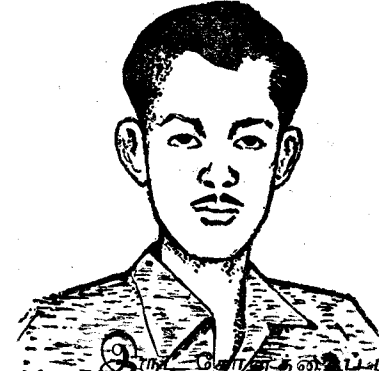
இயலுமாறு

இனிப் பிறந்து'

சிறுகதைகள்

படைக்க விழைகின்ற

கதாசிரியர்களுக்கு

நன்றி

'மரகதம்' மாசிகை மூலம்
ஆதரவு நல்கிய
இளங்கோன் அவர்களுக்கும்,
தேசியத் தினசரிகள் மூலம்
ஆதரவு தந்த
'தினகரன்' ஆசிரியர்
இ. சிவகுருநாதன்,
'வீரகேசரி' ஆசிரியர்
கே. வி. எஸ். வாஸ்
ஆகியோருக்கும்,
நடுவர்களாகப் பணியாற்றிய
ஏ. ஜே. கனகரத்தின,
க. மைலாசபதி,
வ. அ. இராசரத்தினம்
ஆகியோருக்கும்,
பரிசில்கள் வழங்கிய
வள்ளல்களுக்கும்,
'இளம்பிறை'
நிர்வாகத்தினருக்கும்

மனங்கலிந்த
நன்றிகள்.

இருட்டுமேளத்தைப் பின்பிட்டு, ஒரு கண்ணேரமே ஒளிப் பிழைப் காட்டினவனே அந்த அற்பாயு மின்னலின் பின்னால் ஒரு மிகத்தான் வரலாறு உண்டு. அதே போன்று தான், ஈழத்து இலக்கிய வானில் மின்னலாகத் தோன்றுதல் இயற்றிய இலக்கிய ரசிகர் குழுவின பின்னாலும் நீண்ட வரலாற்றொன்று இருக்கின்றது. சரித்திர நிகழ்வுகள் அழிவழக்காடப்படும் இந்நாளில், சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் நேர்மையுடன் குறித்துப் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டுமென்ற பொறுப்புணர்ச்சி மீதூர, இலக்கிய ரசிகர் குழுவினதும், அது நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியினதும் வரலாற்றையே இந்நூலின் பதிப்புரையாக எழுத விழைகின்றேன்.

இளமைத் துடிப்பும், இலக்கிய ஆர்வமும் பிடர் பிடித்து உந்த, சுமார் பத்து இலக்கிய ரசிகர்கள் 'இலக்கிய ரசிகர் குழு'வைத் தோற்றுவித்தார்கள். இந் நிகழ்ச்சி 1961-ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் நடைபெற்றது. 'இலக்கிய ரசிகர் குழு' இலக்கிய ரசனையை ஆற்றுப் படுத்துதலையோ, இலக்கிய இயக்கத்திற்கு 'உதையாக' உதவுவதையோ தனது பணியாக வரித்துக் கொள்ள வில்லை. அங்கத்தவர்களிடையே கருத்துப் பரிவர்த்தனைக்கு வசதியான ஒரு மேடையாகவே அஃது அமைந்தது. இக்குழுவைச் சேர்ந்த மூன்று நான்கு அங்கத்தவர்கள் ரெயின் போ பிரிண்டர்ஸ் படிக்கட்டிலோ, ஒரு தேநீர்க் கடையிலோ சந்தித்தாற்கூட, முன்னறிவித்தல் எதுவுமின்றியே இலக்கிய ரசிகர் குழுவின கூட்டம் ஒன்று இனிது நடைபெற்று நிறைவுறும். இந்தக் குழுவில், ஒத்த இலக்கியக் கருத்துக்கள் கொண்டவர்களோ, ஒத்த கலையார்வங் கொண்டவர்களோ இணையவில்லை. எனவே, ஒவ்வொருவரும் தத்தமது அபிப்பிராயங்களையும், அனுபவங்களையும் சொல்லி 'மனப்பார'த்தை இறக்குவதற்கும் இலக்கிய ரசிகர் குழுக் கூட்டங்கள் பயன்பட்டன. உத்தியோக ரீதியிலே நண்பர் திரு. ஆர். கனகரத்தினமும் நானும் அமைப்பாளராக இயங்கினோம்.

கொழும்பில் நடைபெற்ற ஒரு புத்தக வெளியீட்டு விழாவில் தென்னகப் பத்திரிகையாளர்களான திருவாளர்கள் விஜயபாஸ்கரனும் பகீரதனும் கலந்து கொண்டார்கள்.

அவ்விழாவிலேதான், 'தென்னகத்துப் பத்திராதிபர்கள் ஈழநாட்டைத் தமது வியாபாரச் சந்தையாக்க முந்துகிறார்களே தவிர, ஈழத்து இலக்கிய ஆற்றலைத் தரிசிக்கவும், மதிக்கவும் மறுக்கிறார்கள். இந்த மாற்றானதாய் மனோபாவம் மாறல் வேண்டும்' என்று பலரது நெஞ்சங்களிலே குமுறிக் கொண்டிருந்த ஓர் அபிப்பிராயத்தை, மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்திருந்த நண்பர் எஸ். பொன்னுதாரை வெளியிட்டார். துணிச்சலாகவும், ஆணித்தரமாகவுத் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவது அவர் சுபாவம். அத்துடன், 'தேசிய இலக்கியம்' படைப்பதற்கான தடத்திலே ஈழத்து எழுத்தாளர் சிந்திக்க வேண்டுமென்றும் அவர் கேட்டுக் கொண்டார். இசைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற காரசாரமான விவாதங்களையும், உணர்ச்சிப் பெருக்கையும் ஈழத்து இலக்கிய அன்பர்கள் அறிவார்கள். இவ்வாறு உணர்ச்சி திரண்டு கொண்டிருந்த சூழ்நிலையில், ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் வாழும் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் கருத்துக்களையும் அறியும் வகையில் ஒரு கலந்துரையாடலைத் தலைநகரில் ஒழுங்கு செய்யும் பணியை இலக்கிய ரசிகர் குழு வெற்றிகரமாக இயற்றியது. இக்கூட்டம் 18-6-61 இல் நடைபெற்றது. இதன் மூலம் ஈழத்தில் நடைபெறும் இலக்கியப் பிரச்சினைகள் குறித்தும் இலக்கிய ரசிகர் குழு சேதனை பூர்வமான அக்கறை கொண்டுள்ளது என்பதும் வெளியாயிற்று.

ஈழத்துப் பத்திரிகைத் துறையில் மின்னல் வேகத்தில் நற்பணியாற்றிய திரு. க. கைலாசபதி அவர்கள் 'தினகரன்' ஆசிரியர் பதவியைத் துறந்தார். அவர் ஆற்றிய சேவையைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இலக்கிய ரசிகர் குழு, ஹோட்டல் மெட்ரபோலிஸ் பிரியாவிலை விருந்து ஒன்றினை ஏற்பாடு செய்தது. இவ்விழாவிற்கு பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகளும், ஈழத்தின் நானாபகுதி வாழ் எழுத்தாளர்களும் கலந்து சிறப்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. 30-6-61-இல் நடைபெற்ற இவ்விழாவில், கைலாசபதி அவர்களுக்கு இரு தங்க நாணயங்கள் அன்பளிப்பாகவும் வழங்கப்பட்டமையும் ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கதே.

பிரபல பத்திரிகை யொன்றில் அச்சுக் கோர்ப்பாளராகப் பணியாற்றிய ஒருவரும் ரசிகர் குழுவில் இருந்தார். தான் அச்சுக் கோர்த்த நல்ல சிறுகதைகள் பற்றியும், தான் சிறுகதைகள் எழுத முயன்றதைப் பற்றியும் அவ்வப்போது 'அள'க்கும் அவர், இளம் எழுத்தாளருக்கு ஊக்கங் கொடுக்கவல்ல சிறுகதைப் போட்டிகள் இலங்கையில் நடத்தப்படல் வேண்டுமென்றும் நண்பர்கள் சந்திப்பில் அடிக்கடி வற்புறுத்துவார். அவருடைய அபிப்பிராயத்திற்கு உருவங் கொடுக்கலாம் என்பது தீர்மானமாயிற்று. இலக்கிய ரசிகர் குழுவின் சிறுகதைப் போட்டியை மரகதம் என்னும் மாசிகை தன் ஆதரவில் நடாத்த முன் வந்தது. உரிய முறையில் விளம்பரமுஞ் செய்தது. இப்போட்டிக்கான அறிவிப்பு 1961-இன் இறுதியில் மரகத'த்தில் வெளியாயிற்று.

இலக்கிய ரசிகர் குழு 25-3-62-இற் கூட்டிய ஒரு கருத்தரங்கில், 'இன்றைய இலக்கியப் போக்கு' என்ற தலைப்பிலே, சிறுகதை எழுத்தாளர் வ. அ. இராசரத்தினம் பேசினார். இக்கருத்தரங்கிற் பல்வேறு இலக்கியக் கோட்பாடுகளை வரித்துக் கொண்ட எழுத்தாளர் பலரும் கலந்து, கருத்துப் பரிவர்த்தனை செய்தனர். இவ்வரங்கிலே, பல விதக் கருத்துக்களும் மோதின. எழுத்தாளரின் சிந்தனைச் சுதந்திரத்திற்கு இது மகத்தான வெற்றியாய் மைந்தது. ஆனால், தூர்ப்பாக்கிய வசமாக, இதன் பின்னர் இலக்கிய ரசிகர் குழு இயங்கவில்லை. இதற்கான காரணங்கள் பல. குழுவைச் சேர்ந்த சிலர் தொழில் நிமித்தம் இடம் மாறிச் சென்றமை ஒரு காரணமாகும். தன் நிழலையே தன் எதிரி என்று கருதுஞ் சுபாவங் கொண்டவர்களை அங்கத்தினர்களாகக் கொண்ட ஓர் இலக்கிய இயக்கம் இலக்கிய ரசிகர் குழுவின் ஆக்கப்பணிகள் தம்மை அழிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகளைத் தப்பித் தவிர்த்தது. அவ்வியக்கத்தினரின் 'ஆக்கினை'க்குப் பணிந்து வெளியேறியவர்களும் உளர். இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் வேறுபாடுகளிலேயே ஒருமைப்பாட்டினையும் காண முடியும் என இயங்கிய இலக்கிய ரசிகர் குழு, ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தின் இராக்கதப் பிடிக்குள் மூச்சுத் திணறியமை ஏமாற்றமே இதனைத் தொடர்ந்து, ரசிகர் குழு அறிவித்த சிறுகதைப் போட்டியும் மர்மச் சிக்கலில் வீழ்ந்தது!

சிறுகதைப் போட்டியை தன் ஆதரவில் நடாத்த முன் வந்த 'மரகதம்' மாசிகை, நான்கு இதழ்களே வெளிவந்து அற்பாயுவாக மரித்தது. போட்டியிற் கலந்து கொள்ள விரும்பிய எழுத்தாளர் பலருக்கு இஃது ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. இந்த ஏமாற்றத்தை நேரிலும், கடிதம் மூலமும் அவர்கள்தெரிவித்தார்கள். இந்த ஏமாற்றத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக 'தினகரன்', 'வீரகேசரி' ஆகிய தினசரிகளின் உதவியை நாடினேன். அவர்களும் மனமுவந்து ஆதரவு நல்கவே, இலக்கிய ரசிகர் குழுவின் சிறுகதைப் போட்டி தேதி ஒத்திவைக்கப்பட்டு, நடாத்தப்பட்டது.

போட்டிக்கு வந்த சிறுகதைகள் அனைத்தையும் முதலாவது சுற்றில், அக்காலத்தில் 'டெய்லி நியூஸ்' ஆசிரியர் குழுவிற்கு பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த ஏ. ஜே. கனகரத்தின பரிசீலனை செய்தார். இரண்டாவது சுற்றில் பரிசுபெறும் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நடுவர்களாகத் திருவாளர்கள் க. கைலாசபதி அவர்களும், வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களும் பணியாற்றினார்கள். நடுவர்களுடைய பரிசீலனையிற் பரிசுக்குரிய கதைகளின் தேர்வு முடிவுற்ற பொழுது, இலக்கிய ரசிகர் குழுவில், அதன் செயலாளர்களுள் ஒருவனாக இயங்கிய நான் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தேன் என்ற நிதர்சனம் தெரிந்தது!

அப்பொழுது தனிப்பட்ட எம். ஏ. ரஹ்மானுடன் முன்னாற் பூதாகரமான பிரச்சினை ஒன்று எழுந்து

ஈழத்தில், பல பத்திரிகைகள் மதிப்பு மிக்கப் பரிசில்கள் வழங்குவதாக அறிவித்த போட்டிகள் கூட ஒழுங்காக நடத்தப் படாது, அவற்றிற்கான பரிசுகளைப் பற்றி மூச்சி விடாது இருக்கிறார்கள்! இந்நிலையில், தனி மனிதனான நான் ஒரு குழுவின் இயக்க மின்மைக்கு எவ்வாறு பொறுப்பாளியாக முடியும்? ஏனையோர் தமது பொறுப்பினைத் தட்டிக் கழித்தது போலவே, என்னாலும் வாளாவிருந்திருக்க முடியும். அவ்வாறு நடக்க என்மனம் ஒப்பவில்லை. எவ்வாறாயினும் போட்டியின் நேர்மையைக் காப்பாற்றியே ஆகவேண்டுமென்ற உறுதி என் நெஞ்சிற் பிறந்தது. அந்த உறுதி இப்பொழுது செயலுருவந்தாங்கி விட்டமை கண்டு பேருவகையடைகின்றேன்.

இலக்கிய ரசிகர் குழுவின் சகாக்கள் பிரிந்து விட்ட போதிலும், இறைவனின் கருணையும், ஆற்றலுள்ள எழுத்தாளர் நண்பர்களின் அன்பும் என் பக்கல் துணை நின்றன. இலக்கியத்திற்கு என்னாலான சிறு பணியினை இயற்றுதல் வேண்டுமென்று என் நெஞ்சிற் கனற்றிய ஆர்வம் மாழவில்லை. இந்த ஆர்வத்தின் தூண்டுதலினால் அரசு வெளியீடு என்ற நிறுவனத்தைத் தொடங்கி, ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களை நூலுருவிற்கொண்டுவரும் பணியில் ஈடுபட்டேன். 'அரசு வெளியீடு' நிறுவனம் வளர்ச்சியுற்றது.

இந்த வளர்ச்சியுடன் சேர்ந்து, ரெயின்போ பிரிண்டர்ஸ் ஆதரவில் உதயமான இளம்பிறையின் நிர்வாக ஆசிரியர் பொறுப்பும் என்னை அடைந்தது. பல நிரமங்களுக்கு மத்தியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'இளம்பிறை'யிற் போட்டிக் கதைகள் சிலவற்றைப் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்தேன். அத்துடன் பரிசும், பாராட்டும் பெறுங்கதைகளை நூலுருவிற்கொண்டுவரும் ஒழுங்குசாரும் நடைபெறுவதாகச் சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு அறிவித்தேன். புதிய உற்சாகம் பெற்ற அவர்கள், புத்தகத்திற் சேர்ப்பதற்கான புகைப்படங்களையும், தம்மைப் பற்றிய குறிப்புக்களையுந் தந்து உதவினார்கள். அந்த எழுத்தாளர்களுக்கு என் நன்றியும், பாராட்டுதல்களும். ரசிகர்குழு போட்டிக் கதைகள் இந்த நீண்ட வரலாற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, அரசு வெளியீட்டின் பதின்மன்றாவது நூலாக, இலக்கிய அன்னையின் திருப்பாதங்களிற் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றது.

இனி, இத்தொகுதியில் இடம் பெறுஞ் சிறுகதைகள் குறித்துச் சில குறிப்புக்கள் தருதல் பொருத்தமானது. இக்குறிப்புக்கள் கதைகளின் தரத்தைப் பொறுத்தன அல்ல; அவை பிரதிபலிக்கும் இலக்கியப் போக்கினைப் பற்றியன.

சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றின் மூலஞ் சிறந்த சிறுகதை மலர்களைக் கொய்துவிடலாமென்று யாரும் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

அதே சமயம், திறமை இருந்தும், அதிகம் அறிமுகமில்லாத எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கங்கொடுக்கவும், பிரசுரங்களங்கள் அமைத்துக் கொடுக்கவும் சிறுகதைப் போட்டிகள் பயன்படுகின்றன என்பதும் மறுப்பதற்கில்லை. மேலும், போட்டிக் கதைகள் அவை எழுதப்பட்ட காலத்தில் வழங்கும் இலக்கிய கோஷங்களையும், அரசியற் சூழ்நிலையையும் மிக அழுத்தமாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஏனைய கதைகளும் அவை தோன்றிய காலத்தைச் சூசகமாகப் பிரதிபலிக்கலாம் ஆனால், மக்கள் மத்தியிற் பிரீதியாகப் பேசப்படும் ஒரு பிரச்சினையைத் தொற்றி எழுந்தால் தமது கதைக்குப் பரிசு கிடைக்கும் வாய்ப்பு அதிகம் இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் போட்டிக்கதைகள் எழுதப்படும் காரணத்தினால், அவை அக்காலத்தின் இலக்கிய கோஷங்களைப் பிரசாரத்தொனி ஒலிக் பிரதிபலிப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகளும், இவ்வாறே இங்கு ஒரு காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கிய கோஷங்களைப் பிரசாரத் தொனியுடன் பிரதிபலிக்கின்றன.

விஜய பாஸ்கரன், பகிரதன் ஆகிய தென்னிந்தியப் பத்திரிகையாளரின் விஜயத்தின்போது எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் தொட்டுக் காட்டிய பிரச்சினையும், 'ஈழம்' சிறுகதைத் துறையில் தென்னகத்திற்குப் பத்து ஆண்டுகள் பின்தங்கி நிற்கின்றது' என்று பகிரதன் சொன்ன அபிப்பிராயமும், அக்காலத்தில் இலக்கியகாரரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்ந்தன. பத்திரிகைகளும் இவை பற்றிய சர்ச்சைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. மக்களைக் கவரக்கூடிய எந்தப் பிரச்சினையையும் தமது இலக்கிய இயக்கத்திற்குச் சார்பாக இணைத்து, அதன் மூலம் அரசியல் ஆதாயம் பெறல் வேண்டும் என்ற மிதப்பிலே கண் வைத்திருக்கும் குறிப்பிட்ட ஓர் இலக்கிய கோஷ்டியினர், 'மண்வாசனை இலக்கியம் தோன்றல் வேண்டும்' 'தேசிய இலக்கியம் வளரல் வேண்டும்' என்று தாம் ஏதோ புதிய இலக்கியக் கோட்பாட்டினை அறிமுகஞ் செய்து வைத்துவிட்டதான ஆவேசத்துடன் பிரசாரம் செய்தனர். அத்தகைய ஆவேச பிரசாரம் எவ்வாறு சிருஷ்டி இலக்கியப் போக்கினைத் தவறான பாதைக்குத் திசை திருப்புகின்றது என்பதற்கான சான்று சில கதைகளிலே பரவிப் படர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். இலக்கிய ரசிகர் குழுவோட்டி அகில இலங்கை அடிப்படையில் நடத்தப்பட்டபோதும், இருப்பினும், இக்கதைகளில் ஈழ மனிதனின் முழுமையைக் காண முடியாத அளவுக்கு, பிராந்தியப் பற்றுச் சடைத்திருப்பதற்கு இதுவுங் காரணம் எனலாம்.

இத்தொகுதியில் இடம் பெறும் இன்பபது கதைகளுள் ஐந்து கதைகள் கிழக்கு மாகாணத்தின் அறுவடைகள் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. அம்மாகாணத்திலே தோன்றிய பிறிதொரு எழுச்சியைப் பிரதிபலிக்கவும் இவை

உதவுகின்றன. 'கல்கி' 'குமுதம்' ஆகிய தென்னக பத்திரிகைகளின் கதைகளை வாசித்த அருட்டுணர்வில், அக்கதைகளைப் போன்ற 'பத்திரிகை'க் கதைகளைச் 'சரிக் கட்டு' வதையே அப்பகுதி எழுத்தாளர் பலர் தம் எழுத் துப் பணியென வரித்திருந்தனர். இதற்கு மாறாக, மட் டக்களப்பிற் பயிலப்படும் தமிழை உயிர்த்துடிப்புடன் கையாள முடியும்; அவ்வாறு செய்யின் மட்டக்களப்பின் கலை அழகை முழுத்துவத்துடன் தரிசிக்க முடிகின்றது என்ற போக்கை எஸ். பொன்னுத்துரை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர் தோற்றிவைத்த ஓர் எழுச்சி எவ்வளவு தூரம் அப்பகுதி எழுத்தாளர்களைப் பாதித்தது என்பதற்குச் சான்றாகவும் இத்தொகுதியிற் பல கதை கள் அமைந்துள்ளன.

பிராந்தியங்களிற் பயிலப்படும் தமிழில் எழுதிவிட் டால் மட்டும் தேசிய இலக்கியமும், ஈழத்திற்கே உரித் தான இலக்கியமும் தோன்றி விடுமா? இது கேள்வி. ஈழத்தின் பல பாகங்களிலுமுள்ள பழகு தமிழை வண்ண மும் வன்மையும் மிளிர்க் கையாண்டுள்ள எஸ். பொன் னுத்துரை அவர்கள் இக்கேள்விக்குத் தமது 'நற்போக்கு இலக்கியம்' என்ற இலக்கியக் கோட்பாட்டை அறிமுகஞ் செய்துவைத்து 1964 இல் மூலூரில் நடைபெற்ற இரண்டாம் வது தமிழ் விழாவிற் பேசியது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

"பிற நாடுகளிற் பயிலப்படும் ஒரு மொழி, நமது நாட்டின் இலக்கிய ஆக்கத்தின் ஊடாக மொழியாகவும் பயன்படும்பொழுது, ஒருகால கட்டத்தில், 'மண் வளம்', 'தேசிய இலக்கியம்' என்ற கோஷங்கள் எழுதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். இத்தகைய எழுச்சி அமெரிக்காவில், அமெரிக்க நாட்டிற்கே உரித்தான இலக்கியங்கள் தோன்ற வழி சமைத்தது. ஆனால், ஈழநாட்டைப் பொறுத்தவரையி ல், இக்கோஷங்களை இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நலனுக்காக, ஒரு பிரசார சாதனமாக முற்போக்கு இலக்கியக் கோஷ்டியினர் கையாண்டனர். இக்கோஷ்டி யின் தலைமைப்பீடம் ஆற்றலிலக்கியத் திறமையற்றதாக இருந்தது மட்டுமன்றி, இக்கோஷங்கள் தாங்கி நிற்கும் அர்த்தங்களை விளங்கிக் கொள்ளவும் தவறி விட்டது. தாங்களே விளங்கிக் கொள்ளாதவற்றை விளங்கிக் கொண்டதாக அபிநயித்துவிளக்க முற்பட்ட அறிவு மோச டியினால், பிராந்தியச் சொற்களை ஒட்டு வேலை செய்யும் போலி இலக்கியங்கள் தோன்றலாயின.. பகிரதன் நாம் சிறுகதைத் துறையில் பத்து ஆண்டுகள் பின் தங்கி இருக் கின்றோம் என்ற பொழுது கொதித்தோம். ஆனால், புரியாததைப் புரிந்ததாகப் 'பம்மாது'துக் காட்டிய பேர் வழிகளினால், நமது சிறுகதை ஆக்கங்கள் இருபது ஆண்டு கள் பின்தங்கியதோ என்று சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு நிலைமைகள் பிரதிகூலமாயின இந்தக் கோஷ்டியினரின் எதேச்சாதிகாரம் தகர்க்கப்பட்டமை, ஈழத் தமிழ் இலக் கியத்தின் தவப் பேராகும்."

எஸ். பொ. கூற்றின் உண்மையை நிலைநாட்டுதல்

என் நோக்கமன்று. ஆனால், ஒரு காலத்தில் எழுப்பப் படும் இலக்கிய கோஷங்களை, எழுத்தாளர்கள் சரியாகவோ அன்றேல் பிழையாகவோ விளங்கிக் கொண்டு பிரதிபலிக்கின்றார்கள் என்பதற்கான திருட்டாந்தக் கதைகளும் இத்தொகுதியில் உள என்பதையே குறிக்க விழைந்தேன்.

இத்தொகுதியில் இடம் பெறுங் கதைகள், அந்தந்த ஆசிரியரின் இன்றைய எழுத்தாற்றலை எடைபோட உதவ மாட்டாது என்பது உண்மை. காரணம், இக்கதைகளை அவர்கள் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதினார்கள். அதன் பின்னர், சிலரேனும் வேறு சிறுகதைப் போட்டி களிற் பங்கு பற்றியும், தரமான சிறுகதைகளைப் படைத் தும் வளர்ந்துள்ளார்கள். வேறு சிலரோ எழுத்துலகி லிருந்து விலகியும் விட்டார்கள். இஃது அவரவர் சுயேச்சை நிலை. 1961-ஆம் ஆண்டில், ஈழத்து இலக்கிய வானிற் தோன்றிய இலக்கிய கோஷங்களின் பலவித பாதிப்பினால் தோன்றிய ஒன்பது சிறுகதைகளைத் தரிசிப் பதை இக்கதைத் தொகுதி பயனாகக் கொண்டுள்ள து.

இலக்கிய ரசிகர் குழுப் போட்டியிற் பங்கு பற்றிய சகல எழுத்தாளர்களுக்கும், நடிகர்களாகக் கடமை யாற்றியவர்களுக்கும் அரசு வெளியிட்டின் சார்பில் என் நன்றிகள்.

வணக்கம்.

எம். ஏ. ரஹ்மான்
அரசு வெளியீடு

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு-13.
20-5-1966.

சிரத்தை

சத்தியன்

கடப்புல 'சைக்கில்' மணி அடிக்குது. எண்டமகன் கொஞ்ச நாளாக்காயிதம் வரக்காட்டல்ல. அவனுக்குக் கொழும்புல கிளாக்கு வேல. அது மிச்சம் பெரிய கயிற்றமான வேலயாம் எண்டு போனமுற காயிதம் போட்டிருந்தான். பாவம், இண்டைக்குத்தானாக்கும் எழுதியிரிக்கான். கடப்படிக்கு நடக்கன். 'பீயோன்' "கெதியா வாகா" எண்டு கிணத்தடிபுள்ளய உட்டுத்து வந்தவன் மாதிரி அவசரப்படுறான். அவன் ஊர்முழுக்க எல்லுவா காயிதம் குடுக்கோணும்? காயிதம் எண்ட அண்ணர் அனுப்பினதாம். பெரிய புதுனமா இரிக்கி.

பக்கத்து ஊட்டுக்கந்தையா வாத்தியார்ர பொண்டில் நல்லாப்படிச்சவள். அவள் தான் காயிதம் எல்லாம் வாசிச்சிசொல்ற. அண்ணன் இண்டைக்கு என்னமனம் வச்சி இந்தக் காயிதத்த எழுதி இரிக்காரோ தெரியா! எனக்கு ரெண்டுமுனு தலமயிரும் நரச்சிப் பொயித்து. நான் சின்னப்புள்ளயா இரிக்கக்குள்ள என்ன பள்ளிக்குக் கூட்டிப் போறத்துக்கு வாத்தியார் வருவாங்க. அப்பன், "எண்ட பொம்புளப்புள்ள படிக்கத் தேளுவல்ல" எண்டு சொல்லுவாரு. அண்ணன் மட்டும் தான் பள்ளிக்குப் போற!

வந்த காயிதத்த கைக்குள்ள பொத்திற்று கந்தையா வாத்தியார்ர பொண்டிலுட்டப் போறன். கடிநாய் ஒண்டு வளத்து வச்சிரிக்கார் வாத்தியார். அதுக்காமெண்டி கடப்புல நிண்டு 'புள்ளே பாக்கியம்' எண்டு வாத்தியார்ர பொண்டிலக் கூப்பிடுறன். "என்ன சந்தணக்க" எண்டுத்து வளவுக்க கூட்டிப் போறான்

பொட்டையிற்றக் காயிதத்த வாசிக்கக் குடுக்கன். அந்தப் பொட்ட வாசிக்குது. தமிழலதான் வாசிக்குது. எனக்கு அது ஒள்ளுப்பதும் வெளங்குதில்ல.

"இத ஒள்ளம் வெளக்கமாச் சொல்லு புள்ள."

உள்ளே . . .

சிரத்தை . . .	9
போரும் முடிவும் . . .	17
அதர் . . .	24
மோகம் . . .	32
புது வாழ்வு . . .	38
பொறி . . .	50
ஒரு பிடிச் சோறு . . .	58
விரல்கள் . . .	65
காததைக்காரன் . . .	72

“என்னெண்டா சந்தணக்க. கொழும்புலவேலசெயிற உண்ட மகன் நடராசா ஆரோ ஒரு பொட்டயோட கூடித்துத்திரியிறு னும் எண்டு, உண்ட சின்னத்தம்பி அண்ணன் எழுதி இரிக்கார்.”

“அதெப்பிடிப் புள்ள புளியந்தீவீல இரிக்கிற அண்ணனுக்கு கொழும்புல நடக்கிற புதுனம் தெரியிற?”

“அவரு போன கிழம கொழும்புக்குப் போனதாம். நடராசா வோட வேலசெயிற பொடியன் ஒருவன் நடராசா பொட்டை யோட திரிஞ்சத்தக் காட்டுனாம்.”

எனக்குப் பத்தி எழும்புது கோவம்.

“இந்த தோஷங்கெட்டவனுக்குக் காரதீவுல பொண் இல் லாமயா கொழும்புக்குப் போயிரிக்கான். எந்த வேசையோட திரியிறுனோ?” ஊரார்ர ஊடெண்டும் பாராம கொம்புறன்.

“வேற என்ன புள்ள எழுதி இரிக்காரு.”

“அவருக்கு அது பெரிய வெக்கமா இரிக்காம். அவன அப் பிடி உடப்படாதாம். குடும்பத்துக்கே கெட்டபேராப் பொயித் திருமாம். அவர்ர மகனும் எஸ். எஸ். ஸி. பாஸ் பண்ணி இரிக்கா ளாம். அவன அப்பிடி உட்டா இனியாகுதல் நாம உறவா இரிக்கிறல்லயா எண்டும், எல்லாத்துக்கும் அவரு வாராராம் எண்டும் எழுதி இரிக்கார்.”

“அந்த மனிசன் இவளவு நல்ல மனதோட இரிக்கக் குள்ள நாசமத்துப் போவான் செஞ்ச வேலையப்பாரன்.” பெத்த புள் ளய இப்பிடித் திட்டப்படா எண்டுதான் வயது போன ஆக்கள் சொல்லுங்க. எண்டாலும் இந்த தப்பிலி வேல செஞ்சா எந்தத் தாய் எண்டாலும் ஏசாம உடுவாளா?

அப்பனையும் அம்மையையும் திண்டன் நான். நடராசா பொறந் தோண்ணே அவய அப்பனத் திண்டுத்தான். அவருக்கு என்னோட நல்ல விருப்பம். வேற பொண்டுகளக் கண்ணாலயும் பார்க்க மாட்டான் மனிசன்! நான் கேக்கிற தெல்லாம் வேண் டித் தருவாரு. எனக்கு ஒண்டும் குறைய உடமாட்டாரு.

அண்ணன் இருந்தாரெண்டு, அவர் என்னத்த வெட்டிக் கிழிச்ச? புளியந்தீவாள் ஒருத்தியக் கட்டித்து இரிக்காரு. பொண் டாட்டியக் கண்ட புறகு இஞ்சாலப்பக்கம் தல வச்சிச் படுக்கிறது மில்ல. அவருக்குக் காசிக்குக்குறைச்சல் இல்ல. அவரு தேத்தாத் தீவில் வாத்தியார். பொண்டாட்டியும் வாத்திதான். எண்டா லும் உடப்பிறப்பா இருந்தபடியா எல்லுவா ஆத்திரப்பட்டு மருமகண்ட தப்பிலித்தனத்த எழுதி இரிக்காரு!

போட்டிக் கதைகள்

நான் வெட்டுக்குத்துக்காலத்தில் வட்டைக்கபோவன். கந்து தொவைக்கப் போற பொண்டுகளோடதான் நான் போற. அவளுக்கும் என்னப் போல புரிஷன் செத்தவளுகள் தான். விட்ட விடியங் காட்டில கூதல் கொடுக்க கொடுக! எழும்பித் துப் போவன். நடராசா பால்குடிக்கிற புள்ளயா இரிக்கக்குள்ள அவன பக்கத்து ஊட்டுப் பாரி அக்கயிற்ற உட்டுத்துப் போவன். பாரி அக்கைக்கும் அவனப்போல ஒரு பொடியன் இரிக்கான். ரெண்டு பேரையும் பாரியக்க பாத்துக்கொள்ளும்.

கந்து தொவைக்கிற நேரம் கால் எல்லாம் முள்ளுக்குத் துறமாதிரி நோகும். எருமமாடு செய்யிற வேலைய பொண்டுகள் செஞ்சா என்ன மாதிரி இரிக்கும்? கம்பால நெல் அடிக்கிற படியா பூப்போல இரிக்கிற கைத்தோல் எல்லாம் உரியும். மாப்போல இரிக்கிற சதிரத்த வெயில் கருக்கும்! அந்நேரத்தில் எல்லாம் இவர நெனச்சி குழறுவவரும். குழறித்தான் என்ன பலன்? வட் டைக்க போறத்தாலதான் நானும் புள்ளயும் சோறு தின்ற! வட்டைக்கபோகாத நேரத்தில் அவல் இடிப்பன்.

ஒரு நாள் நான் வளஞ்ச வட்டைக்க போகக்குள்ள மொத லாம் குறிச்சியில இரிக்கிற பொன்னன் என்னப் பாத்து பல்லக் காட்டுனான். நான் என்ன வேசையாடுறவளா அவனப்பாத்துச் சிரிக்க? பையத் தலயக் குனிஞ்சித்துப் பொயித்தன்.

நான் ஒள்ளம் வடிவுதான். நடராசாட அப்பன் எண்ட உதடு பயத்தங்கிரிர் சொண்டு மாதிரி நல்ல செகப்பா இரிக்காம் எண்டு சொல்லுவாரு. நான் உரமத்தான் வெத்தில பாக்கும் சப்புற! அம்ம எனக்கு நல்ல மூக்குப்புடிச்சி இரிக்காவாம். எண்ட மூக்கு நல்ல கூராம் எண்டு சொல்லி தலையத் தடவி உடுவாரு. எண்ட தலமயிர் நல்ல சுருட்ட - இரூல் சுருண்ட மாதிரி! எண்டமுகம் பாவப்பழம் மாதிரி இரிக்காம் எண்டு கொஞ்சி சொத்தையக் கடிப்பாரு. எனக்கு வெக்கமா இரிக்கும்! எண்ட கண் ஒள்ளம் பெரிசிதான். கொழந்தப் புள்ளயா வெள யாடித்திரியக் குள்ள என்னோட சண்ட புடிக்கிற புள்ளயள் ‘முட்டக்கண்ணி’ எண்டு ஏசுவாளுகள். அத அப்பனுட்டச் சொன்ன ஓடனே பெரியகன் தான் பொம்பிளையளுக்கு வடிவு எண்டு சொல்லுவாரு.

நடராசாவப் பொறுமுந்தி இவரு பகலியையும் வந்து எண்ட கையப்புடிச்சி இழுப்பாரு. “இதென்ன பட்டப் பகலையியுமா?” கைய உதறி உடுவன். அந்நேரமெல்லாம் இந்த ஆள் சாகப் போகுதெண்டு ஆருகண்ட? அதநெனைக்க கொழறுவதான் வரப் பாக்குது. அந்த ஆளுக்கு வஞ்சம், குது தெரியா. அந்தச்சதி ரத்தையும் மண் திண்டுத்தே!

பொன்னன் சிலநேரம் ஊட்டுப் பக்கமும் வருவான். எனக்குப் பயம் வரும். நான் பாரி அக்கையிர ஊட்ட ஓடிருவன்.

ஒரு நாள் பொன்னன் என்னப்பாக்கிறத்தையும், கண்ணடிக் கிறத்தையும் கந்தையாவாத்தியாருட்டச் சொன்னன். அவரு “ஏன் பெட்ட பின்ன அவன் விரும்பினாக் கட்டிக்கவன்.” என்று சொன்னார்.

மரத்தால உழுந்தவன மாடுவெட்டுற கணக்காத்தான் இரிந் திச்சி எனக்கு. “வேணும் ஐயா. கண்ணகத்தா யறிய புரிஷன் வேணும். எண்ட புள்ளய நான் பாடுபட்டு வளத்துக்குவன்.” வாத்தியார் மறுகா அதப்பத்திப் பேசல்ல. நான் வேற ஆருக் கும் வாண்டு செத்த இவருக்கு ரெண்டகம் செய்யிறதா?

நடராசா ஒள்ளுப்பம் பெருத்துற்றான். அவ்வளவுக்கு அவன் வளத்துற்றனே என்று பெரிய சந்தோஷம். பாரி அக்கையிர பொடியன் பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்க இவனும் பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்கிறான். அவன் பள்ளில நல்ல கெட்டிக்கார னும் என்று கந்தையா வாத்தியார் சொல்லுவாரு.

நடராசா அஞ்சாம் வகுப்பு பாஸ் பண்ணின உடனே, “நான் அவனக்கொண்டு உப்போடப்பள்ளில சேத்து உடுறன். காசி கட்டத் தேளுவல்ல. நல்லா இங்கிலீஸ் படிக்கலாம்” என்று கந்தையா வாத்தியார் சொல்லி, நடராசாவுக்கு ஊசேத்தி கூட் டித்துப் பொயித்தாரு. என்ன செய்யிற? கந்தையா வாத்தியார் சொல்றத்தக் கேக்கத்தானே வேணும். நம்மட நன்மைக்குத் தானே சொல்லாரு. அந்த மனிசன்ட புண்ணியத்தில எல்லுவா ஒள்ளம் மானம் மரியாதையா இரிக்கிற!

இப்பிடி யெல்லாம் கயிற்றப்பட்டு வளத்து.....அண்ணன்ட காயிதத்தக் கண்ட பொறகு ஆக்குன சோத்தையும் தின்ன மனம் வருகுதில்ல. எண்ட சீவியத்தில இவர் செத்தத்துக்கும் இவ்வளவு யோசின யோசிக்கல்ல. இந்தத் தெறிப்பான் எங்கையும் போய் உழுந்திரப் படாதெண்டு கண்ணயம்மாளுட்ட எத்தின நேத்திக் கடன் வச்சிரிக்கன். அதுக்குள்ள இவண்ட கூத்தப்பாரன்!

பாரியக்க சொல்லும் பொட்ட, கொழும்புல வேசைகளும் தாசிகளும் ஒரு கொள்ளப்பேர் இரிக்காளுகளாம். அதோட கந் தோர் வளியயும் கடவளியயும் பொட்டைகள் கொள்ளயா வேல செய்யிறாளுகளாம். அவருகள் பெரிய வம்புகளாம்! பலசாதியும் கலந்த ஊராமே அது! அதுல இவன் எந்தச் சாதியில் கொண்டு உழுந்துற்றானே தெரியா. ஒள்ளம் இழப்பான சாதி எண்டா கார தீவுல நான்குடி இரிக்கையும் தேளுவல்ல!

நடராசா சம்பளம் எடுக்கத் தொடங்கின புறகு ஒள்ளம் ஆறுதல் எனக்கு. இப்பநான் வெட்டைக்க போறல்ல. தம்பியப் போல கிளாக்கு மார்ர தாய்மார் எல்லாம் குமருகள்ப் போல இரிக்காளுகளாம். “நான் உளைக்கக்குள்ள நீ பாடு படப்படா” என்று அவன் கட்டள!

கொஞ்ச நாளா காயிதமும் போடாதவன் இனி காசெங்க அனுப்பப் போறன்? மாமனாரப்போல அவனுக்கும் பொண்டாட்டி தான் தஞ்சம். அம்ம எங்க தெரியப் போகுது. பொண்டாட்டி மயக்கிப் போடுவாள்.

பழயகுருடி கதவத்திறடி என்று இனி வட்டைக்க போகோ ணும். அவல் இடிக்க உலக்க தூக்கோணும். புள்ளய பெத்து வளத்தும் புண்ணிய மில்ல!

யோசிச்சி யோசிச்சி இரிக்க நல்லா பொழுது பட்டுப்போகுது வெளக்கக் கொளுத்தி வைக்கன். இந்த ஊட்டப் பாக்கவே எனக்கு வருறுபத்துது. நிலகட்டச்சுவர் அப்பிடியே வச்ச வச்ச மாதிரி புகபுடிச்சிக் கறுத்துப் போய்க் கெடக்கு. அவர் இருந்தா என்னவடிவா இதப்பூசி வெள்ளையும் அடிச்சி உடுவாரு. பொண் ணப் பொறந்தவன் நான் ஒருத்தி என்ன செய்யிற? நடராசாட் டயும் நல்ல ஒரு ஊடுகட்டோணுண்டா மனே என்று சொல்லி இரிக்கன். ஒளைக்கத்தொடங்கி ரெண்டு மூணு சம்பளம் இப்ப தான் எடுத்திரிக்கான். போன முறயும் ஊடுகட்டுற விஷயத் தக் கவனிக்கத்தான் வேணு மெண்டு, காயிதம் போட்டிருந் தான். அதுக்குப் பொறகு காயிதமே எழுதக் காணல்ல. பையப் பைய காயிதங்களும் காசும் அனுப்புறத்த நிப்பாட்டிப் போட்டுரு வாணு இரிக்கும். இனி அவனுக்கு என்னத்துக்கு அம்ம? ஒரு பொட்டக் குஞ்சாலும் பெத்திரிக்க எண்ட காலடில கெடப் பானே!

அண்ணன் இவ்வளவு நாளும் காயிதம் எழுதாதவரு இண் டைக்கு எவ்வளவு ஆத்திரமா காயிதம் எழுதி இரிக்காரு. எப் பிடி எண்டான்ன அவர்ர ரெத்தம் கொதியாமலா இரிக்கும்! இவன் கொழும்புல பொட்டயோட திரிஞ்சத்த கண்ணுல கண்டு தான் இரிக்காரு அண்ணன்.

அண்டைக்கி யோசிச்சி யோசிச்சி தலைக்காலயும் இடிக்கத் தொடங்கித்து. அண்டு ராவு ஒரு கொள்ளக் கூடாத கனவெல் லாம் கண்டன்!

வெள்ளாப்புல வட்டைக்கபோற ஊத்துக்கு எனக்கு முழிப்பு வரும். அண்டைக்கும் அந்நேரத்தில எழும்பி தேயில வச்சுக் குடிக்கன். அதுக்கு முந்தின நாள் மத்தியானமும் ராவும் சோறு கறி எல்லாம் அப்பிடி அப்பிட்யே கெடக்கு. 'இந்த நாய் போனாப் போகட்டும். இவ்வளவு நாளும் இவருதானா உளைச்சிக்கொண்டு தந்த?' சோத்தத்தின்றன்.

பொண்ணாப் புறந்தவள் நான். கைமுனைக்கு அங்கால தெரியா. கைமுனையில் யாப்பாணத்தாண்ட கடைக்கு சில வேள அவல் கொண்டுபோவன். இயினைக்கி இரிக்கிற புளியந்தீவும் தெரியா. எப்பிடி நான் கொழும்புக்குப் போய் நடராசாவப் புடிக்கிற?

கடப்பல்ல மாடுவராம சாத்தி வச்சிருந்த பனை ஓல உழுந்து சத்தம் கேக்குது. மாரிக்க கெழங்குபுடிக்கட்டும் என்று போட்ட "மையோரி"யத்தின்ன மாடுகீடு வந்திரிக்காக்கும் எண்டுத்து கடப் பலடிக்குப் போறன். எண்ட கண்ணயே எனக்கு நம்ப ஒண்ணும இரிக்கி!

எண்ட மகன் தான் வாறான்!

'காரதீவில் பொண் கெடையாம ஆரோடயோ திரியிற ஓனக்கு இஞ்சஎன்ன அலுவல்லு?' கேப்பமா எண்டுதான் பாத்தன். அவண்ட குஞ்சி மீசையயும் சிரிச்ச மொகத்தையும் கண்ட ஓடனே எண்ட மனம் எழகிப் போகுது, அதோட எளந்தாரிப் புள்ளயள் வந்த உடனே அப்பிடிக்கேக்கலாமா?

"என்ன மனே காயிதம் ஒண்டும் போடாம வந்திறு?"

"ஒரு அவசரமான காரியத்தில் ஓடித்திரிஞ்சபடியா காயிதம் போட நேரமில்லாமப் பொயித்தம்மா."

"சோறு திண்டுத்து வந்தயாமனே?"

"ஓ நான் மட்டக்களப்புல சாப்பிட்டுத்துத் தான் வந்த நீ அவதிப்படாத." சொல்லித்து கையில் கொண்டு வந்த "சூக்கே" சுப் பெட்டியோட ஊட்டுக்க போய் காச்சட்டயக் களத்திப் போட்டு, சாறன உடுத்துத்து வந்து அவய அப்பன் இரிக்கிற காலத்தில செஞ்சி போட்ட சாய்மானக் கதிரையில் படுக்கான்!

"அப்பிடி என்ன அவசரம் மனே ஓனக்கு?" நெஞ்சிக்க சரியான கோபத்த வச்சிற்று ஆறுதலாத் தான் கேக்கன். எக்கசக்க மாக் கதச்சா என்னத்தையும் குடிச்சிச் செத்தாலும் செத்துப்

பொயித்திருவான். இந்தக்காலத்துப் புள்ளயள் இப்பிடித்தானே அநியாயமாச் சாகுதுகள் எண்டு வாத்தியார் 'பேப்பர்' வாசிச்சிச் சொல்ற நெனப்பு.

"எனக்கு இனி கல்முனையில் தான் அம்மா வேல. இந்த மாறுதல் எடுக்கத்தான் அங்க இஞ்ச எண்டு ஓடித் திரிஞ்சத்தில நேர மில்லாமப் பொயித்து. ஒரு மாதிரியா வேலயமுடிச்சித்தன். கொழும்புல சீவிக்கிற பெரிய செலவு. அங்க சீவிச்சி ஊடு கீடு கட்ட ஒண்ணு எண்டு தான் மாறுதல் எடுத்திற்று வந்த."

நடராசா சொன்ன உடனே எனக்கு பெரிய ஆச்சரியமாப் பொயித்து!

அந்தக்கிழட்டு மனிசன் எண்ட புள்ள எவளோடயோ கூடித்துத்திரியிறுனம் எண்டு எழுதி இருந்தென்ன இவன் இப்பிடிச் சொல்ற என்ன?

"கைமுனையிலயும் அந்த வேலதானாடா மனே" ஒள்ளம் எரக் கத்தோட தான் கேக்கன்.

"ஓம் அம்மா அந்த கிளார்க்கு வேலதான்."

"இதென்னடா மனே உண்ட அம்மாச்சி காயிதம் போட்டிருந் தென்ன, நீ கொழும்புல ஆரோ ஒரு பொட்டையோட கூடித் துத் திரியிறயாமெண்டு, நீ இப்பிடிச்சொல்ற என்ன? நான் உனக்கு ஒரே ஏச்சா ஏசித்து இரிக்கன். அது மெய்தானாடாமனே?" எண்ட நெஞ்சுக்க டுக்கு டுக்கெண்டு அடிக்குது!

"என்னம்மா அம்மாச்சி காயிதம் போட்டதா? நான் ஆரு பொட்டை யோட கூடித்துத் திரியிறன்? இது என்ன பச்சப் பொய்! அப்பிடி உனக்கு வஞ்சகம் செய்வனா அம்மா நான்? நீ அத நம்புறயாகா?" சொல்லித்து என்ன பாக்கான் நடராசா. அவண்ட கண் நெருப்பேறி மொகம் செவக்குது! அவன் அப்பிடிச் செய்யக்கூடிய ஆளுமில்லத்தான்.

"அப்ப ஏன் மனே இந்த மனுசன் இப்பிடி எழுதி இரிக்காரு?"

"போன கிழம அம்மாச்சி கொழும்புக்கு வந்தாரு. ஒரு நாளும் எண்ட முகத்தப்பாராதவரு என்னப் பாத்து நல்லாக்கதச்சாரு நாளும் சந்தோஷமாத்தான் கதச்சன். அவர் மூத்த மகள்

எஸ். எஸ். எரி. பாஸ் பண்ணி இரிக்காளாம். இனி அவளப்படிப்பிக் கிறல்லயாம். ஆரோ கேட்டு வாறாங்களாம். அதெல்லாம் விருப்ப மில்லயாம்! வைக்கல்ல வெளஞ்சத்த வைக்கல்ல தான் கட்டோணு மாம் எண்டு சுத மேல போச்சி. நாங்க கஷ்டப்படுற நேரம் நாயெண்டும் கவனிக்கல்ல. இப்பதான தேவப்படுறம் எண்டு எண்ணித்து, 'வைக்கல்ல வெளஞ்சத்த சாக்குலையும் கட்டலாம் அம்மாச்சி' எண்டன் அவர முகம் காஞ்சி கறுத்துப்போச்சி." அண்ணன் எழுதி இரிக்கிற மெய் எண்டா ஏன் நடராசகைமுனைக்கு மாறி வரப் போறான்?

“அந்தக் கோபத்தில தான இரிக்கும் வினையகாறன் இப் பிடிக்காயிதம் போட்டிரிக்கான் மனே.” சொல்லித்து எண்ட புள்ளைக்குக் கோப்பி போடப் போறன். எண்ட புள்ளயயும், என்னயயும் பிரிக்கப்பாத்தானே இந்த இடி உழுவான்! *

போரும் முடிவும்

யோ. பெனடிக்ற் பாலன்

ஆணின் அணைப்புள், வார்த்தை இழந்து, புறத்தில் மோன மாகி விடும் புதுப்பெண்ணைப்போன்று, இருளின் கவசப்போர்வை யுள் பிரபஞ்சம் ஊமைத்தனம் அடைந்து கிடக்கிறது. நிலத்தில் குவித்துப் பொத்திய கையின் உருவில் சிருஷ்டியான அந்தக் குடிசையின் கரையோரம் நெடுத்துநிற்கும் தென்னைகள் தலை விரித்தாட அவற்றின் நிழல்கள் வருந்தும் மனம்போல நிலத்தில் நெளிவு காட்டிக்கொள்கின்றன. பத்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. வேலனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. குடிசைத் திண்ணையின் தெற்குப் பக்கமாக, தான் வழமையாகப் படுக்கிற இடம் வந்து, மண் குந்தில் முதுகைச் சார்த்தி, கால்களை முறுக்கி, நீட்டியவாறு இருக்கிறான்.

றக்கா வீதியில் இருக்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமான சுருட்டு வியாபாரி சுவாம்பிள்ளை வீட்டில், சுருட்டுபவர்கள், புகைத்து விட்டு எறியும் 'ஓட்டன்' சுருட்டுகளைத் தன் மூத்த மகனை அனுப்பி, பொறுக்கிவித்து, ஒரு பேணியில் சேர்த்து வைத்திருந்தான். அவற்றுள், நீளமான ஒன்றைத் தெரிந் தெடுத்த, எச்சில்பட்ட முனையைக் கடுதாசியால் சுற்றி வாயில் வைத்துப் புகை விட்டுக்கொள்கிறான். வளைந்து நெளிந்து வானத்தை நாடிச்செல்லும், அதன் புகைச் சுருளோடு போட்டி யிட்டு, அவன் மனமும் அன்று விறகு கொத்திக்கொடுத்த ஓவ சியர் பிவிப்பையா வீட்டை நோக்கித் தவழ்கிறது.

‘அவை என்ன சுகமா வாள்கினம்.....! எனக்கு இப்ப முப் பது வயசு நடக்குது, என்னிலும் பாக்க ஓவசியருக்கு ஆறேழு வயசு கூடயிருக்கும். ஆறு புள்ளையனையும் பெத்து விட்டினம். அப்பவும் அந்த ஆசை.. குறையல்ல.. என்ன எனக்கில்லாததே... இண்டைக்கு ஓவசியருக்குக் கொஞ்சம் சுப்பா, பாடிக்கொண்டு குசனிப்பக்கத்தாலை வந்தவர், குசினிக்கையிருந்து வெளியிலே விறகெடுக்க வந்த பொஞ்சாதிடை கையை எட்டிப்படிச்சு விர லைக் கொஞ்சினார். நெஞ்சோடை சேத்து அமத்தினார். பேந்து

மூஞ்சியை நீட்டிக்கொண்டு கொஞ்சப்போனார். அவ 'சும்மா விடுங்க, ராத்திரிக் கொஞ்சின காணுதே' என்று சொல்லிப் போட்டுக் கையைப்பறிச்சுக்கொண்டு போயிட்டா...! அப்ப ஓவசியர் இப்பவும்.....' நரம்புமயிர்களில் சம்போகத்தாகவுணர்வு உரசுகிறது. புது மாப்பிளை-பொம்புளைமாதிரி எவ்வளவு சுதந்திரமா விளையாடினம்' நானும் இருக்கிறேன் மாடு மாதிரி; விடிஞ்சாக் கோடாலியைத் தூக்கிக்கொண்டு போறது. பொழுது பட்டா வாறது. அம்புடுறதைத் திங்கிறது; படுக்கிறது?.....

'நானுஞ் சடங்கு முடிச்சநாளிலை தெய்வானையோடை இப்படித்தானே இருந்தன். இப்ப நாலைப்பெத்து விட்டன். வந்தது வில்லங்கம். ஓவசியர் பெத்தா பாக்க மேய்க்க பணமிருக்கு..... என்னட்டை என்ன கிடக்கு? 'ஒரு புள்ளைப்பெறு வெண்டால் நான் படுற கயிட்டம் கதிரமலையானுக்குத்தான் தெரியும் ...கடைசிப் பொடியன் வைத்திலை. தெய்வானை வயிறு நோகுதெண்டு அனுங்கினான். கையளை முழங்காலிலை ஊண்டிக்கொண்டு குனிஞ்சு நிண்டு நெளிஞ்சான். அப்ப என்றை கையிலை மடியிலை ஒண்டு மீட்டிலை. அவளினடை காதிலை மின்னினாலும்.....அதுமீட்டிலை. ஒரு காரைப்படிச்சு அஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவமெண்டு ஒரு ஐஞ்ச ரூபாய்க்கி நாலுபக்கமும் ஓடினன். மனுவல் உபதேசியாரிட்டைக் கேட்டன். எங்கடை மருதடி ஒழுங்கேக்கை வைரவ கோயில் கட்டியிருக்கிற இரத்தினத்தாரிட்டைக் கேட்டன். அவனிட்டைக்கேட்டன். இவனிட்டைக்கேட்டன். ஒரு பொறுக்கியுந்தர மாட்டெண்டுட்டாங்கள். கடைசியா வேலப்பாடை வண்டில் தான் உதவிச்சது. பன்றெண்டு மணி வெய்யில், தெய்வானையை வண்டியிலை ஏத்தித் தள்ளிக்கொண்டு போனன். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிட்டப்போகல்லை, தெய்வானைக்கு பன்னீர்க்குடம் உடைஞ்சு போச்சு. அவன் வெய்யிலிலை வாடிக் களைச்சிருந்தான். சோடா வாங்கிக் குடுக்கவுங் காசில்லை.'

மனம் கனத்திக் கொதிக்கிறது.

'இதுதான் போகட்டும். என்றை நடுவிலான் 'அப்பு நானுஞ் சட்டை போடப்போறணை' என்று, ஆரா போட்டிருந்ததைக் கண்டுட்டு ஆசையிலை வந்து கேட்டான். வாங்கிக் குடுத்தனா? ஆறு மாசமாச்சு, அவனும் மறந்து போனான். ஓவசியற்றை புள்ளையன் காலைமை எழும்பி சட்டை போட்டு, வெளுக்கிட்டு புத்தகங்கையுங் கையிலை தூக்கிக்கொண்டு முன்னாலே போய் 'அப்பு போட்டு வாறம்' என்று சொல்லேக்கை எவ்வளவு சந்தோஷ மாயிருக்கும்.....அதுக்குத்தான் குடுத்து வைக்கல்லை.'

சம்போக உணர்வு மீண்டும் நரம்புகளுள் அசைகிறது.

'என்றை பொஞ்சாதி யோடை கொஞ்சநேரம்.....அதுக்கு என்றை உழைப்புக் காணுதாம். நானுந்தான் நாள் முழுதும் உடம்பை வருத்தி உழைக்கிறன். தாற கூலியை மூண்டு ரூபாய்க்கு மேலை ஒரு பொறுக்கியுந் தாறானில்லை.. இந்த உலகத்திலை எல்லாங் காசுக்காறனுக்குதான்...'

வாயில் இருந்து எடுத்துக் கை விரல் இடைக்குள் வைத்திருந்த சுருட்டு எரிந்து கையையும் சுட்டுவிடுகிறது. அதைத் தூர எறிந்து விட்டு காறித் துப்புகிறான். அவன் மனது கேட்க வில்லை. மனதுள் உறவுச்சபலத்தின் ஆட்டங்கள். வலக்கையை மடக்கித் தலையணையாக்கி, கால்களை முன்னிழுத்து மடக்கிச் சரிந்து படுக்கிறான். உடற்பரப்பில் உணர்ச்சியின் குருகுருப்பு உடலை நெளித்து அசைத்து மறுபக்கம் திரும்பிச் சரிகிறான். பக்கத்துவேலிப் பூவரச மரக்குடியுள் புதுந்து சிலிர்சிலித்து வந்த மென் காற்று, அவனின் உடல் முறிவுகளில் 'கேச்சிமாச்சி' விளையாடி கிலுகிலுப்பை ஊட்டுகின்றன. நிலவின் வெள்ளிக் கதிர்கள் கூரை அலம்பல் கீற்றின் வழி வந்து மார்புக்கு ஒளி தடவுகின்றன. உடலும் உணர்வும் போருக்கு வீறுகொள்கின்றன.

ஆசை அலைகள் வேலனின் மனக்கரையில் வந்து வந்து மோதிக் கொள்கின்றன. 'ரண்டு வருஷமா தெய்வானைக்குக் கிட்டவும் போகல்லை.....இண்டைக்குப் போனா.....என்ன?' அலைகளின் புருவத்தில் பிறந்திடும் நுரைக்கூட்டம் இவ்வாறு முனுகுகிறது.

'கொழுத்துச் சிவந்த கன்னங்கள் - அவற்றுடன் நீரான இதழ் பதித்து, கன்னம் இணைத்து நயத்துவிட்ட இச்சின் சுவை... பின் கால்களில் எழுந்து நிற்கும் இரு தேர்ப்பரிகளாக முனைகுத்திப் பிரிந்தன மந்த கலசமொக்குகள். அந்தமொக்குகளின் அழைவில் உள்ளாந்திடும் சுக.....' இவை கரைநோக்கி ஓடிவரும் அலை நிரைகள் நுரை போர்த்துக்கொண்டுவந்து கரை அணைத்துவிட்ட உருவமற்ற உருவங்கள்.

வீரியத்துடிப்பு, அவனின் நரம்புமயிர்த்துளைகளினூடே குதி குதிக்கிறது.

'என்ன வந்தாலும் இண்டைக்குத் தெய்வானை யிட்டைப் போறதுதான்.' அவனின் முடிவான முடிவில் நிலைமையின் கூர்கள் முட்டுகின்றன.

'ஐயோ! பட்ட கஸ்டத்தை மறந்துட்டனே! என்றை பேய்த் தனத்துக்கு இடங்குடுத்தா, நாளைக்கு ஐஞ்சாப் போயிடும். உழைச்சுப் போட முடியாதே.....ச்சே, படைக்கிறவன் எப்படியும் படியளப்பான்.....'

தன் நிலை சார்ந்து மனம் சமாதானம் கொள்கிறது.

‘இப்படிச் சொல்லி என்னை நானே ஏமாத்தினு ..... நானேக்கு விறகு கொத்தப் போகாட்டி எல்லாரும் பட்டினி!’

மேவி எழுந்த அனுபவ அறிவு சமாதானத்தை முறிக்கிறது.

‘அதுக்காக என்றை உணர்ச்சி அடக்கிறதா, வாறதுவரடும்.....என்னத்தைக் கண்டது? இதொண்டு தானே? இதையும் ஒறுத்தா ஏன் சீவிப்பான்.....? அப்படியெண்டா மூச்சு விடுற பிணந்தானே நான்?’

நிலைமை அறிவை அடித்தொதுக்கி, ஆசையுணர்வு தான் கையுயர்த்தி நிற்கிறது.

‘மியோ...வ்’ ஒரு மழலைப்பிள்ளையின் அழகைக்குரல் போல அவன் காதில் ஒலிக்கிறது. செவிப்பறையை விரித்து வைக்கிறான்.

‘மி.....யோ... வ்’

குடிலின் கோடிப்பக்கம், பெட்டையின் இசைவைப்பெறும் மூயற்சியில், அதன் அருகில் குந்தி இருந்து, கடுவன் பூனை இசைத்திடும் உடற்தாப இரங்கல்.

‘இந்தப் பூனைக்கு இருக்கிற சுதந்திரம் எனக்கில்லையா?’- அணுவாகி, கருவாகி, உருவாகி, உடலாகி நின்ற ஆசையும் உணர்வும உயிராகி எழுந்து துடிக்கிறது. அவன் உணர்வின் சரிவில் தன்னையும் விழுத்திக்கொண்டான். படுத்துக்கிடந்தவன் மெல்ல எழுந்து இருக்கிறான்.

இனிமேல் தெய்வானைக்குக் கிட்டவும் போகமாட்டேன் என்று கொண்ட உறுதிகள்; ‘இந்த முறையுடன் வரமாட்டேன்’ எனத் தெய்வானைக்குக் கொடுத்த சத்தியங்கள்; நான்காவது பிள்ளைக்கு மருதடி ஒழுங்கையில் உள்ள வைரவகோயிலின் முன் நின்று, கற்பூரம் கொழுத்தி, ‘அப்பனே வைரவா! நீ தான் காப்பாத்தவேணும், புள்ளை சனிக்காமல் செய்துவிடு அப்பனே!’ என்று மன்றாடிய நிகழ்ச்சி ஒன்றும் அவன் நினைவில் இல்லை.

விளக்கு அணைந்திருந்தது. குடிசை எங்கும் இருள். தட்டித் தடவித் தவழ்ந்து தெய்வானை அருகில் சென்று விட்டான்.

‘சதைக் கன்னங்கள் மழை ஒழுக்கு விழுந்த பள்ளமாகி, முனைகுத்திய மொக்குகள், வாய் சுருக்கிப்போட்ட சாக்குப்போல தொய்ந்து, மென்மையின் கூடு, அடுக்காக ஈன்றதில் ஒடிந்து, மென்மை இழந்து கிடப்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

பக்கத்தில் கிடந்து, ‘‘தெய்வானை!’’ பூனையைப்போல அழைத்தான்.

‘.....’

‘‘தெய்வானை!’’ தோளில் தடவி உலுப்பினான்.

‘‘இம்’’ அவளுக்குக் குறைத்தாக்கம்.

‘‘இந்தப்பக்கம் திரும்பன்’’

‘‘ஏனும்?’’ தெரியாதவள் போல.

‘‘என்ன செய்யத் தெய்வானை?’’

‘‘என்ன செய்வதெண்டு பாத்துத்தான் நாலும் வந்துட்டுது? இரண்டாம் புள்ளைக்குப் பிறகு எத்தனை சத்தியஞ் செய்தீங்கள். கட்டுப்பட்டங்களா? .....’’

‘‘நான் என்ன செய்ய?’’-தாகத்தின் பெரு மூச்சு.

‘‘இப்படித்தான் எல்லாத்துக்கும் ஏமாத்திட்டிங்கள். இனி முடியா; யோசிச்சுப்பாருங்க; மூண்டு ரூபா உழைப்பிலை ஆரூ சீவன் புட்டும் பட்டினியுமாக் கிடக்கிறம்.....இப்ப எங்க ஆசை தீந்துபோம்..... நானைக்குக் கஷ்டப்படக்கைதான்.....’’

‘‘மெல்லமாச்சொல்லு தெய்வானை. புள்ளையன் எழும்பிடும்.’’

‘‘வேனுமானு’’...அவள் கூறிமுடிக்கவில்லை.

‘‘அம்மா! அம்மா! அமோவ்.....’’

‘‘என்னடா?’’ .

‘‘கொஞ்சந் தண்ணி தாம்மா! புட்டுக்கானு பசிக்குது’’ வேலனின் மூத்த மகன் எழுந்திருந்து கண்களைக் கசக்கினான்.

‘‘இம் கேளுங்கோ’’ என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து விளக்கைக் கொழுத்துகிறான். கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு இருந்தவன் விளக் கொளியில் தகப்பனை காணுகின்றான். ‘‘ஏனப்பு வந்தனி?’’

‘‘நான்..... நான்.....தண்ணி குடிக்கத்தான்’’ அவன் திக்குமுக் காடிவிடுகிறான். விளக்கின் பரந்த ஒளியில் சுருண்டு கிடக்கும் நான்கு குழந்தைகளும் அவன் கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிகின்றன. ஒன்று வீங்கி முட்டிவெம்பல், மற்றவை எலும்புந்தோலும் கூட்டுச்சேர்ந்ததில் அடைந்த நயங்கள். மூத்ததின் அரையில் ஒரு கால்சட்டை; மீதி ‘பிறந்து’ கிடக்கின்றன. ஒவ்வொன்றின்

உடலிலும் எலும்பும், தோலும் ஏற்படுத்தும் மேடு பள்ளங்களில் அவன் கண்கள் ஏறி இறங்குகின்றன.

புதிய விழிப்பு உணர்வும்.

‘இதுகள் என்றை படைப்புகள்! நான் பெற்றுற சொற்ப நேரச் சுகத்துக்காக, சீவிய காலம் முழுக்க கஷ்டப்படப்போகிற உசிர்கள்.....இதுகளுடன் என்னெண்டைச் சேக்கிறபாவத்தைச் செய்யவா?.... ஐயோ! கொடுமையே!’

தெய்வானை தண்ணீரைப் பேணியில் வார்த்து, மகனிடம் கொடுத்து விட்டு, அவன் குடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். வேலன் அவனைப் புதுமையாகப் பார்க்கிறான்.

‘இவள் எனக்காக ஓமெண்டிடுவாள். ஆன இவள் புள்ளைப் பெத்துக்கிடக்கேக்கை ஆன சாப்பாடு குடுத்தனா? புண் வயத் தோடு எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்திருப்பாள்? இந்த உடலோடையா என்னட்டை வந்தாள்?’

“இந்தாப்பு தண்ணி!”

தான் குடித்து, மீதியைத் தகப்பனிடம் நீட்டினான். வேலன் எண்ணம் கலைந்து, படக்கென இரு கைகளாலும் வாங்கி ‘மட மட’ வெனக் குடிக்கிறான். உடலில் வீரித்துப்பரந்த உணர்ச்சி, குளிர்ந்து விறைக்கின்றது. வேலன் ஞானியின் நிலைக்கு இறங்குகிறான். இதயத்தின் கவசம் குருவி மூடுகிறது.

‘இனிமேல் நான் இந்தப்பக்கம் வரமாட்டன்.’ உதடுகள் அசைந்து, கண்களில் பனித்திரை படர்கிறது. உயிராகி நின்ற ஆசை நோய்ப்பட்டு அமுங்குகிறது.

‘கடவுளே எத்தனை இட்டுமுட்டுக்கள்?’

இதயம் முனகி அடங்கி விடுகிறது.

அவனின் உணர்வாகி அவனையே பார்த்துக்கொண்டு, ஏங்கி இருந்த தெய்வானை, நெஞ்சம் அலைமோதி கண்களில் இருந்து வழிந்த நீரைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டு, விழுந்து குறண்டிக்கொள்கிறாள். அவள் கண்களும் மனமும் வேலனையே அனுதாபத்துடன் நோக்குகின்றன. வேலன் திண்ணையின் தெற்கு மூலைக்கு வந்து, முன்வளைந்து, முழங்கால்களை மடக்கி இழுத்துக் கொண்டு கிடக்கிறாள்.

அவனைப் பார்க்கப்பார்க்கத் தெய்வானைக்குத் தான் செய்தது குற்றமாகப் பட்டுப் பட்டு அழிகிறது. அவன்மேல் இரக்கமும்,

அனுதாபமும் அரும்பி வளர்கிறது. அவனையே பார்த்துக் கொண்டு, அவனின் கோலத்தில் கிடக்கிறாள். மூண்டாஞ் சாமக் கோழி கூவி ஒய்கின்றது. இருளின் கனம் குறையவில்லை. அப்போது தான் வேலனுக்கு கண்கள் அயர்ந்து போகின்றன.

ஈழ்வானம் கன்னியின் கன்னச்சிவப்பைத் தன் வதனத்தில் பூசிக் கொள்கின்றது. தெய்வானை தன் இடத்தில் இல்லை. ‘றிக்ஷோ’ பெட்டிபோல வளைந்து சோர்ந்து கிடக்கும் வேலனின் முதுகுக்கு, முதுகுகாட்டி வளைந்து கிடக்கிறாள். கூந்தல் கலைந்து பரவிக்கிடக்கிறது.

இருவருக்கும் விடிந்து விட்டது தெளிவாகத் தெரிகிறது. எழுந்திருக்க முடியாமல் இருவரும் குற்ற உணர்வில் தம்மை முழுதும் உட்படுத்திக் கிடக்கிறார்கள்.

*

அ த ர்

மருதூர்க் கொத்தன்

சிலர் மக்காவுக்குப் போய் வந்தால் தீடீர்ப் பணக்காரராகி விடுகிறார்கள். சிலர் சமுதாயத்திலே செல்வாக்குப் பெற ஹாஜி யார்ப் பட்டம் சிறந்த வரப்பிரசாதம் என்றெண்ணி ஹஜ் யாத் திரை புரிகிறார்கள். வட்டிக்குக் கொடுத்ததாலும் பிறரை வஞ்சித் துச் சுரண்டியதாலும் திரண்ட அழுக்கைக் கழுவும் பொருட்டு மக்கா யாத்திரை மேற்கொள்பவர் சிலர். அரபுநாட்டு விளைஞர் களின் கலைத்திறனைப் பிரலாபிக்கும் தொப்பி தொப்பியைச் சுற்றும் கட்டைத் துணி, முக்கோணமாய் மடித்துப் புயங்களைப் போர்த்தும் கைலி. இவை போன்ற பிறவும் தரித்தால்த்தான் ஹாஜிமாருக்கு மதிப்பு என்ற பிரத்தியட்ச மனோபாவம் பல ரிடத்தில்.

அகமது லெப்பை ஹாஜியார் இந்தக் கோஷ்டிகளெதையுஞ் சேராதவர். புற அலங்காரத்தை விட அக அழகை விரும்புஞ் சுபாவம் அவருக்கு. எத்தனையோ ஹாஜிமார், போடிமார், தண்ட யல்மார், பதவிக்காய் ஆலாய்ப் பறக்கும் பிரபலஸ்தர்கள் எல் லாரும் இருந்துங் கூட, பள்ளிவாசல் சீப் மரைக்கார் பதவி ஹாஜியாரின் நிரந்தரச் சொத்து. குறுக நறுக்கிய சோளக்கதிர்த் தும்பு போன்ற தாடியை கையால் பொத்தி உருவி விட்டு, விர விடுக்கிலே தொங்கும் 'தஸ்பை' மணிக்கோவையை ஒரு தரம் சுழற்றிய பின் பிறக்கும் அந்தக் கட்டளைக்கு ஊரே அசைந்து விடும். இத்தனைக்கும், கிராமத்தின் சாதாரண கதியிலுள்ளது தான் அவரின் பொருளாதாரம். வரம்பு மீறி எதுவும் கிடை யாது. சிலத்தின் சுவடு பிறழாத தனது மேலான நடத்தையால் தேடிக்கொண்ட செல்வாக்குத்தான் அவரின் செல்வம். ஹாஜி யாரின் செல்வாக்கிலே பொருமை கொண்டவர்கள் இல்லாமல் இல்லை. எதிர் நீச்சலடிக்கும் துணிச்சல் ஆருக்கும் கிடையாது.

அக்கினிக் கோளம் உலகை ராட்சசத்தனமாகத் தகிப்பதாக ஒரு பிரமை முஸ்லிம்களுக்கு. சமயங்களில் ஆழவேரோடியிருக் கும் முலாம்சத்தைப் பிரலாபிப்பது போன்று உண்ணப்பரி

மாணத்தினிடையே மருதமுனை ஜும்ஆ'ப் பள்ளி வாயிலி னுள்ளே நிறைந்து வழியும் குளிர்ச்சியின் 'ஜிலுஜிலு'.

பதினைந்து நாட்கள் விரதமிருந்து இளைத்துப்போன ஆகிருதி யுடன், பள்ளிவாசல் இடப்பக்கத்து விழுந்தையில், சுருட்டி நான் காக மடித்த பழம்பாயைத் தலையணையாக ஏற்றி, ஆழ அரிந்த வேளாண்மைத் தாள்களாகக் குத்திட்டு நிற்கும் நரைமயிர்த் தலையை அதிற்கிடத்தி, சீமேந்துத் தரையின் சீதள சுகானந்தத் தைப் புருகிய வண்ணம் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருப்பவர்தான் அகமது லெப்பை ஹாஜியார். வலக்கரத்தில் தஸ்பை மணிக் கோவை. விரல்கள் மணியை உருட்ட, வாய் பக்தி உச்சாடனங் களை மெல்லுகிறது.

'ஹாஜியார் இண்டக்கிக் காழிக்கோடு நம்மட ஊரில, வாறையள போவம்.'

'நீங்க காழிக் கோட்டுச் சாயிது, போகத்தான் வேணும்; எனக்கி அங்கென்ன வேல?'

'இண்டக்கி மொதல் 'தலாக்'கு ஒண்டிரிக்கி, நான் வாறன்.'

காதிக் கோட்டு 'ஜூரி'யான அப்துல் ரகுமான் ஆவிம்ஸா வின் தேய்ந்த மிரிதடியின் கடபுட—டக்—டக்—

'தலாக்' எனும் வார்த்தை ஹாஜியாரின் இதயக் குழியிற் சுழித்துச் சுழல, நினைவலைகள் குதிர்கின்றன. "ஹரமிச்சாதா, நோம்பு காலத்தில கடலய சப்புகாய்?" என்ற 'முஅத்தினா'ரின் அதட்டலையுங்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் பள்ளிவாயிலின் வெளியே நின்று கொண்டு கடலை கொறிக்கிறுன் பையனொருவன். ஹாஜியாரின் சிந்தனை 'தலாக்' என்னும் பதத்தை அசை போடு கிறதா?

ஹாஜியார் தன் இல்லறப் பூங்காவை உழுது பண்படுத் திப் பாத்தி கோரிப் பசளை இட்டு, விதை நட்டு அல்லும்பகலும் நீர் வார்த்துப் பாதுகாத்ததன் பயனாய் ஐந்து பெண்கொடிகள் பூர்பூரென வளர்ந்தன. பூத்துக் குலுங்கும் பெருவாழ்வுடன் நான்குகொடிகள். ஒவ்வொரு கொடிக்கும், பருவ பக்குவங்களை அனுசரித்து உரியகார் காலங்களில், சோடை போகாத வகை யில், பற்றுக்கோடுகளைப் பொறுக்கிக் கொடுத்து விட்டார். ஐந்தாவது கொடிக்கும் படர் கொம்பு தேவையான பருவம்வந் ததும், முட்டுக் கொடுப்பதற்குக் கொழு கொம்புகளிடையே 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்ற வகையில் போட்டி.

ஈற்றில், ஒருவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான். பெயர் அப்துல் காதர். அப்துல் காதர் பசையுள்ளவன். அவன் குடும்பமே அப்படி. தன் பெண்களுக்கு வாக்கு வடிவான மாப்பிள்ளைகளைத் தெறித்துப் பார்த்தெடுப்பதில் ஹாஜியர் அனுபவஸ்தர். மாப்பிள்ளை, ஊரிலே ஆணழகன் தெரிவு நடந்தால் போட்டியே இருக்காது என்று துணிந்து கூறக் கூடிய கட்டழகன். புதுக் கிணற்றடியிலே செழித்து நிற்கும் செங்கதலி வாழை மாதிரி உயர்ந்து, சிவந்து, கொழு கொழு என்று கொழுத்த மேனி.

காவின் புத்தகத்தில், 'வொலி' காரனின் கட்டத்தில் 'ஹாஜி' அசமது லெப்பை. * ம' என்று கையெழுத்திடும்போது, மலை போன்று இன்னல் குறுக்கிட்டாலுஞ் சரி, கடல்போல மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தாலுஞ் சரி, சாந்தம் ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்த விதமான உணர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்காத ஹாஜியாரின் வசனத்தில் குதூகலக் குறியின் சுடர்க்கோடு படர்ந்து, பளிச்சிட்டு மறைந்தது.

"அல்லஹ்து வில்லாஹ்"—எல்லாப் புகழும் அல்லாஹ்வுக்கு .. களிப்பில் இதழ்ப் படலைகளைத் திறக்காமலே இறைவனுக்குச் சமர்ப்பித்த புகழ்மலை!

விவாக அமார்க்களத்தில் ஹாஜியாரின் 'கஸ்பை' மணிக் கோவை எங்கோ காணாமற் போய்விட்டது. துருவித் தேடியும் பலன் பூஜ்யம். இழக்கக்கூடாத ஒன்றை இழந்ததான தனிப்புணர்வைத் தன் மனத்திரையினின்று நீக்க அவர் எடுத்த பிரயத்தனமெல்லாம் வியத்தமாய் ஆனது ஏன்? வாப்பாவின் வாப்பாவெல்லாம் உபயோகித்தது அல்லவா அது?

கல்யாணத்தை அடுத்துக் கிராமச் சங்கத் தேர்தலும் வந்தது. செல்வாக்கான முகாமைச் சேர்ந்துவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தின் பிடர்பிடிப்பு புது மாப்பிள்ளைக்கு. திரவியங்களை வாரி தரக்களின் கைகளாகிய பள்ளங்களை நிரப்பும் தேர்தல் வெள்ளத்திலே குதித்துவிட்டார். தன் பணம், மாமனாரின் செல்வாக்கு ஆகிய துவித ஆற்றல்களின் சங்கமந் தந்த சக்தியின் முடுக்குக்கு முன்னால் இந்தத் தேர்தல் வெள்ளம் எம்மாத்திரம்?

'அப்துல் காதருக்கு ஜே.....!'

அடுத்து நடந்த தலைவர் தெரிவிலும் ஹாஜியாரின் சின்ன மருகனுக்கு அக்கிராசனர் பீடம். எவ்வளவு பெருவாழ்வு! இந்தப் பெருவாழ்வு ஒன்றுக்காகத்தானே ஆயினாவை மனவியாக வரிக்க நேர்ந்தது.

*மரக்கார்

ஹாஜியாரின் வளவிலே உள்ள ஒட்டு மாமரம் ஊரெங்கும் பிரசித்தமானது கெத்துக் கொத்தாகக் குலுங்கும் செக்கர் நிறத் தோல் போர்த்த 'வெலாட்' மாங்கனிகள். ஆசையைப் பாருகிழ வனுக்கு! ஒருகனியைத் தனது பொக்கைவாயால் கடித்துச்சுவைத்துச் சூப்பி, ஏறிய வேண்டுமாம்! ஊரார் வளவு மாமரங்களுக்குக் கெல்லார் குறிதவறாமற் கல்லெறிந்த பால்யப் பருவத்து அனுபவத்தை இந்த வயதிலுமா மீட்கவேண்டும்? இவ்வளவு அழகான மாங்கனிகளுக்குள் என்றுமில்லாதவாறு புழு நுழைந்ததேன்? ஹாஜியார் ஏறிந்த மாங்கனியை துள்ளிக் குதித்து வந்த அணி லொன்று கோதியது. ஐந்து நிமிடங்கள் கூட ஆகியிருக்காது. மாங்கனி கிடந்த இடத்தில் மாங்கொட்டை.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஏக்கர் நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரன். கறுப்பு ரேட்டிலே பல மெத்தைக் கடைகள். கடற்கரையிலே தோணிவலை. கிராமச் சங்க அக்கிராசனர். 'ஜே. பி.' இரண்டாந் தாரமாகப் பெண் கொண்டால் என்ன வந்துவிடும்? தலையாலே வரும் சீதேவியைக் காலாலே தட்டிவிட 'சேர்மன்' ஒன்று பழைய சாதாரண மனிதனல்லன் பெண் தந்து சொத்தோடு சொத்தனைக் கக்குபேர சம்பந்திகள் தவமிருக்கும்போது பாரியான ஆயினா—ஹாஜியாரின் புத்திரி—ஒரு தடையா? 'ஷெய்த்தா'னுக்குச் சிரக் கம்பம் செய்ததால்தானே மானுட ஜாதிக்கு இத்தனை துயர வாழ்வு. சொர்க்கந் தந்த சொகுசைக் கெடுத்தவனல்லவா 'இப் லீஸ்'. 'சேமனி'ன் மாமனார் என்று அதிக நாளைக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஹாஜியார் கொடுத்து வைக்காதது யார் குற்றம்?

"இன்று இரவு 'தாஜ்மஹால் சினிமா'வில், 'குரங்கு மரம்' எனும் தமிழ் பேசும் படம் காண்பிக்கப்படும்." விளம்பர மோட்டாரில் கட்டியிருந்த ஒலிபெருக்கியின் பூகாகரத் தொனிக்கு ஹாஜியாரின் சிந்தனைக் குதிரை சரண்புகுந்து விட்டதா? வாரிச் சுருட்டி எழுந்திருந்து விருந்தைக் கிருதியினூடாக, 'புனிச்' சென்று உமிழ் கிரூர். ஒரு சிறங்கை எச்சிலால் மணந்தரையின் வெம்மையைத் தணிக்க முடியாவிட்டாலும், ஹாஜியாரின் மனக் கொதிப்பின் பாதியை வெளியேற்ற முடிந்தது. மதியத் தொழுகைக்கான 'முஅத்தினா'ரின் அன்பழைப்பு. தொழுகையை முடித்துவிட்டு விருந்தையின் அதே இடத்தில் அமளிகொள்கிரூர்.

'ஹாஜியார் அசனார் மகன் மீராமையதின் அந்தப் பொடிச் சியத் திலாக்குச் செல்லிப் போட்டான்.'

'எல்லாநூந்தான் சொல்லித் தொலையட்டும்; ஏந்தான் கலியாணத்தையும், திலாக்கையும் ஏற்படுத்தினாங்களோ?'

ஆதங்கண்டு மரைக்கார் அவர் பாட்டுக்கு நடையைக் கட்டுகிறார். ஹாஜியாரின் பெருமூச்சு அவரைத் தொடவில்லை. பள்ளி வாசல் வளவில், நிழல் படாத இடத்தில், தோட்டுப் பாயிலே நெல் துழாவிக் காய வைக்கும் மனுஷியை மரைக்கார் தாண்டி விட்டார். விழுந்ததைக் கட்டிலே சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாய் கீழே விழுந்து சுருள் குலைந்து விரிகிறது பாய்ச் சுருளுக்குள் குடி கொண்டிருந்த கரப்பத்தான் பூச்சி ஊர்ந்து செல்கிறது. ஹாஜியாரின் மனத்திலே மறைந்திருந்த கடந்த கால அனுபவ விம்பங்களும் நகர்கின்றன.

ஊமை ஒளி சிந்துகின்ற, வெட்டி எறிந்த கட்டை விரல் நகம் போன்ற ஷஃபான் மாதத்து ஐந்தாம் பிறை. கன்னியரின் கன்னமாய்ச்சிவந்து, கனிந்த பழப்பாக்கை பாக்கு வெட்டி கெவரில் வைத்து 'நறுக்'கென்று வெட்டினாள் ஹாஜியாரின் மனைவி அலிமா நாச்சி. தோற்குழியை விட்டுப் பிதுக்கி எடுத்த பாதிப் பழப்பாக்கு, காமபுகிள்ளி புறப்பக்கம் சுண்ணாம்பு தடவிய நீர் வெற்றிலைகள், யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலைக்கிள்ளுத் துண்டு, சைப்புச் சிதர்கள், நாறப்பாக்குப் புளகுகள் வரிசைக் கிரமமாகத் திணிக்கப்பட்ட துவயல் உரலின் 'டொக் டொக்..' துவயல் உரலைப் 'பக்'கென்று உள்ளங் கையிற் கொட்டி எடுத்த வெற்றிலைத் துவயலின் அரைவாசியை, தன் ஐந்து விரல்களாலும் இடுக்கி எடுத்து ஹாஜியாரின் வாய்க்குள் 'தீற்றி' விட்டுத் தன் பங்கையும் நிறைவேற்றினாள் அலிமா நாச்சி.

'ஹாஜியார் இரிக்கயள? அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்'

'வஅலைக்குமுஸ்ஸலாம், மரக்கார? வாங்க'

மஃமுது லெப்பை மரைக்காரைத் தொடர்ந்து இரண் டொரு பெண்கள். நின்ற நிலையிலே அரிக்கன் லாம்பை அணைத்து விட்டு, தனக்காகப் போடப்பட்ட மடிப்புக் குலையாத கற்பன் பாயின் இரண்டொரு மடிப்புகளை விரித்துக்கொண்டு மரைக்கார் அமர்ந்தார். பெண்கள் ஆல விட்டுத்திண்ணைப் பக்கமாக நகர்ந்தார்கள். வட்டா உள்ளே சென்று நிறைவேடு திரும்பியது. பளபளக்கும் வெண்கலப் படிக்கம் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டது. முலாம் பூச்சுக் கோப்பையில் வாய்கழுவத் தண்ணீர். சீனட்டி நெற்குற்றிப் பட்டுப்போல் இடித்தெடுத்த பச்சரிசி மாவோடு, கற்கண்டுப் பாகெடுத்துக் கலந்து சுட்ட எண்ணெய்ப் பலகாரங்கள், பீங்கான்களிலே பொலிந்தன. வந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி ஏந்தி வந்த, வெள்ளைத்துணி சுற்றிய பனையோலைப் பெட்டிக்குள் இருந்தவை தான் பலகாரம். பலகாரத்தை அடுத்துத் தேனீர் பரிமாறப்பட்டது.

மரைக்கார் தன் பழைய சம்பந்திகள் ஒரு சாரார் சகிதம் வந்ததானது ஹாஜியாரின் மனதிலே கேள்விக்களைகளை கார்த்திகை மாதத்துப் புற்றீசல்கள் போலக் கிளப்பியது.

'ஹாஜியார், ஒங்கட எளய புள்ளக்கிக் கலியாணங் கார வட்டியைப் பத்தி யோசிக்கல்லய.'

மஃமுது லெப்பை மரைக்கார் இப்படிக் கலியாணத் தரக ராக வந்திருப்பார் என்பது ஹாஜியார் எதிர்பார்க்காத செய்தி யாகையால், வியப்பும், வெறுப்பும் அவரை ஆட்கொண்டன.

'பொண்ணப் படச்சவன் அதுக்கொரு சோடியையும் படச் சித்தான இருப்பான். தூரத்து ஒறவு எண்டாலும் அந்த மர் குக்குப் பொடியன் மருமகன் மொற தான். முடிக்கிறேன் என் கான். கையில் மடியில் இல்லாதவனெண்டாலும், என்னை நெருங்கிப்பழகி என்ற நலவு எறடுகளிலே பங்கு கொள்ளுகவன்.'

வெள்ளிக்கிழமை இரவான படியால் வீடெல்லாம் சாம் பிராணிப் புகை பிடித்துவிட்டுத் தீச்சட்டியை ஹாஜியாருக்குப் பக்கத்திலே வைத்து விட்டு, பெண்கள் பக்கமாய் காலை நீட்டிப் போட்டு அமர்ந்துகொண்டு சம்பாஷணையில் புலனைத் திரும்பி விட்டாள் அலிமாநாச்சி.

'என்ன இருந்தாலும் நம்மட நெலவரத்துக்கு ஏத்தவனாக இருந்தாத்தானே நமக்கு அழகு. கையில் இல்லாதவனைக் கட்டி வெச்சா கொமர் கண்ணீர் வடிக்குமே.'

"திலாக்குச் சொல்லிப் போட்டு ஓடுக பணக்காரன உட, எது வந்தாலும் தாக்குப் புடிச்சி நிக்கக் கூடிய ஏழ நல்லம்.'

'ஹாஜியார் இஸ்டப்பட்டா நல்ல ஒரு மாப்புள்ள இரிக்கான், கலந்தர் போடியார் மகன் அவுத்துக்கரின் ஒங்கட புள்ளய முடிக்கப் போறோம். சம்மதங் கேட்டுவரச் சொல்லித்தான் எங்கள் அனுப்பினான்.'

நீரில் கல் விழுந்த சுவடுவிரிவது போல ஹாஜியாரின் சொக்குச் சுருக்கங்கள் விரிய அதிலிருந்து, ஒரு மெல்லிய புன்னகை நிழலாடி மறைந்தது. அந்தமுறுவலுக்குத் தான் எவ்வளவு பொருள்.

"முந்தி வந்தது மொழங்கால் மட்டு, பிந்தி வாறது பெருந் தொடைமட்டு. பெரிய உம்மாட மகன் கழிச்சிற்றுப் போனது ஞாச்சிரமகனுக்கு என்னத்துக்கு மரக்கார்?"

‘ஆதனம் பிரிச்ச தகராறில் அவிய ரெண்டு தெறத்தாரும் வாறும், மரமும் மாதிரி, காக்கா செஞ்ச தொரோகத்துக்குப் பாடம் படிப்பிக்கத்தான் தம்பி இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கான்.’

‘அந்தக் குடும்பத்துக்க இனியும் மாப்புள்ள எடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை.’

‘இந்தாங்க மரக்கார் செல்லுகத்த லோசிச்சிப் பாருங்க. நெட்ரேஞ் செஞ்சவனர் தம்பிய எடுத்தா நமக்குத்தான பொகழ்ச்சி?’

உள்ளே இருந்தும்குரக்கன் அரைத்தான். ஹாஜியாருக்கும் தன்தலை குரக்கன்கல்லாகச் சுழல்வதாகவும், மனைவிபோட்ட சம்மட்டியின் தாக்கத்தால் பலஹீனம் தன்னைச் சூனியப் பிராந்தியத்துக்கு இழுத்துச் செல்வதாகவும் பிரமை தட்டியது.

‘யோசிச்சிப் பார்த்து இன்னொரு நாளக்கி முடிவு செல்லுகன்.’

குடும்பத்தினர் ஒரு பக்கமும், தான் மறுபக்கமுமாக நின்று புரிந்த சொற்போரில் ஹாஜியார் விட்டுக் கொடுப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்றாகியது.

மாப்பிள்ளையின் வீட்டிலிருந்து சலவாத்து முழக்கத்துடன் ஆரம்பித்த கல்யாண ஊர்வலத்தில், படலையிலே மொய்த்து நின்று, முக்காட்டுத் திரை நீக்கி, முகமதியை வெளிக்காட்டி, செங்காந்தட் கைகுவித்து, செங்கமல இதழ்திறந்து, கேட்கிலக் குர லெடுத்துக் குரவை இட்டனர் மங்கையர்கள். நபி பெருமான் புகழ் கூறும் அரபிக் கீதங்களை லயம் திரியாது பாடினர் ஆண்கள். ஊர்வலம் பூராவும், தேர்ந்த ஜோடிகளின் சிலம்ப வீச்சுத் தொடர்ந்தது. சீனடிக்காரர்கள் சந்திகள் தோறும் தங்கள் வரிசையைக் காட்டினர். கிராமத்துப் புலவர்களும், அண்ணாவிமாரும், முக்கிய திருப்பங்களிலெல்லாம் வாழ்த்துப் பதம்பாடிக் கட்டியங்கூறத் தவறவில்லை. வகைவகையான வாணங்கள். உயர்ந்து மெலிந்த மர்க்குப் பிடித்த கார்நிறக் குடைநிழலில், அப்துல் கரீம் பவனி சென்ற அழகே அழகு. தமயனை உரித்துவைத்தது போன்ற ஆகிருதி. பட்டாசு கொளுத்தியவர்களுக்கு வேறு இடங்கிடைக்காமலா ஹாஜியாரின் சாரத்திலே எறிய வைக்கும்? நல்ல வேளையாகச் சாரன் உள்ளங்கையளவு கரியானதைத்தவிர ஆபத் தொன்றுமில்லை.

மணக்கோலம் மாறிய கையோடு கிராமச் சங்கத் தேர்தலும் வந்ததுதான் வந்தது. புது மாப்பிள்ளையும் தேர்தற் களத்திலே குதித்துவிட்டார். இப்பொழுது தனக்கு வையாக மாறிவிட்ட

தமையன் அப்துல் காதரை - சேர்மனை, வீழ்த்தி தான் அக்கிரா னர் ஆகிவிட வேண்டுமென்பதுதான் புதுமாப்பிள்ளையின் இலட்சியம். தேர்தலில் ஈடுபடும் அபிப்பிராயத்தை மாமனார் பலமாக எதிர்த்தால், மருமகனால் அவரை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாதா? புகுந்த வழி உறவினர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டால் காரியம் லேசாகி விடுகிறது. முதல் பரீட்சையில் அப்துல் காதர் பிறந்த வட்டாரத்தைத் தஞ்சம் புகுந்ததே அப்துல் கரீமின் வெற்றிக்குக் கோடி காட்டிவிட்டதே! அக்கிராசனார் தெரிவில் ஹாஜியாரின் முன்னாள் மருமகருக்கும், இன்னாள் மாப்பிள்ளைக்கும் போட்டாப் போட்டி. அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் மோதல். இடையிலுள்ள அங்கத்தவர்களுக்குக் குபேர மழை! காக்காவின் தோல்வியும் தம்பியின் வெற்றியும் காலத்தின் படிப்பிணையா?

பள்ளிவாசல் சீமேந்துத் தரையை நனைப்பது ஹாஜியாரின் கண்களிலிருந்து அருவி எடுக்கும் கண்ணீர் தான்.

புதிய ‘சேமனி’ன் பிரியமான காலே உணவு குழல்பிட்டு. குழலிலே புடங்கொண்டு அவிந்த பிட்டு சில சமயங்களில் சிதைந்து போவதுமுண்டு. பிட்டு, தான் சிதைந்து சிதறியதோடு நின்று கொண்டால் என்ன? தன்னைச் சரியாகப் பாகம்படுத்தாத குற்றத்திற்காகக் குழலையுமா சேதப்படுத்தவேண்டும்? முந்தின வாழ்க்கையில் ஆமினாவுக்குச் சூல்தரிக்கவில்லை. இரண்டாம் வாழ்க்கையில் கருத்தரித்தும், உதரக் குகையில் பத்து மாதம் தரித்திருக்க முடியாத அவசரப் பிண்டமாகவா அமையவேண்டும்? கருச்சிதைவு காரணமாய் ஆமினா பாயும் படுக்கையுமாகப் படுத்துவிட்டாளே!

தன்மகள் இரண்டாம் தடவையும் தாலி அவிழ்த்துக்கொண்டு இந்தத் தள்ளாத வயதில் தனக்குப் பாரச் சுமையாக இருக்கிறாள் என்பதைவிட, காக்கா நடந்த அடிச்சுவட்டில் தம்பியும் நடைபயின்ற செயல்தான் ஹாஜியாரின் இதயத்தைச் சாம்பச் செய்தது.

‘ராத்திரி முறுகம் வலப்பக்கத்து அதரால வந்து கால்மாட்டு வரவய அழிச்சிப் போட்டுது’ என்ற முல்லைக்காரனின் முறையீடு ஹாஜியாரைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டுவந்தது. சுதாரித்து எழுந்து கன்னத்து ஈரத்தைச் சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டார். பூரண தண்ணீர்க் கர்ப்பத்துடன் அலையெற்றிக் கிடக்கும் ‘ஹவ்லை’த் தழுவின தென்றலின் ஸ்பர்சம் இதத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ‘ஹவ்லை’த் தாண்டிப் படிகளில் இறங்குகிறார்.

மோகம்

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்

“மோகத்தைக் கொன்றுவிடு-அல்லலென்றன்
மூச்சை நிறுத்திவிடு.”

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் பாரதி விழாவில் யாரோ ஒரு மெலித்த சொற்பொழிவாளர் பாடிக் காட்டிய அந்தப் பாரதி பாடலின் வரிகள் அவனையும்றியாமல் அவனுள் மிக ஆழத்திலிருந்து வெளிவந்தது. அந்த வரிகளுக்கும் தனக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக அவன் உணர்ந்தான். முன்பெல்லாம் அந்த நிலை வரும்போது, அவன் அதிலேயே அமிழ்ந்து லயித்துவிடுவான். ஆனால் இன்று, ஓடிக்கொண்டிருக்கும் டிராலி பஸ்ஸில் தனக்கு முன் அமர்ந்திருக்கும் பெண்ணைப் பின்புறமாகப் பார்த்து நினைவால் தழுவு முன்பே ஏதோ ஒன்று தடுத்தது.

‘சே, என்ன கேவலமான பழக்கம். முன்னால் உட்கார்ந்திருப்பது நம் அக்காவாக இருந்தால், தங்கையாக இருந்தால், அண்ணியாக இருந்தால் இப்படியெல்லாம் நினைக்கத் தோன்றுமா? நாமே ஏன் நம்மை ஏமாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்? இனிமேல், காணும் பெண்களையெல்லாம் அக்காளாய், தங்கையாய், அண்ணியாய் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த மாதிரிக் கீழ்த்தரமான சிந்தனைகள் எல்லாம் வராது.’

ஓடிக்கொண்டிருக்கும் டிராலி பஸ்ஸின் லொட லொடத்த ஒலியினூடே மீண்டும் சுருதியோடு முணுமுணுத்துத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டான் செல்வராஜன்.

பஸ்ஸின் ஆட்டத்தில் குலுங்கி ஆடிய அவன் வலது காலில் சுற்றியிருந்த பண்டேஜிக்குள் தற்காலிகமாக மூடிக் கிடந்த காயத்தினூடே எலும்பில் ஏறிய மெல்லிய வலிகூடத் தெரியவில்லை. அந்த வரிகளை அவன் மீண்டும் மீண்டும் தனக்குள் பாடிக்கொண்டே இருந்தான். அந்த வரிகளைப் பாடப்பாட அவன் ஆன்மாவில் கவிந்து கிடந்த பாலுணர்வுகளெல்லாம் கரைந்து, மங்கி மறைவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. மீண்டும் அந்த ராக்ச

எண்ணங்களுக்குத் தன் மண்டையில் இடம் கொடுக்கக் கூடா தென்ற உறுதியோடு அந்த இரண்டு வரிகளை மட்டும் பாடிக் கொண்டே இருந்தான்.

கொட்டாஞ்சேனையிலிருந்து பொரளைக்கு அலறிக் கொண்டோடிய டிராலி பஸ் ஆமர் வீதி ஸ்ராண்டிலே வந்து நின்றது மேல் தட்டில் கடைசிச் ‘சீட்’-இல் உட்கார்ந்திருந்த செல்வராஜன் கண்ணடியோடு தலையைச் சாய்த்துக் கண்களைத் தாழ்த்திக் கீழே நிற்கும் ‘கியூ’வைப் பார்த்தான்.

‘சுள்’என்றடிக்கும் காலே வெய்யிலில் ‘கியூ’வரிசை நீண்டு வளைந்து கோட்டை பஸ்ஸை எதிர் நோக்கி நிற்கும் ஸ்ராண்டையும் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. எல்லோர் முகங்களிலும் பஸ்ஸில் ஏறிவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒருவர் பின்னால் ஒருவர் நெருங்கி நின்று கொண்டார்கள்.

பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவராகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். மேலே இருந்து கீழே நிற்கும் மனிகளைப் பார்ப்பது வேடிக்கையாக இருந்தது. குட்டையான உருவங்கள் ஏறும் போது சாதாரணமாகத் தெரியாத அவர்களின் தலை உச்சி நன்றாகத் தெரிந்தது. எத்தனையோ விதமான-இதுவரை அவன் பார்த்திராத-விசித்திரமான வகிடுகள், நேர்வகிடு, பக்க வகிடு, கோணல் மாணலான கிளை பிரிந்த வகிடுகள். வகிடுகளே அற்ற, சூரிய ஒளியில் மின்னி ஒளிரும் வழுக்கைத் தலைகள் ...

திடீரென, பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டிருந்த மனிதருக்கு மூன்றாவதாக வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணின் மேல் அவன் கண்கள் இழுபட்டன.

பஸ்ஸிலே காலெடுத்து வைத்தவர் உள்ளே போய்விட்டார் அவருக்குப் பின்னால் நின்றவர் ஏதோ ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து மாற்றிக் கொண்டிருந்தாரோ..... அந்தப் பெண் டிராலி பஸ்ஸில் ஏறாமல் அப்படியே நின்றாள். செல்வராஜனின் கண்கள் அவளை ‘முழுக்காட்டி’ யெடுத்தன.

கருவாளைக் கிழித்துக் கொண்டு பாயும் மின்னலைப் போல் அவள் சுருண்ட கேசங்களைப் பிரித்துக் கொண்டு பளிச்சிட்டது நேர்வகிடு. அதற்குப் பிறகு, அவள் தலைக்குக் கீழே அவனுக்குத் தெரிந்த தெல்லாம் நீலச் சோளியை நிரப்பி நிற்கும் அவள் மார்பகங்கள் தான்.

அவன் பார்வை, அவன் சட்டையின் பென்னம் பெரிய கழுத்திற்கு வெளியே பிதுங்கி நின்ற தசைக் கோளத்தை வட்டமிட்டு மொய்த்தது. கருநீலச் சட்டை, அவன் மார்பகங்கள் இரண்டும் பிரியும் அந்தத் தசைப் பிரதேசத்தை இன்னும் பொன்னிறமாக்கிக் காட்டியது.

ஒரு கணத்தின் பாதிக்குள் அவன் பஸ்ஸில் ஏறிவிட்டான்.

செல்வராஜன் இன்னும் கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கண்கள் பார்ப்பவற்றைப் பதிவு செய்ய மறுத்தன. மண்டை ஓட்டுச் சுவர்களுக்குள் அதே காட்சி முட்டி மோதி எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. டிராலிபஸ் புறப்பட்டது.

பெண் மார்பின் ஒரு சிறு பாகம் தன்னைக் கலக்கிவிட்டது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது; வெட்கமாகவும் இருந்தது. தலையை ஒரு முறை மெல்ல ஆட்டிக் கொண்டான்.

‘மோகத்தைக் கொண்டுவிட்டு-அல்லா லென்றன் மூச்சை நிறுத்திவிடு.’

இம்முறை வார்த்தைகள் உதடுகளை மிகவும் வேகமாக அசைத்தன. சுருதியற்ற ஒலி, யாரையோ பார்த்துக் கெஞ்சுவது போல அழுத்தமாக வெளிவந்தது.

அவன் நன்றாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்கு முன் கண்ட அந்தக் காட்சியை அவனால் ஒரேயடியாக வெளியே பிடித்துத் தள்ளிவிட முடியவில்லை.

டிராலி பஸ் மருதானைக்கு வந்துவிட்டது. கீழே பார்க்கக் கூடாதென்று மனம் சங்கற்பம் செய்துகொண்டாலும், தலைகீழ் நோக்கித் திரும்புகிறது. கீழே நிறையப் பேர் நெருங்கி ஏறுகிறார்கள். —எல்லோரும் ஆண்கள். அவன் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறான்.

டிராலிபஸ் புறப்பட்டது.

மருதானையில் ஏறி அவன் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்த கால் சட்டைக்காரர் தன் கையிலிருந்த ஆங்கிலச் சினிமாப் பத்திரிகையைப் பிரித்தார். அவனும் திரும்பி அதைப் பார்த்தான்.

இரண்டு மூன்று பக்கங்களை அசுவாரஸ்யமாகத் திருப்பியவர், திடீரென ஒரு பக்கத்தை திருப்பிப் பிடித்துக்கொண்டார். அந்தப் பக்கத்தின் பாதியை விழுங்கி நின்றான் அரை நிர்வாணமான ஒரு சினிமா நடிகை. அவன் ஆவலோடு படத்தைக் கவனித்தான். அந்த நடிகையை எங்கோ, எப்போதோ பார்த்ததாக ஞாபகம்.

போட்டிக் கதைகள்

பெயரைக் கவனிப்பதற்கு முன்பதாகவே பக்கத்தைப் புரட்டிவிட்டார் உடையவர். அதற்குப் பிறகு அத்தனை சுவாரஸ்யமான படம் ஒன்றுகூட அந்தப் பத்திரிகையில் இருந்ததாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென்று அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

‘பிரிஜட் பாடொட்.’

ஐம்பது சதத்தைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு ‘செவோய்’ தியேட்டருக்குச் சைக்கிளில் ஓடிய ஓட்டம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அத்தோடு அந்தப் படமும் அதன் காட்சிகளும் மனத் திரையில் வெகு வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தன. அந்தப் பிரெஞ்சு நடிகையின் அரை நிர்வாணத் தோற்றம். குளித்துவிட்டு வந்த கோலத்தில் நிர்வாணமாக நின்று தன் பின்புறத்தைக் காட்டும் போதையூட்டும் காட்சி. படத்தில் வந்த முரட்டுக் கதாநாயகன் அவளை அள்ளியெடுத்து இறுக படுக்கையில் புரண்டது ....

டிராலிபஸ் சின்ன பொரளையில் ஆடி நின்றது.

பதறியடித்துக் கொண்டு, பண்டேஜ் போடப்பட்டிருந்த காலையும், அதில் மாட்டியிருந்த செருப்பையும் இழுத்துக் கொண்டே அவன் இறங்கினான். இறங்கிய வேகத்தில் கால் எலும்பிற்குள் இலேசாக வலிகண்டது.

‘ஒரு சிகரெட் பற்றவைத்தால் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விடலாம்.’

எதிரே உள்ள கடைக்குப் போய் சிகரெட் ஒன்றை வாங்கி உதடுகளில் இடுக்கிப் பற்றவைத்துக் கொண்டு திரும்பியவனின் பார்வை, பக்கத்துத் துணிக்கடையின் கண்ணாடி ஷோ - ரூமிற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் மார்பகங்களில் சுருண்டது. அந்தப் போலி மார்பகங்களில் ‘பிரஸ்ஸியர்கள்’ மாட்டப்பட்டிருந்தன. பக்கத்தில் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டிருந்த சேர்ட்கள் கஞ்சான்கள் ஒன்றுமே அவன் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு நிஜப் பெண்ணின் வீம்மிய மார்பகங்களும், அவற்றை இறுக்கிப் பிடித்திருக்கும் பிரஸ்ஸியருமே அவன் நினைவை நிரப்பி நின்றன.

* * *

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து, மருந்து நெடியோடும் விண் விண் னென்று தெறிக்கும் பண்டேஜிட்ட காலுடனும் திரும்பவும் சின்ன பொரளை டிராலிபஸ் ஸ்ராண்டிலே வந்து நின்றான் செல்வராஜன்.

பால் நினைவுகளை யெல்லாம் வலி ஒருவாறாகக் கரைத்திருந்தாலும், பஸ்ஸிலே வரும்போது கண்ட பெண்ணும், நடிகை

பிரிஜட் பாடொட்டும், துணிக்கடை 'ஷோ கே' சிறகுள் பார்த்த போலி மார்க்கங்களும் லேசாக நினைவைத் தொட்டு மீண்டன.

டிராலிபஸ் வந்து நின்றது. 'கியூ'வில் கூட்டம் அதிகமில்லா விட்டாலும் பஸ்ஸில் பெரிய தொரு கூட்டம் புழுங்கிக் கொண் டிருந்தது.

மேல் தட்டிற்கு ஏற முடியவில்லை. புதிதாகத் தொலுரித் துக் கழுவி, மருந்து வைத்துக் கட்டப்பட்ட புண்ணின் எரிச்சல் மேலே ஏறினால் அதிகரித்து விடுமோ என்ற பயம் அவனைக் கீழ்த் தட்டிற்கு ஏற்றிவிட்டது. ஆனால் உட்காருவதற்குத்தான் இடமில்லை.

நின்று கொண்டே வந்த செல்வராஜனுக்கு அடுத்த ஸ்ரான் டிவே ஒரு பெண்ணுக்குப் பக்கத்தில் உட்காரும் வாய்ப்பு கிடைத் தது. கற்பனைகள் மண்டையை உடைத் தெறிய அந்தப் பெண் னோடு உரசிக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். பஸ் குலுங்கிக் குலுங் கிப் போகும் போது, அவள் மென்மையான உடல் தன் மேல் பஞ்சு போல் படுவதை அவன் உணர்ந்தான். அவன் மேனியில் அவள் உடல் பட்ட போது, மயிர்க்கால்கள் நிமிர்ந்து நின் றன. போதை தலையைக் கிறக்கியது. அவன் இன்னும் சற்று அந்தப் பொண்ணோடு உராய்ந்து கொண்டு நெருங்கி உட்கார்ந் தான்.

ஆடர்வீதியில் டிராலிபஸ் நிற்கும் வரை, பெண்மையின் மென்மையில் இதம் கண்டு கொண்டிருந்தவனை ஏமாற்றி விட்டு இறங்கிப் போய்விட்டாள் அந்தப் பெண்.

அவள் இறங்கிப் போனதன் பின்தான் அவன் தன் உணர்வு பெறலானான். இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு எழுத வேண்டிய சோதனை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. 'இந்த முறையாவது பாஸ் பண்ணிவிட வேண்டும். இல்லை யென்றால் அண்ணாவின் கோபத் திற்கு ஆளாகவேண்டி வரும்.'

திடீரென அவன் உலர்ந்த உதடுகள் பிரிந்தன.

'மோகத்தைக் கொண்டு விடு-அல்லாலென்றன் மூச்சை நிறுத்திவிடு.'

ஏதோ, புதிய ஒளி, மூளையில் கவிந்து கிடந்த இருளைத் துரத்துவது போன்ற பிரமை. உடம்பில் சற்று தெம்பு பிறந்தது.

'இத்தனை வீண் சிந்தனைகளுக்கும் பதிலாக 'பொடனி'யில் 'டிஸ்பேர்ச்'லைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாலாவது பரீட் சைக்கு உதவியாக இருந்திருக்கும்.'

நேரத்தை வீணாக்கி விட்டதாக அவன் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டான்.

'பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பெண் அண்ணியாக இருந்தால் இப்படியெல்லாம் சிந்தித்திருப்பேனா? அப்படி நினைத்திருந்தால் எவ்வளவு பெரிய பாபம். முன்னம் எத்தனை முறை அண்ணிக் குப் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டு பஸ்ஸில் போயிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டதே கிடையாதே. பிறகு, வேறு பெண்களைக் கண்டால் மட்டும் ஏன் இந்தத் தகாத எண்ணம் ஏற்படுகிறது? இனிமேல் இதற்கெல்லாம் ஒரு கட்டுப் பாடு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். திட்சித்தம் இல்லாதவன் ஒருமனிதனா? மனதைக் கட்டுப் படுத்தாதவன் மிருகம்.'

டிராலி பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி, வீட்டை அடையும் வரை, வாய் பாரதி பாடலின் அந்த முதல் வரிகளையே முணுமுணுத் துக் கொண்டிருந்தது.

பால் நினைவுகளையெல்லாம் வெற்றிகொண்டு விட்டதாக அவனுக்கு ஒரே பெருமிதம்.

வலிக்கும் காலை தூக்கி வந்த அலுப்பினாலும், மண்டையை உடைத்த சிந்தனையோடு போராடிய சோர்வினாலும், அவிழ்ந்து தொங்கிய பண்டேஜைக் கவனியாது, வீட்டிற்குள் வந்ததும் வராததுமாகச் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான் அவன்.

சோர்ந்து போய் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து விட்ட செல் வராஜனைக் கண்டு கையிலிருந்த வேலைகளையெல்லாம் போட்டு விட்டி ஓடிவந்தாள் கமலா.

"செல்வா, என்ன செய்யுது .... களைப்பாய் இருக்கா.....?" தலை மயிரை மெல்லக் கோதி விட்டாள் அவள்.

கண் மூடிக் கிடந்தவன் மெல்லக் கண் திறந்து பார்த்தான்.

"இரு, கோப்பி கொண்டு வாறன்" என்று திரும்பியவன், அவிழ்ந்து தொங்கும் பண்டேஜைக் கண்டு, குனிந்து அதைக் கட்ட ஆரம்பித்தான்.

செல்வராஜன் சட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

கழுத்தருகே இரண்டு பொத்தான்கள் பூட்டப் படாததால் பெரிதாகக் காட்சியளிக்கும் 'டிர்சிங் கவு'னின் கழுத்திற் கூடாக அவள் மார்க்கங்கள் தெரிந்தன.

மறுகணம், எழுந்த வேகத்தோடு தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு சாய்ந்தான். எலும்பிற்குள் மெல்ல வலித்தது. *

புது வாழ்வு

புலோலியூர் க. சதாசிவம்

“பெரியவர்?”

“யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரி மோனை.”

“தம்பி?”

“நெல்லியடி.”

“ஆச்சி?”

“உனக்குக் கிழவியோடைதானடா பகுடிப் பேச்சு... வேறே எங்கை போறது? சந்தைக்குத் தானடா மோனை...”

“அக்கா?”

“.....”

‘வானு’க்கு முன் ஆசனத்தில் சாரதிக்குப் பக்கத்தில், கைக் குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த கந்தசாமி, ஆச்சிபோல அக்காவும் ஏதாவது சொல்லுவாள் என எண்ணித் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அக்கா மணியத்தின் கேள்விக்கு ஒன்றுமே பேசாது சிமிட்டிக்கொண்டே சிரிக்கிறான்.

‘வானி’ன் கதவுகளை அடித்துச் சாத்திக் கொண்டே ‘றயிட்’ என்கிறான் மணியம். ‘வான்’ மந்திகை முச்சந்தியைவிட்டுக் கிளம்புகிறது.

‘வான்’ ஓட்டத்திலே பெயர்போன ‘லயின்’களில் பருத்தித் துறை - யாழ்ப்பாண ‘லயி’னும் ஒன்று. பருத்தித்துறை - யாழ்ப்பாண ‘லயி’னுக்கு வான் ஓடிப் பலர் பணக்காரர்களாகியிருக்கிறார்கள். ‘காட்ஸ்’ விளையாடிக் கொண்டு, காவாலியாக ‘லாட்ரி’ அடித்த செல்லத்துரை இன்று நான்கு ‘வான்’களும், இரண்டு கார்களும்ல்லவா வைத்து ஓடுகிறான்? மேலும், நல்ல வருமானம் நல்கும் ‘காராஜ்’ ஒன்றின் ஏகபோக உரிமையாளனும்.

‘வான்’ நெல்லியடிக்கு வந்துவிட்டது. கைப்பெட்டியுடன் இறங்கிச் சந்தையை நோக்கி நடக்கலானான் மாம்பழவள்ளி. ஐந்தாறு ‘லோங்ஸ்’ போட்டவர்கள் ‘வானி’ல் ஏறுகிறார்கள்.

இது, யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் வேலை செய்பவர்களைச் சுமந்து செல்லும் ‘கச்சேரி வான்’! செல்லத்துரையின் வான்களில் இதுவும் ஒன்று. இதன் முதல் ‘றிப்’ ஊலை ஏழரைமணிக் கெல்லாம் பருத்தித்துறையில் ஆரம்பமாகும். கச்சேரியில் வேலை செய்யும் உத்தியோகத்தார்கள் சிலர், மாம்பழவள்ளி, கனகேஸ்வரி ஆகியோர் வாடிக்கைக்காரர். இடம் இருந்தால், வேறு சிலரையும் பணங்கிழங்குக்கியதுபோல் அடுக்கிக்கொண்டு நிறைமாதக் கர்ப்பினியாக அசைந்தாடிச் செல்லும் அந்த ‘வான்’. செல்லத்துரைக்கு மற்றைய ‘வான்’களைவிட இந்த வான் தான் அதிக பணத்தைத் தேடிக் கொடுத்தது. இதற்குக் காரணம் மணியம் என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

மணியம் பத்து வயதாக இருக்கும்பொழுது, ‘கிளீனராகச் செல்லத்துரையின் ‘வானி’ல் சேர்ந்தவன். எட்டு வருடங்கள் உருண்டோடிவிட்டன. மணியத்தினுடைய ‘வானி’ல் ஆட்கள் சேருவது அதிகம். ஆட்கள் விழுந்தடித்துக்கொண்டு அவ்வானுக்கு வருவதின் காரணம் மணியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவ்வளவு ஆதரவாக ஆட்களோடு பழகுவான் மணியம். பெரியவர், ஆச்சி, அக்கா, அண்ணை, தம்பி, தங்கச்சி என்று அடைமொழி கொண்டு முன்பு பழகியவர்கள் ‘போலல்லவா அழைப்பான் அவன்? மணியத்தை ‘அருமையான பொடியன்’ ‘தங்கக் கம்பி’ என்று எத்தனையோ பேர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். ‘போற வழிக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் மோனை, சாத்திரியார் முருகேசர் வீட்டுக் குச்சு ஒழுங்கையில் ஒருக்கால் இறக்கிவிடு’ என்று கேட்பவர்களுக்குச் செவிசாய்த்து ஒழுங்கை வீடு முதலியவற்றின் விபரங்களையும் சொல்வான் மணியம்.

‘உண்ணனை உந்தத் தகரப் படலையிலே ஒருக்கால் மறியடா இராசா’ என்று எத்தனைபேர் அவனை ‘இராசா’வாக்கியிருக்கிறார்கள்.

“தம்பி! மனிசனுக்குப் புது புது நோயெல்லாம் வருகுது. ருசியாக்காரன்—அமெரிக்கன் போட்ட குண்டுதான் காரணமோ” என்று பெரியவர் ஒருவர் ஒரு வெடிகுண்டைத் தூக்கிப்போட்டு, ‘வானி’ல் நிலவிய அமைதியைக் குலைக்கிறார்.

அருகிலிருந்த ‘சீவ்கிளாக்’பதில் சொன்னார். “ஓம் பாருங்கோ. காற்றையும் நாசங்கெட்டவர்கள் நஞ்சாக்கிறார்கள்.”

பெரியவர் தொடக்கிவிட்ட கதை வளர்ந்து கிளைவிடுகிறது. கனகேஸ்வரி சுருக்கமாக இடைக்கிடை அபிப்பிராயம் தெரிவித்தாள். கந்தசாமி இதில் பங்குகொள்ளவில்லை. எங்கோ தன் சிந்தனைக் குதிரையை மேயவிடுகிறான்.

‘வான்’ வல்லை வெளிக்கு வந்துவிட்டது. வேகமும் அதிகரித்துவிட்டது.

காற்றிலே, கனகேஸ்வரியின் கன்னங்களில் அவள் தலைமயிர்கள் தவழ்ந்து விளையாடுகின்றன. குறும்புக் குழந்தையாக விளையாடும் மயிர்களைக் கூட்டிவிடுகிறான் அவன்.

கனகேஸ்வரி சுமாரான அழகிதான். அவளது களை நிறைந்த முகத்திலே ஒருதனிக் கவர்ச்சி உண்டு.

‘வானி’ல் அமைதி நிலவுகிறது.

அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டே கந்தசாமி பேசுகிறான்.

“மணியம்! இந்தா ஒன்றை எடு” சீகரெட் பைக்கர் ஒன்றை நீட்டுகிறான் கந்தசாமி. மணியம் வாங்க மறுக்கிறான். கனகேஸ்வரி மணியத்தை நோக்குகிறாள். மணியம் அழகான முகவெட்டுடையவன். நல்ல சிவலை. உரோமம் இல்லாத பட்டுக்கன்னம். நன்றாக ஒட்டவெட்டிய பொலிஸ் ‘குரேப்’. மணியம் எப்பொழுதும் வெணியனும் சாரமும் தான் அணிந்திருப்பான்.

“பறவாயில்லை... எடு...” கந்தசாமியின் குரலில் நளினம் ததும்புகிறது. “வேண்டாம்...” — மணியம் வெறுப்பை முகபாவனையில் வெளிப்படுத்துகிறான்.

“குடிக்கும் தொகை இன்று கூடியிருப்பதற்குக் காரணம் சிநேகிதர்களும் கூடியிருப்பவர்களும் தான்” என்று சிமிட்டிக் கொண்டே கனகேஸ்வரி கூறுகிறாள்.

சிரித்தலைப்போன்று சிமிட்டலும் உணர்ச்சியை எடுத்துரைக்கும் கருவியாகக் கனகேஸ்வரி பாவிப்பாள். கந்தசாமி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் சொல்லவில்லை. கந்தசாமியும் சாரதியும் ஏதோ குசுசுத்தனர்.

‘வான்’ யாழ்ப்பாண டவுனைத் தாண்டி வேம்படி மகளிர் பாடசாலையை நோக்கிச் செல்கிறது.

கந்தசாமிக்குக் கனகேஸ்வரியின் வீடு ஒரு மைலுக்கு அப்பால் இருந்தபொழுதிலும், அவளது வாழ்வில் நடைபெறுவதெல்லாம் தெரியும். அதை அறிவதில் கூட அவனுக்கு ஏனோ ஒருவித ஆவல்.

மணியம் புகைப்பதுண்டு. கனகேஸ்வரியின்முன் அவன் புகைப் பதில்லை. அவளிடம் மணியத்துக்கு ஏனோ ஒருவித மரியாதை. சில சமயங்களில் எல்லோரும் ஒரு பக்கமாக நின்று மணியத்தைக் கேலி செய்வார்கள். ஆனால் அவன் மட்டும் அவன் பக்கம் நிற் பாள்.

கனகேஸ்வரியை “அக்கா! அக்கா!” என்று குழைவாக அன்புடன் அழைப்பான்.

‘வான்’ வேம்படி மகளிர் பாடசாலையை அடைந்துவிட்டது. மணியம் கதவைத் திறக்கிறான். கனகேஸ்வரி இறங்கி நடக்கிறாள். கனகேஸ்வரியின் உருவம் மறையும் வரை அவளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் மணியம்.

வேலையால் வீடு திரும்பும் தந்தையிடம் வீட்டில் நடைபெற்றதை மதலை மொழியில் பேசத்தவிக்கும் குழந்தையைப்போல எப்பொழுது கனகேஸ்வரி போவாள் மணியத்தைக் கிண்டல் செய்ய எனத் தவித்த கந்தசாமி, “மணியம், எத்தனை நாளைக்குத் தாய்ச் சோறும் உனிப்படுக்கையுமாக இருக்கிறது... மணியம் ‘றை பண்ணு. அக்கா உன்னிலை நல்ல அணைவாக இருக்கு. வாய்ச்சாலும் வாய்க்கும்.....”

“கிளாக்கர் ஐயா! உங்கடை வாயிலை புற்றெல்லோ எழும்பப் போகுது...? சகோதரி மாதிரிப் பிழங்கிற அக்காவை...”

“அக்கா, தங்கை எண்டுதான் ஆரம்பிக்கிறது. எனக்கு எத்தனை பேரத் தெரியும். உந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமோ என்றிருந்த ஆட்கள் எல்லாம்.....” எனச் சொல்லிக்கொண்டே சாரதி பீடா வெற்றிலை ஒன்றை வாய்க்குள் செலுத்துகிறான்.

“சரியாகச் சொன்னாய் றைவர்.....” என்றான் கந்தசாமி சிரிப்புடன்.

“தம்பி! இப்ப இறங்கின பெடிச்சி யார்” என்றார் சமீபத்தில் கச்சேரிக்கு மாற்றப்பட்ட கிளாக்கர் ஒருவர்.

“இவள் பாருங்கோ புலோலிலைதான் இருக்கிறவள் — ‘கிராட் யூவேற்’—பட்டதாரி. வேம்படியிலே படிப்பிக்கிறாள். இருபத் தொன்பது, முப்பது வயதிருக்கும். நல்ல சாதிதான். ஆனால், இன்னும் கலியாணமாகவில்லை. சொந்த மச்சான் கூடக் கலியாணம் செய்யமறுத்துவிட்டான்.”

“ஏன் பெடிச்சி ஏதாவது நடைத்தை பிழையோ?”

“தெரியாதே இந்தக் காலத்து கொழும்பு கண்டிக்குப் படிக்கப் போற பெட்டைகளைப் பற்றி” என்றார் ஒருவர்.

“அப்படி ஒன்றுமில்லை. தகப்பன் செத்துப் போனார். குடும்பம் பொறுப்பெல்லாம் அவளோடுதான். மச்சான்காரப் பொடியன் இருபதினாயிரம் கேட்டிருக்கவேணும். மனசார இவையெட்ட எங்காலை காசு? பெடியன் நல்ல சொத்துள்ள இடத்திலே முடித்து விட்டான்.”

மணியத்தின் இமைகள் சிந்தனையின் பிரதிபலிப்பாகச் சிறகடிக்கின்றன. முகத்தில் சோக ரேகைகள் படர்கின்றன. அவன் பெருமூச்சொன்றை மெல்ல உதிர்க்கிறான்.

“இப்பத்தைப் பெடியன் எவ்வளவு சீதனம் வாங்குதுகள்? நாலு பெம்பிளைப்பிள்ளை பிறந்தால் அதைத்தானே பங்குபோட வேணும்” என்றார் ‘சீவ் கிளாக்’.

“ஏன் நீர் காணும் அந்நேரம் விட்டனீரோ” என்றார் அருகில் இருந்தவர்.

எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர். ‘வான்’ கச்சேரியை அடைகிறது.

* * *

மாம்பழவள்ளி பருத்தித்துறைச் சந்தையிலே சுறுசுறுப்புடன் கடை பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். பலரக மாம்பழங்களால் கோபுரம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

நெஞ்சின் பெரும்பரப்பு பிறந்த மேனியாக இருக்க, மார்பகங்களை மறைத்துக் கட்டியிருந்த குறுக்குச் சேலையை அவிழ்த்து, இறுக்கி வரிந்து கட்டிக்கொண்டு அன்றைய வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்கிறாள்.

தூரத்திலே பிரம்புக் கூடையுடன் வருபவன் மாம்பழத்தைத் தேடித்தான் வருகிறான் என்பதை நோட்டமிட்டு, “இராசா! எது வேணும்? கறுத்தக்கொழும்பான், அம்பலவீ, செம்பட்டான், பாண்டி, களைகட்டி, அலரி, கிளிமூக்கன்..... இந்தா மோனை கறுத்தக்கொழும்பான் மலிவாத்தாறன். ஒரு துண்டைத் திண்டு பார். விடியக் காலத்தாலை முன்னம் முன்னம் கையினமாய் ஆம்பிளைப் புள்ளைக்கு.....” என்று சொல்லிக்கொண்டே மாம்பழத்தை அவனது கூடைக்குள் போட்டுவிட்டு லாவகமாக விலையைக் கூறுகிறாள்.

மாம்பழவள்ளி என்ற பெயர் அவளுக்கு வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கிய பின்புதான் கிடைத்தது. பருத்தித்துறைச் சந்தை

யில் மாம்பழ வியாபாரத்தின் ஏகபோக உரிமை அவளுக்கென்றே சொல்லலாம். கடந்த பதினைந்தாண்டுகளாக வியாபாரம் செய்கிறாள்.

மாம்பழவள்ளி வியாபாரத்தில் ‘கட்டியடிக்கும்’ அநியாயம் என்றும் இல்லை. ஆனால் ‘கையில் கடிக்கும்படி’ கொள்விலையிலும் குறைத்துக் கேட்டுவிட்டால் அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். அவளுக்குக் கோபம் வந்தால் பார்க்கவும் வேண்டுமா? அகராதியில் இல்லாதவற்றை எல்லாம் அடுக்கடுக்காகப்பேசி ‘வாய்க்காறி’ யாகிவிடுவாள்.

சந்தையில் வியாபாரம் செய்துதான் அவள் கணவன் ஈட்டிலை விட்டிட்டுப்போன வீடுவளவை மீட்டவள். இரண்டறையில் சின்னக் கல்வீடும் கட்டிவிட்டாள் அக்கைம்பெண்.

வீடு கட்டக் கடன் கொஞ்சம் செல்லத்துரையிடம் பன்னிரண்டு வீத வட்டிக் கெடுத்தாள். அத்துடன், ‘சின்னத்தம்பியாற்றை’ மகளுக்கு வள்ளியின் மகளுடைய சங்கிலி அடகு.

மாம்பழவள்ளிக்கு வாழ்விலே ஒரேயொரு ஆவல். தனது ஒரேயொரு மகள் செல்லம்மாவை நல்ல இடத்தில் கலியாணம் செய்து வைத்துச் சீரும் சிறப்புடனும் பார்க்க வேண்டுமென்பதுவே அது.

ஒரு சின்ன உத்தியோகத்தனுக்காவது செல்லம்மாவைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவள் உள்ளத்திலே ஒளித்திருந்தது. உத்தியோக மாப்பிள்ளையை எங்கு எடுக்கப்போகிறாள் மாம்பழவள்ளி? ‘சுவிப் ரிக்கற்’போல ரொக்கப் பணம் ஆயிரக் கணக்காகக் கேட்கும் உத்தியோகத்தருக்குக் கொடுக்க பணம் அவளிடம் எங்கு இருக்கிறது?

‘யாரும் கடைகன்னியிலே உள்ள பெடியனைத்தான் பார்க்க வேணும்’ என்று முடிவுகட்டிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதுதான், செல்லத்துரை மாம்பழவள்ளியைச் சந்தித்தது. வாட்டம் வடிவெடுத்து நின்ற மாம்பழவள்ளியின் முகத்திலே குதூகலம் குடி கொண்டது.

ஊரில் பெரும் கையாக மதிக்கப்படும் செல்லத்துரைக்குப் பெண் கொடுப்பதென்றால் கொடுத்துவைக்க வேண்டுமல்லவா? வெள்ளை வேட்டிகட்டி பட்டுச்சால்வை போட்டு, கழுத்திலே தங்கச் சங்கிலி மின்ன, கம்பீரமாகச் செல்லத்துரை நடந்து செல்வதைக் கண்டால் அவனுக்கு முப்பத்தியாறு வயதிருக்கும் என்பதை யாரும் இலகுவில் நம்பமாட்டார்கள்.

செல்லத்துரை சாரதியாக இருந்த காலத்திலே மாம்பழவள்ளி

யோடு கூடவே அவளது மகள் செல்லம்மாவும் வருவாள். செல்லத்துரை செல்லம்மாவின் அழகை 'வான்' முன் கண்ணாடியின் ஊடாக நன்றாக ரசித்திருக்கிறான், அள்ளிப்பருகியிருக்கிறான். அப்பொழுது அவளுக்கு வயது பன்னிரண்டுதான் இருக்கும். வயதுக்கு மிஞ்சி அவளது உறுப்புகள் வளர்ந்திருந்தன. கட்டவிழ்த்து மணம் வீசப்போகும் அழகிய மலர் ஒன்றின் மோகம் ததும்பும் மொட்டாக அவள் அப்பொழுது இருந்தாள்.

செல்லம்மா செம்மம்பழம்போல சிவப்பு. நல்ல முகவெட்டும் எடுப்பான மூக்கும்.

மாம்பழவள்ளியின் மகளை மணம்புரிவதற்கு செல்லத்துரை ஒரு நிபந்தனை விதித்தான். கடும் நிபந்தனையான் அது.

“இரண்டு மாத காலத்துக்கு நான் உனது மகளைக் கலியாணம் செய்த கதையையாருக்குமே சொல்லக்கூடாது. எனது வீட்டுக்காரருக்கும் தெரியக்கூடாது. இரண்டு மாதத்திற்கு பிறகு கலியாணத்தையும் சீதனத்தையும் எழுதலாம். வீட்டுக்காரர் எவ்வழியில வரக் கொஞ்சம் காலம் புடிக்கும். அதுதான்...

செல்லத்துரை இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகு ஊர் உறங்கும் வேளையிலே செல்லம்மாவிடம் வருவான்.

மாம்பழவள்ளிக்கு மகளின் வாழ்வு வேதனையைக் கொடுத்தது. ஒளிவு மறைவாகச் செல்லத்துரை மகளிடம் வருவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

செல்லம்மாவின் வாழ்வு ஒரு தாசி வாழ்வாகவே அவளுக்குப் பட்டது. ஊரறிய மகள் குடும்பமாக வாழவேண்டும் என்று அந்தத் தாயுள்ளம் விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

இரண்டு மாதங்கள் பறந்தோடிவிட்டன.

செல்லம்மாவுக்கு வீட்டுத் தூரமாகும் நாள்வந்து போயிற்று. அவள் 'கரிக்கோலம்' போட்டு ஒதுங்கியிருக்கவில்லை. 'இனி கலியாணத்தை ஊரறியச் செய்யச்சுணக்கக்கூடாது' என்று நினைக்கும்பொழுது, கடந்த ஒருவார காலமாகச் செல்லத்துரை செல்லம்மாவிடம் வரவில்லை என்ற உண்மையும் புலப்படுகின்றது.

* * *

“ஊங்கடை கந்தையற்றை செல்லத்துரைக்கு வேம்படியிலே படிப்பிக்கிற பொடிச்சியைச் சம்மந்தம் பேசி முடிவாப் போச்சாம்” என்று யாரோ சந்தையில் கதைத்தது மாம்பழவள்ளி

யின் காதுக்கெட்டியது. மாம்பழவள்ளிக்கு யாரோ கன்னத்தில் ஐந்து விரல்கள் படிய ஒங்கி அடித்ததுபோல் இருந்தது.

அவள் சந்தை முடிந்ததும் செல்லத்துரையின் வீட்டுக்குப் போளுள். மாம்பழவள்ளி வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்ததும் சுடுசொற்களே அவளை வரவேற்றன.

“எடி வேசை! என் மோனைக் கெடுக்கிறதற்கு வந்துவிட்டியோ? போடி வெளியிலே. உன்னாலே நான் வெளியிலே கண்முழிக் காமல் இருக்கு. மாயமருந்து போட்டிட்டியோ?”

‘செல்லத்துரை மகளைக் கைவிட்டால்.....?’

மாம்பழவள்ளியின் நெஞ்சு வேதனையால் வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது.

செல்லத்துரை ஏமாற்றிவிட்டால் பெண்ணாகப் பிறந்த அவள் என்ன செய்வாள்? யாரிடம் சொல்வாள்? நல்லநிலையில் இருக்கும் பொழுது சொந்தம் பாராட்டிவிட்டு, நொந்துகெட்டுப் போகும் பொழுது மறந்து வாழ்கிறார்களே, அவளுக்குச் சொந்தம் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் - சொந்தக்காரர்கள் இருந்தாலும் கூட இந்த விடயத்தில் அவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? செல்லத்துரையின் சொல்லில் நம்பிக்கை வைத்தல்லவா செல்லம்மாவை மாம்பழவள்ளி அவனுக்குக் கொடுத்தது. நம்பிக்கைத் துரோகம்செய்து விட்டால், அவளால் என்ன செய்யமுடியும்? கலியாண எழுத்து இருந்தால் கோட்டுக்காவது இழுக்கலாம்.

செல்லத்துரை வீட்டாவ்ந்து “சுகமில்லை” என்று மகளுக்குச் சொல்லிவிட்டுக் கிடந்துவிட்டான் மாம்பழவள்ளி.

மகளுக்கு அவள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அவளுக்கு நெஞ்சு பெருவலி எடுக்கிறது. சென்ற வருட மாம்பழக் காலத்திலே சில நாளாய் சுகயினமாகப் பாயிலே கிடந்தாள். அப்பொழுது கூட இவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருக்க மாட்டாள்.

“ஆத்தை, என்னனை செய்யுது? இந்தாணை எப்பன் தேத்தண்ணியைக் குடித்துப் பார் எணை.” தேநீரைச் சிரட்டைக்குள் கொண்டு கையில் சீனியுடன் செல்லம்மா வருகிறாள்.

நிலவு உச்சிக்கு வந்துவிட்டது. எங்கிருந்தோ சாமக்கோழி கூவியது.

ஓர் உருவம் தகரப்படலையைத் திறந்துகொண்டு வீட்டுக்குள் புகுகிறது.

மாம்பழவள்ளிக்கு நித்திரையில்லை. நிம்மதியற்ற உள்ளத் திலே நிம்மதிக்கு இடமேது?

“யார் அது?”

“நான்தான் செல்லத்துரை.”

“பிள்ளையை எழுப்பட்டே?”

“வேண்டாம். சுகமில்லாதவளை எழுப்பவேண்டாம்.”

இப்பதிலில் இருந்து தனது மகளைக் கைவிட்டுவிட்டான் செல்லத்துரை என்று எண்ணினான் மாம்பழவள்ளி.

“எட, தம்பி! நீ இப்படிச் செய்வாய் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. நான் நம்பி எல்லோர் பிழைமோசம் போட்டன்” ஒப்பாரி ராகத்தில் அலறுகிறான் மாம்பழவள்ளி.

“ஆச்சி! மெல்லமாகக் கதையெண்ணே. நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நாளைக்கு மணியத்துக்கும் செல்லம்மாவுக்கும் கச்சேரியில் கலியாணத்தை எழுதுவம்.”

“என்ன ?”

மாம்பழவள்ளி பாம்பை மிதித்தவள் போல திடுக்குற்றாள்.

நிலவு வெளிச்சத்தில் மாம்பழவள்ளியின் சுருக்கு நிறைந்த முகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறான் செல்லத்துரை.

“ஆச்சி உண்மையைச் சொல்லிறன். நான் செல்லம்மாவை ‘வைப்பு’ ஆக வைத்திருக்கவே முதல் யோசித்தன். ஆனால், தங்கமான குணமுடைய செல்லம்மாவைத் தாசி என்று உலகம் தூற்றவிட நான் விரும்பவில்லை. அத்தோடு செல்லம்மா ஊரறியக் குடும்பமாக வாழவேண்டுமென்ற உனது ஆசையையும் நான் கெடுக்கவில்லை. அதுதான் குறுக்கு வழியில் இறங்கினான்.”

மாம்பழவள்ளியின் வேதனையடைத்த நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு பெருமூச்சு வெளிவருகின்றது.

“நான் செய்தது குற்றம்தான் ஆச்சி. நான் செல்லம்மாவைக் கைவிட்டிட்டு ஓடவில்லை. அவளுக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கிறது நான் எல்லோர். உண்ணாணை ஆச்சி காலத்தாலே சாப்பிட்ட சாப்பாடுதான். இது விஷயமாகத்தான் ஓடித்திரியிறன். நான் கட்டிப் போடுவன். வீட்டிலே ஒருவருக்குமே விருப்பமில்லை. அப்படியென்றால் உற்றார் பெற்றார் எல்லோரையும் மறக்கவேணும். அத்தோடை நாலு விஷயம் தெரிந்த நாலு பேரோடை நானும் மனிசனாக உலாவமுடியாது.”

செல்லத்துரையின் பேச்சில் தெளிவு இருந்தது. அவனது உள்ளக் கிடக்கு பேச்சில் எதிரொலிக்கிறது.

“என்றை ‘வானி’ல் வேலை செய்யிற பெடியன் மணியம் கரவெட்டியில் நல்லசாதியில் பிறந்தவன் தாய் சின்ன வயதிலே செத்துப்போனான். தேப்பன் இரண்டாம் தாரம் கட்டிப்போட்டார். தேப்பன் என்னோடை விட்டிருக்கிறார். அருமையான பெடியன். நான் சொன்னால் கேட்பான். நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. மணியம் நல்லவடிவாய் குடும்பம் நடத்துவான்.”

மாம்பழவள்ளி எதையோ வெறிச்சென்று பார்க்கிறான். என்னத்தையோ யோசிக்கிறான்.

“ஆச்சி நீ ஒன்றையும் யோசியாதே. செல்லம்மா இதை ஒத்துக்கொள்வாள். ஆச்சி நீ எனக்குத் தரவேண்டிய காசைத் தரவேண்டாம். செல்லம்மாவுடைய சங்கிலியை அடைவு எடு. செல்லம்மா பின்னுக்கு அவள் மனம் போல நல்லாய் இருப்பாள்.....”

ஏனோ செல்லத்துரையின் கண்கள் கலங்குகின்றன. சில நிமிடங்கள் இருவரும் கதைக்கவில்லை. அமைதி நிலவுகின்றது.

செல்லத்துரை எதையோ சொல்ல நினைக்கிறான். எப்படிச் சொல்வது என்று அவனுக்கே புரியவில்லை.

இறுதியில் இரகசியமாக மாம்பழவள்ளிக்குச் செல்லத்துரை ஏதோ சொல்கிறான்.

“சரி, அப்ப நான் வாறன். இந்தா இப்போதையச் செலவுக்கு இதை வைத்துக்கொள். நாளைக்குக் காலமை ஒம்பது மணிக்கு தனிக்காரிலே கச்சேரிக்கு வாருங்கோ.”

செல்லத்துரை நூறுரூபாய் நோட்டு ஒன்றை நீட்டுகிறான்.

* * *

மறுநாட்காலை கச்சேரியில் மணியத்திற்கும் செல்லம்மாவுக்கும் கலியாண எழுத்து நடந்தது.

செல்லத்துரை சாட்சியாகக் கையெழுத்திட்டான்.

அன்று இரவு பத்துமணி இருக்கும். எங்கும் நிசப்தம் நிலவிக் கொண்டிருக்கிறது.

மந்திகைச் சந்தியில் மணியத்தை இறக்கிவிட்டுச் செல்லத்துரையின் கார் செல்கிறது.

மந்திகைச் சந்தியில் இறங்கி பெற்றோல் செட் அடியில் நிற்கிறான் மணியம். மந்திகைச் சந்தி மணியத்துக்கு எப்பொழுதும் வெள்ளை 'சூட்' டுடன் வரும் கந்தசாமியை நினைவூட்டுகிறது.

கந்தசாமி தன்னையும் கனகேஸ்வரி அக்காவையும் இணைத்துக் கதைப்பதை எண்ணிப்பார்க்கிறான் மணியம்.

கனகேஸ்வரியின் முகம் மணியத்தின் மனக்கண் முன் வருகிறது.

புதுவாழ்வு வாழப்போகும் கனகேஸ்வரி அக்கா மணப் பெண்ணாக நாணிக் கோணி முதலாளி செல்லத்துரையின் அருகில் நிற்கப்போகும் மணக்கோலத்தை மணியத்தின் நெஞ்சம் நினைக்கின்றது.

“வாருங்கோவன்” என்று கூறி மாம்பழவள்ளி மணியத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு செல்கிறாள்.

மணியம் பெண்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போகிறான். கொட்டு மேளம் இல்லை. கூட்டம் கூட்டமாக ஆட்கள் செல்லும் ஊர் வலமில்லை. அமைதியைக்கொடுக்கும் ஒலிபெருக்கி இல்லை. காசைக் கரியாக்கும் வாண வேடிக்கைகள் இல்லை. மாமியார் முன்செல்ல, மருமகன் பின் செல்கிறான்.

மணியம் ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் விழுத்தப்போகிறான். கலியாணம் செய்தவுடன் கார் ஓட்டப் பழக்குவதாக முதலாளி உறுதியளித்துவிட்டார்.

மணியம் 'கிளின்' ராகச் சேர்ந்த சில நாட்களால் 'றைவ' ராக வரவேண்டுமென்ற ஆசை இருந்தது. இந்த ஆசை விரைவில் நிறைவேறப் போகிறது. சுளைசுளையாக நூறாருபாவுக்குமேல் அவன் சம்பளம் எடுக்கப்போகிறான்.

மணியத்துக்கு இனித் தனிச்சோறுமில்லை; தனிப் படுக்கையுமில்லை. இதோ, வீடும் வந்துவிட்டது. தகரப்படலையைத் திறந்து கொண்டு மணியம் வீட்டிற்குச் செல்கின்றான்.

மாம்பழவள்ளி அறைக்குள் சென்று பைக்குள் ஏதோ எடுத்து வைக்கிறாள். அவள் நெஞ்சு படபடக்கிறது. வெளி விரிந்ததைக் குப் பையுடன் வந்து, அந்தச் சின்ன மேசைக்கு முன்னால் நிற்கிறாள்.

உருப்போட்டு வைத்ததைத் தொடர்ந்து தட்டுத் தடுமாறி ஒப்புவிக்கும் மாணவனைப் போல சொல்லுகிறாள். குரல் தடுமாறுகிறது.

“இதை முதலாளி உங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார்.”

வெள்ளைச் சாராயப் போத்தலுள்ள அந்தப் பையை மேசையில் வைக்கிறாள். அந்த அவசரத்தில் மேசையிலிருந்த ஒன்று கீழே விழுந்து உருளுகின்றது.

“செல்லம்மா ஆசையாகச் சாப்பிட எடுத்துவைத்த மாம்பழம். ரெண்டு நாளாய்ப் போச்சது” என்று மாம்பழவள்ளி சொல்லுகிறாள்.

யன்னலோரம் நின்ற செல்லம்மா, உருண்டோடும் அந்த அணில் கோந்திய நல்ல ரக மாம்பழத்தைத் தன் மருண்ட விழிகளாற் பார்த்தபடி நிற்கின்றாள்.

★

போட்டிக் கதைகள்

அடக்கம்! குனிந்ததலை நிமிரவில்லை. சம்பிரதாயச் சடங்குகள் நடந் தேறுகின்றன. தவில்காரருக்கு ஓய்வு; குரவையின் உச்சக் கட்டம்.

பொறி

எம். ஏ. நுஃமான்

மணவீடா, பிணவீடா, என்று மதிக்க முடியாத கலக்கமான நிலை. தென்னங்குருத்துப் பந்தல் பாழடைந்த ஓலைக்குடிசைக்கு முகப்பூச்சு!

இதுதான் கலியாண வீடு!

கட்டிய மனைவியை 'தலாக்' செய்து விட்டு பக்கத்தே தாய் வீட்டோடு சந்தோஷ வாழ்க்கை நடத்தும் கலந்தர் லெப்பை அவர்களுக்கும், என் மாஜி மனைவி திருநிறைச் செல்வி மரியம் பீவி அவர்களுக்கும் இன்று திருமணம். வீதி வலம் வந்த மாப்பிள்ளை பந்தலுக்குள் அழைத்துச் செல்லப் படுகிறார். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு என்னையும் இதே வீட்டுக்குள் இப்படித் தான் அழைத்துச் சென்றார்கள். அப்போது நான் மாப்பிள்ளை!

அந்தச் சிறிய அறைக்குள் இரண்டு குத்து விளக்குகள் மங்கிய மஞ்சள் ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதன் மறு அந்தத்தில் கலியாணத்திற்கென்றே புனருத்தாரணஞ் செய்யப்பட்ட அவர்களின் பரம்பரைச் சொத்தான கட்டில் ஒன்று வெள்ளை விரிப்பினால் மேன்மை பெற்று சப்ரமஞ்சமாகக் காட்சி அளிக்கின்றது.

பலரக முக்காடுகளினால் வெள்ளை கறுப்பு நிறக்கேசங்களை மறைத்துக்கொண்டு செளகரியமாகக் குந்தி இருக்கும் பெண்களோடு அறைபொலிந்துவிளங்குகிறது. அவர்கள் எதிரில் கொலுவிருக்கும் வெற்றிலைத் தட்டங்கள், அதரங்களில் செங்குருதி தேக்கி வைக்கும் தன் வழக்கமான கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுகின்றன. அறையின் மத்தியிலே விரிக்கப்பட்டிருக்கும் கல்யாணப் பாயின் அழகை வெள்ளைவிரிப்பு மூடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அதன் மீது அமர்ந்திருக்கும் மணப்பெண், அவள் மெல்லிய உடலுக்குக் கூறைச் சேலை எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. அது நான் தெரிந்தெடுத்த சேலை யல்லவா? எவ்வளவு

முக்காட்டை நீக்கி மணமகளின் சங்குக்கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி ஒன்றினைத் தாவி என்று கட்டுகிறேன்.

மணம் முடிந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது.

திருமண வீட்டில் அமைதி. தனி அறை; புது உறவு. வேறு பட்ட உடலமைப்போடு இளமை கொழிக்கும் இரண்டு உயிருள்ள ஜடங்கள். இனக்கவர்ச்சியின் பிணைப்பு அவள் என் மனைவி; எனக்கு அவள் சொந்தம். நான் அவளின் சொத்து. கணவன் மனைவி என்ற பட்டம் அந்த உரிமையை அளித்திருக்கிறது. பாலுணர்ச்சியின் உத்வேகத்தின் உந்தல். இருள்..... இன்பம்!

பழங்கால மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் சுயநலம்! அதற்குச் சம்பிரதாயம் என்றபெயர் வந்தது எவ்வாறே? உடம்பு நோகாமல் வயிறுபுடைக்க உண்ணலாம் என்ற மயக்கமா? கோழி..... ஆடு..... முட்டை..... பொரியல் இத்தியாதி இத்தியாதி உணவுப் பதார்த்தங்களால் உடல் வளர்க்கலாம் என்ற ஆசையா? மாமனார் ஆறுமாதம் சாப்பாடு போடவேண்டுமென்ற கட்டுப்பாடு ஏன்? என்ன இருந்தாலும் புது மணமக்களுக்குக் கோழிக்கறி கூவத்தானதுதான்.

புது வாழ்க்கை ஆரம்பமாகின்றது.

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு கையைக் கடிக்கும் போது பெண்சாதியும் கடிக்கவேண்டுமென்பது ஒரு நியதியா? அவளுக்கு ஆடம்பர மோகம். புதுப்புடவை நகைநட்டு வேண்டுமாம். 'வாங்கிக்குவித்திருப்பது தான் பத்து வருடங்களுக்குப் போதுமே! வாரத்துக் கொன்றென வாங்கித்தள்ள நான் என்ன கோடில் வரனா? குடும்பப்பெண்ணுக்கு ஆடம்பர மேன்?' குடும்பத்துக்குள் சச்சரவு. பிணக்கு வளைந்து நெளிந்து, ஏறி இறங்கி, உருண்டு ஓடுகிறது வாழ்க்கை வண்டி.

சிறிய நாட்களை அடுத்து பெரிய நாட்கள். எங்கோ காத தூரத்துக்கு அப்பால் நின்ற ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் சமீபத்தில் ஓடி வர கடைத்தெருத் துணிக்கடைகளுக்குப் புதுப்பொலிவு. தென்னிந்தியரின் கைவன்மை; ஜப்பானியரின் பகட்டுத்திறன்; ஆங்கிலேயரின் வேலைப்பாடு அனைத்தையும் காட்டும் துணிக் கடை ஒரு பொருட் காட்சிச்சாலேதான்.

“உண்மையிலேயே நல்ல சேலை. சாயம் போகாது, எடுங்க”

“டேய், அவர் நம்மாள். கொஞ்சம் கவனிச்சுப் போடு”

மேசையில் குவிந்து கிடக்கும் சேலைகளைப் புரட்டுகிறேன். சேலைத் தெரிவுதான் எவ்வளவு சிரமமானது. உடற் பொருத்தம். நிறப்பொருத்தம் என்று எத்தனையைக் கவனிப்பது? சேலையும் எடுத்தாகிவிட்டது. அதற்குப் பொருத்தமான ஒரு சோளி வேண்டாமே....

“பெங்களுர் சோளி.....கஷ்மீர் சோளி... டக்கா சோளி .. டபேட்டா.....வெல்வற் .....நையோன்.....சாமுஸ்...”

ஒவ்வொன்றாகப் பெயர் சொல்லிப் பிரித்துக்காட்டுகிறேன் அடேயப்பா. இத்தனையும் சோளி வகைகள் தானா? கனவிலும் கேட்டறியாத பெயர்கள். எதோ ஒன்றில் ஒரு யார் கிழி படுகிறது. தலைப்பெருநாள் அல்லவா? மைத்துனர்களுக்கு உடுபிடவை கட்டாயம். நமக்கேன் புத்தாடை? வண்ணன் கொண்டு வந்திருப்பதைக் கட்டிக்கொண்டு பள்ளிவாசல் போய் வந்தால் போச்சு. பில் போடும் கட்டம்.

“கணக்கப்பிள்ளை, இதுக்கெவளவு போட்?”

சேலையைத் தூக்கிக் காட்டுகிறேன். சிப்பந்தி கடைக்குப் புதுசு போலும்.

“என்ன புள்ளி?”

“காணு குண மாணு போனா”

“இதெல்லாம் கேட்டுக்கு நிக்கறதா? நம்மபிள்ளையன் பாத்துப் போடு. சரிசரி ஒரு மாணு வைச்சுப்போடு” அவர்களுக்குள் பரிபாசைப் பரிமாற்றம். ‘கடைக்குள் வருபவர்கள் எல்லாம் நம் மவர்’ என்ற பரந்த மனப்பான்மை கணக்கப்பிள்ளைக்கு. நாற்பது ரூபாய் விழுகிறது.

பெருநாட் கொள்முதல் முடிந்து விட்டது.

பார்சலை ஆசையோடு மனைவியிடம் நீட்டுகிறேன். அவளுக்கு ஏன் இவ்வளவு அலட்சியம்?

“யாருக்குத் தேவையாம் இது?” சேலையைக் காட்டிக்கேட் தின்.

“உனக்குத்தான்.”

“ரோட்ல போற பிச்சக்காரி கூட உடுக்கமாட்டாள்.”

“இது உடுக்கப் பிச்சைக் காரியிடம் ஏது பணம்?”

“இதெனக்குத் தேவை இல்ல.”

“தேவை இல்லாட்டி தேவைப்பட்டவர்களுக்குக் கொடு.”

“நீங்கதான் கொண்டு குடுங்க.”

சேலைப்பார்சல் வெளியில் எரிந்து கொண்டிருந்த அடுப்பில் விழுந்து சாம்பராகின்றது.

“பாடுபட்டுச் சம்பாரித்த எனக்குத்தாண்டி தெரியும் பணத்தின் அருமை.”

இத்தனை நாளும் இல்லாத ஆக்ரோஷம், அவள் மேனியைப் பதம் பார்க்கிறது. அடி, உதை, அதைத் தொடர்ந்து ஒப்பாரி! மாமனார் ஓடி வருகின்றார். மாமியார் வேலிக்குப் பின்புறம் இருந்து முணுமுணுப்பது என் செவியில் விழுகின்றது. இது இன்று மட்டும் என்ன புதிதா? விசாரணை ஆரம்பம். மாமியார் எப்போதும் மகள் கட்சிதான். மாமனார் மட்டும் நடு நிலைமை. மகளுக்குக் கூறும் அறிவுரை மருமகளையும் சாடுகிறது. ‘சமாதானம்’ என்ற சொல் சச்சரவுக்கு முற்றுப் புள்ளிவைக்கப் பார்க்கிறது.

“அப்ப பெருநாளைக்குப் புடவை”

“இனி அந்தப் பேச்சுக்கு இடமில்லை” கடைசிவார்த்தை. பெண் கொடுத்தவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

கடையைப் புரட்டி எடுத்து வந்த சேலை அம்மா உடம்புக்கு ஒத்துக்காதோ? கெட்ட கேட்டுக்கு முட்டையும் சோறுமாம்!

ஆனாலும்?.....

பெருநாளன்று அவள் மேனியை அலங்கரித்த பட்டுப்பிடவையும் தங்கச் சங்கிலியும் ஏது? மாமனார் அதை வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை என்பது மட்டும் உண்மை. நாள் வாங்கிக் கொடுத்ததாக அவருக்கு நினைப்பு. அப்படியானால்?

“உம்மாவுக்கு என்று வாங்கினன். அவக்கு இது வேணுமாம். கடைக்காரனும் திருப்பி எடுத்துக்கமாட்டான். இன்னுங்க”

இதைத் தங்கச்சிற்றக் குடுங்க” என்று சொல்லி அன்றொருநாள் கலந்தர் ஒருசேலை கொண்டு வந்து தந்தானே... எவ்வளவு பிடிவாதமாகப்பணம் கொடுத்தும் மறுத்து விட்டானே! அதைக்கட்டிக் கொண்டதில் அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு சந்தோஷம்! ஒரு வேளை இதையும் அவன்தான் வாங்கிக் கொடுத்திருப்பானோ? இருக்கலாம். வேறுயார் கொடுக்கப்போகிறார்கள்? அந்த எண்ணம் என் இருதயத்தைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறது. தினம் தினம் அவன் வீட்டில் இவளுக்கென்னவேலை? உதுமா நாச்சியோடு கதைச்சிருக்கப் போகிறாளாமே!

பெருநாளேத்துரத்தி ஒரு மாதம் ஓடுகிறது. இன்னும் தம் பதிகளுக்கிடையில் சமரசம் நிலவவில்லை. நீடித்த பிணக்கு. சேலை விவகாரம் தாம்பத்திய உறவைப்பாதிக்கும் என்று நான் கருதவில்லை. எனக்கு அடங்காத்தாபம், தவிப்பு. அவளுக்குமட்டும் அது இல்லையா? ஏன் இருக்கப்போகிறது? அதற்குத்தான் அவன் இருக்கிறானே! பிள்ளைக்குப் பதிவு வைக்கமட்டும் தானே நான்? சேலை விவகாரம் என் கண்களைத் திறந்து விட்டது. இவ்வளவு காலமும் பகிரங்கமாக நடந்த—என் கலியாணத்துக்கு முன்பு கூட இருக்கலாம்—ஆள் மாறாட்டம் இப்போது தானே என் கண்களுக்குத் தெரிகின்றது. இதுவரை நான் அவளுக்கு ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லையே. அவன் மட்டும் எனக்குத் துரோகம் இழைக்கலாமா? என் வீட்டிலேயே எனக்குத் தெரியாமல் ஒரு பாதாளச் சுரங்கமா? இனிமேலும் அவளுக்கும் எனக்குமிடையில் ஒரு பிணைப்பா?

“ஏன்ரா நீ இப்பிடி பைத்தியம் போல் திரியறாய்?” என்னைப் பெற்றெடுத்தவள் கேட்கிறாள். அவளுக்கு நான் என்ன பதிலைச் சொல்வது? ஆமாம். எனக்குப் பைத்தியம் தான். அரைப்பைத்தியம்.

என்றுமில்லாதவாறு மரியத்தின் பார்வையிலே ஏன் இவ்வளவு மருட்சி? எனக்குள் நான் முணுமுணுக்கும் போதெல்லாம் அவள் விழிகளில் ஒருவித நிறைவு. எனக்குப்பைத்தியம் வர வேண்டு மென்று அவள் எதிர்பார்க்கிறாளா?

அன்றிரவு.

“இனியும் என்னால் உங்களோடு வாழ முடியாது.” அவள் தான் சொல்கிறாள்.

“ஏன் முடியாது.”

“உங்களோடு வாழ எனக்கு விருப்பமில்லை.”

“ஏன் விருப்பமில்லை?”

“வரவர உங்கபோக்கே நல்லால்ல. படுக்கக்க கூட புலம்புறீங்க, உங்களுக்குப் பைத்தியமாம் என்று ஊரெல்லாம் சொல்லுது”

“ஓ வாய் மூடு. யாருக்குப் பைத்தியம்? உனக்குத்தான் பைத்தியம், அலங்காரப் பைத்தியம், ஆடம்பரப் பைத்தியம்”

“எனக்கொண்டும் பைத்தியமில்லை. உனக்குத்தான் பைத்தியம்! பொண்டாட்டி கேக்கறத்தை வாங்கிக்குடுக்க ஏலாதவனெல்லாம் ஏன் கலியாணம் பண்ணிக்கணும்?”

மரியாதை மாறுகிறது.

“வாய்மூடுடி கழுதை. நீ கேட்பதை எல்லாம் வாங்கிக் கொட்ட நான் ஒன்றும் சீமானில்லடி.”

“சீமானுப்பாத்துக் கலியாணஞ் செஞ்சிக்க எனக்குத் தெரியும். நானேன் இந்தப் பைத்தியத்தைக் கட்டிக்கு அழனும்?”

சரியாகச் சொன்னாள். அவள்தான் பெண்!

இப்போது எங்கே போகிறாள்? அந்தச் சீமானைத் தேடிப் போகிறாளோ? நானும் ஒரு ஆண்பிள்ளையா? என் இடத்தில் இருக்க அவளுக்குத்தான் தகுதி.

*

*

*

“தம்பி இங்கவாங்க!”

காலையில் மாமனார் ஏன் அழைக்கிறார்? என்றுமில்லாதபடி அவர்பார்வையில் ஏன் இவ்வளவு மாற்றம்? அவர் சுற்றி வளைக்கவில்லை.

“ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க? யாரோ தூள் போட்டுத் தந்துட்டான்களாம். பைத்தியம் மாதிரிப்பிதற்றுறீங்களாம் என்று புள்ள சொல்லுது. என்ன நடந்திச்சி?”

புடம்போட்ட மூளைக்கும் பித்தம் பிடிக்கச்செய்யும் கேள்வி உள்ளங்காலில் குத்திய ஊசி உச்சந் தலையால் வெளி வருவது போன்ற உணர்ச்சி!

“ஏன் இப்படி பைத்தியக்காரன் கேட்கும் கேள்விகளை என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்?”

“பாத்தீங்களா வாப்பா அவர் பேசறத்த? எந்த இடி உழுந் துருவானுகளோ போட்டுக் குடுத்துட்டான். அவனுக்குக் கண் ணவிஞ்சு போகாதா? என்ற தலையே!”

கதவு நிலையில் தலையை அடித்துக் கொள்பவள்தான் என் மனைவியா? என் உடம்பெல்லாம் ஏன் இப்படிப் பதறுகிறது? உண் மையிலேயே எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?

“உனக்குப் பைத்தியம்! உன் வாப்பாவுக்குப் பைத்தியம்! எனக்கென்னெடி பைத்தியம்?”

அவளை அடித்துக் கொல்லவேண்டும் போன்ற வெறி. அவளை நோக்கி ஓடுகிறேன்.

“சபூர் தம்பி!” மாமனார் தாவிப் பிடித்துக்கொள்கிறார்! வைத் தியரிடம் மைத்துனன் ஓடுகிறான்.

“கபூருக்குப் பைத்தியமாம்” வாசலில் ஊரே திரண்டு விட்டது.

“ஐயோ பாவம் நேற்றுத்தானே சும்மா இருந்த புள்ள!”

“மருந்து போட்டவங்கள் அல்லா சும்மா உடமாட்டான்.”

“ஆராங்கா போட்ட?”

“ஆருக்குத் தெரியும்? எந்த நாசமத்துருவானுகளோ!”

“பாவம் மரியத்துக்கும் இப்பதான் மாசம் ஆறும்!”

“அதுக்கு என்ன செய்யலாம்? அதுர தலைழுத்து!” பல குரல்கள் ஏககாலத்தில் தொனிக்கின்றன.

வைத்தியர் வருகிறார். அமைதி நிலவுகிறது. கலந்தர் என் னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்கிறான், வைத்தியப் பரிசோ தனை நடைபெறுகிறது.

ஒன்றும் இல்லை என்று சொன்னால் வைத்தியருக்கு அவமா னம். “பயப்படத் தேவையில்லை. பித்தம் தலைக்கேறி இருக்கு. அவளவுதான். இந்தத் தூள தேசப்புளியில குடுத்தாச் சரியாப் போகும்.”

வைத்தியரின் வறட்டு மூளைக்கு எனக்குப் பித்தம் என்று தெரிந்துவிட்டது. என் உள்ளத்திலே அடங்காவெறி. அவமான உணர்ச்சி. உடலிலே உத்வேகம்.

“எனக்குப் பைத்தியமில்லை. உனக்குத்தான் பைத்தியம்” தொண்டை கிழியக் கத்துகிறேன். வைத்தியரின் மருந்துப் பெட்டி வேலியைத் தாண்டி தெருப்புளூதியில் புரழ்கிறது.

“நாசமாப்போவான் என் புள்ளைக்கு மருந்துபோட்டுக் குத் துட்டானே அல்லா! நீ ஆருக்கு என்ன பாவஞ் செய்தாடா மகனே!” என்னைப் பெற்றவள் அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடி வருகிறாள். என் மீது என் மனைவிக்குதான் எவ்வளவு அன்பு! தலைவிரிகோலமாக நிலத்தில் விழுந்து புரழுகிறாளே!

பைத்தியக்காரனை தன் மருமகன் என்று சொல்லிக்கொள்ள மாமனாருக்கு என்ன பைத்தியமா?

“போங்க தம்பி .....போதம்பி ..... போ.....!” பிடரியைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே தள்ளிவிடுகிறார்.

அவள் என் தாயைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கதறு கிறாளே! இதுதான் பதிபக்தி.

“பைத்தியம் வருதுடோ பைத்தியம் வருதுடோ,” பிந்திப் பிறந்த தஞ்சுகளின் பரிகாசம். “பளார் பளார்” என்று அவர் களில் ஒருத்தனையாவது பிடித்து அறையாவிட்டால் என் ஆத் திரம் தணியாது.

* * *

கூடல ஓட்டத்தின் தாக்கத்தினால்கூட என் ‘பைத்தியம்’ கரைந்துவிடவில்லை.

இன்று அவள், தன் காதலன் கலந்தரைக் கடிமணம் செய்து கொள்கிறாள்.

நான்?

இப்போதும் ஒரு பைத்தியம்.

நான் ஒரு பித்தன்! பைத்தியக்காரன்! இல்லை... ..

நான் ஒரு ‘எம்ஏடி’ (Mad) டீட்டாரி. அதுதான் சரி. இப் படி எல்லாம் சொல்லுவது யார்? இந்த ஊரே சொல்லுகிறதே!

ஒரு பிடிச் சோறு!

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது

“மெனிக்கா மே எண்ட எக்கோ! எலியட்ட மொனவ்வத கறன்ன?” பாதையாற் சென்ற சினிமா விளம்பர வண்டியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மெனிக்கா, எஜமானியின் குரல்கேட்டு குடரைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினாள்.

அந்தப் பெரிய வீட்டுக்கு, மெனிக்கா வந்து பத்துவருடங்கள் ஆகின்றன. மெனிக்காவுக்கு உடன்பிறந்த சகோதரிகள் இன்னும் நான்கு பேரும் இப்படித்தான் எங்கெங்கோ வாழ்க்கை நடாத்தி வருகிறார்கள். ஐந்து பெண் பெற்றால் “அரசனும் ஆண்டியாவான்” என்று கூறுவார்கள். வாடகை வீட்டில் அதுவும் யாருடைய தயவிலோ, வாழ்ந்துவரும் மெனிக்காவின் தகப்பன் எந்த நாட்டுக்கு அரசர்? ஆனால் மட்டக்களப்பு ‘பஸ் நிலைய சாம்ராஜ்யம்’ அவருடையது. பஸ்ஸில் வரும் ஒவ்வொரு மூட்டை முடிச்சுகளும் அவருடைய ஆளுகைக்குட்பட்டது. மெனிக்காவின் அம்மா அந்த வாடகை வீட்டின் அரசி. ராஜ்யங்களில் லாத ஐந்து சிற்றரசிகளுக்கும், அந்த, பஸ் நிலையப் பேரரசருக்கும் இடையில் இவளுடைய ஆட்சி நிருவாகம் நடைபெற்றது. இந்த நிலையில் ஒருநாள் எந்தவித முன்னறிவித்தலுமின்றி மெனிக்காவின் தந்தை ‘மீளாப் பயணம்’ ஆனார்.

மெனிக்காவின் தாய் ஐந்து பெண்களைக் காப்பாற்றவேண்டியவளானாள். அதற்காகப் ‘பிள்ளையோ பிள்ளை!’ என்று அவள் அவர்களைக் கூறி விற்கவில்லை. ஆனால் ஐந்து பிள்ளைகளுமே ‘விலையின்றி’ விற்பனவாயினர். கடைக்குட்டி மெனிக்காவுக்கு அப்போது வயது எட்டு. அவளும் பெரியகடை மூலா ஹாஜியாரின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

மூலா ஹாஜியாருடைய வீட்டில் மெனிக்காவுக்கு அவ்வளவு வேலை இருக்கவில்லை. தன்னோடு ஒத்த வயதுடைய ஹாஜியாரின் மகள் பெளஸியா ‘கொன்வென்ட்’-க்குப் போய்வந்தாள். மூத்த மகன் ஸவாஹிர் சட்டக் கல்லூரியிற் படிக்கிறான். எட்டு

பிடி வேலைக்கு வேறு ஆள் இருக்கிறான். எஜமானி அம்மாளே சமையல் வேலைகளைத் தன் கையால் பார்த்துக்கொள்வாள். இவளுக்குக் கொஞ்சம் ஒத்தாசை செய்து கொள்வதும் கைக் குழந்தை யொன்றை வைத்துக்கொள்வதும் தான் இவளுடைய வேலை.

குழந்தை வளரத் தொடங்கியது, இவளுக்கும் வேலைகள் பெருகத் தொடங்கின. மெனிக்கா விசுவாசமான ஒரு சிறுமி. கள்ளம் கபடம் அறியாதவள். விரைவாகக் கோபம் வரும். சின்ன எஜமானி பெளஸியா, சின்ன முதலாளி ஸவாஹிர் கூடக் கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் யாரையும் பார்க்காமல் ஏசிவிடுவாள். முதலாளி அல்லது எஜமானி மீது கடுங்கோபம் வந்தால் பக்கத்து வழவு வாழைப் பற்றைக்குள் போய் படுத்துக்கொண்டால், யாரும் போய் இதமாகப்பேசி அழைக்கும்வரை அசையவே மாட்டாள்!

மூன்று வருஷங்கள் வரை, மெனிக்காவின் தாய், மாதா மாதம் வந்து அவளுடைய மாதச் சம்பளம் பத்து ரூபாலையும் ‘ஒரு பச்சை’ நோட்டாக வாங்கிச் செல்வாள். இப்பொழுதெல்லாம் அவள் வருவதில்லை. ஒருநாள் அவள் மூலா ஹாஜியாரிடம் “முதலாளி! நான் இப்படிச் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு போனால் என் பிள்ளைக்கு ஒரு ஆதரவும் இல்லை. நான் இனிச் சம்பளம் வாங்க வரவில்லை. உங்களிடம் வேலைசெய்யும் ஒரு பையனைப் பிடித்து மெனிக்காவுக்குக் கட்டி வையுங்கள்” என்றாள். முதலாளியும் மிகச் சந்தோஷமாக ஒப்புக்கொண்டார். மெனிக்காவுக்குக் கல்யாணம் கட்டிக்கொடுக்கும் விஷயம் வேறு. மெனிக்கா வீட்டைவிட்டுப் போனால் நம் கெழி என்ன? இவளைப் போன்ற பெண் ஒருத்தியைத் தேடி எடுப்பது சாத்தியமா? என்பது ஹாஜியாருக்குள்ள கவலை. ஆதலால் மெனிக்காவின் தாய் சொன்ன விஷயம் அவருக்குத் ‘தயிர்க்கரையில் கித்துள்பாணி’ ஊற்றியதுபோல இருந்தது. “மெனிக்கா எம்புள்ள மாதிரி அல்லவா? எம் வீட்டில வளர்ந்தவள். அவளுக்கு தான் தான் ஒரு ஒழுங்கு பண்ணணும்” என்று கூறிக்கொண்டார்.

பிள்ளைப்பாசம் தீர்ந்ததோ! பெற்ற கடமை முடிந்தது என்று நினைத்தாளோ என்னவோ, மெனிக்காவின் தாய் அதன் பிறகு இந்த வீட்டுப் பக்கமே வருவதில்லை.

பெண்கள் பிரக்கங் கொடி என்பார்கள். அவள் மட்டும் என்ன வட்டுச் செடியா? பசுளிக்கேர போலக் கொழு கொழுவென்று வளர்ந்திருந்தாள்.

மெனிக்கா பொதுவாகவே மாநிறம். சதைப் பிடிப்பான உடற்கட்டு. வட்டமுகம். எல்லாம் பொருத்தமாகவே இருந்த

தன். வயது ஏற ஏற அழகும் ஏறிவந்தது. வேலைக்காரி என்றால் அதுகூடவா இருக்கக்கூடாது? அவள் தன் வாழ்வில் நம்பிக்கை கொள்வதற்கும், திருப்தி கொள்வதற்கும் இந்த 'அழகு' ஒன்றுதான் இருந்தது.

மெனிக்கா வயது பதினாறு ஆனதும் ஹாஜியாரின் மகள் பௌஸியாவோடு அழகில் போட்டியிடத் தொடங்கினாள். ஹாஜியாரின் மகளுக்கு இருப்பதுபோல இவளுக்கு உடைகளோ, நகைகளோ எப்படி இருக்கும்? ஆனால் சட்டை அணிந்து அரையில் முண்டுத் துண்டொன்றைக் கட்டிக்கொண்ட தோற்றமே அவள் அழகை இன்னும் அழகுபடுத்தியது. கவிஞர்கள் கூறுவதுபோல "விம்மிப் புடைத்து நின்ற ஸ்தன பாரங்கள், அந்த அழகு மலையின் மத்தியில் ஒரு வட்டநிலா. அதிலே இரு கருநீலத் தாரகைகள். கொடியிற் பழுத்த கொவ்வைக்கனி போன்று செக்கச் செவேலென்றிருந்த பவழ இதழ்கள். இத்தனைக்கும் மேலாக கருகரு என்று வளர்ந்து முழங்காலளவு நீண்டிருந்த கருமேகக் கூந்தல்..." என்ற வர்ணனைகள் நூறுவீதமும் அவளுக்குப் பொருந்தி இருந்தன.

ஹாஜியாரின் மகள் பௌஸியா, கண்ணாடியின் முன்னின்று தன்னை அழகுபடுத்தும்போது ஒருமுறை மெனிக்காவைப் பார்த்துக்கொள்வாள். கண்ணாடியின்முன் இருக்கும் பவுடர், ஸ்டே, வகைகளை மெனிக்கா தொட்டவளுமல்லள். தன்னிடமிருப்பது போல, பாவாடை, தாவணி வகைகள், நகை நட்டுக்களை அவள் இந்த ஜென்மத்திலும் காணமுடியாது. எனினும் மெனிக்கா இந்த வீட்டில் 'எங்கிருந்தோவந்த எழிலரசியாக' இருக்கிறாளே என்று நினைக்கையில் இது சிலவேளை பௌஸியாவுக்குப் பெருமையையும் உண்டாக்குவதுண்டு.

அன்று பௌஸியாவுக்குத் திருமணம். யாரோ அவள் காக்காவுடன் சட்டக் கல்லூரியிற் படித்த ஒருவர் மாப்பிள்ளையாம்! ஏற்ற சோடிதான்! கல்யாணமும் ஏக தட்புடலாக நடந்தது.

ஒன்றும் புரியாமல் தன் வேலையில் முழுகி இருந்த மெனிக்காவுக்கு, பௌஸியாவின் விவாகம் பல பிரச்னைகளைக் கொண்டு வந்தது. பௌஸியாவும் தன்னோடு ஒத்தவள்தானே! உரிய போது விவாகமாகித் தன் கணவனோடு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறாள். எங்கெங்கெல்லாமோ போய் சுற்றித் திரிந்து வருகிறாள்! தான்மட்டும் வாழ்வு முழுவதும் யாருக்கோ உழைக்கும் இயந்திரமாக வாழவேண்டுமா? ஏழையென்றால் மேலும் மேலும் தண்டனை பெறவேண்டும் என்பது நியதியா? மெனிக்கா மாறிவிட்டாள்.

ஹாஜியாரின் வீட்டுக்குச் சற்று தூரத்தில் ஒரு கடை இருந்தது. சிலவேளை அந்தக்கடைக்குச் சாமான்கள் வாங்க மெனிக்கா போவதுண்டு. கடைக்காரன் கந்தையா மிகவும் நல்லவன். வாட்டசாட்டமான இளைஞன். எப்பொழுதும் இவளைப்பார்த்துச் சிரிப்பான். சாமான்களையோ சில்லறைக்காயையோ கொடுக்கும்போது இவளுடைய கையையும் சேர்த்து நசித்து விடுவான். அது இவளுக்கும் நல்லாத்தான் இருந்தது. ஆனால் அப்பொழுது அது அவ்வளவு அவசியமாக இருக்கவில்லை! எனினும் கந்தையாவோடு மெனிக்காவுக்கு நல்ல விருப்பம்.

கந்தையாவின் கடைக்கு முன்னால் வாடகைக் கார் வைத்திருக்கும், விக்டர் சில்வாவுக்கும் மெனிக்காமிது ஒரு கண். நமக்கென்ன வென்று அவளையும் பார்த்து ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துக்கொள்வாள். ஆனால் கந்தையாவில் இருப்பது போல அவ்வளவு விருப்பம் விக்டர் சில்வாவில் இல்லை.

மெனிக்கா இப்பொழுதெல்லாம் வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைவிட, கேற்றில் நின்று கொண்டு புதினம் பார்ப்பதை விரும்பினாள். பாதையில் ஒரு பையன் உரத்துச் சப்தம் போட்டாலும், கேற்றுக்கு ஓடிவந்து விடுவாள். ஹாஜியார் மனைவியைப்பார்த்து, 'நோனா! சீனி இருக்கா? கொச்சிக்காய் முடிஞ்சி போச்சே!' என்று கூறிக்கொண்டு கந்தையாவின் கடைக்குப் போகும் வேலையை அதிகப்படுத்துவாள்.

ஹாஜியாரும் மனைவியும் மெனிக்காவைக் கவனிக்கத்தொடங்கினர். அவளில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றம் அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அனுபவசாலிகள் அல்லவா? மெனிக்காவுக்கு ஏற்பட்டு வரும் கோளாறை விளங்காமலா போய் விடுவார்கள். விஷயத்தை யிட்டு ஆழமாக யோசித்தனர். அதன் விளைவு.....

மெனிக்காவை அடிக்கடி உடையை மாற்றும்படி எஜமானியம்மா கூறுவதில்லை. அவள் மாற்ற முற்பட்டாலும் 'ஏண்டி, இதென்ன அவ்வளவு ஊத்தயாப் போச்சா! நாளைக்கு மாத்தலாம் போ!' என்று கூறிவிடுவாள்.

இது மட்டுமல்ல! ஒருநாள், எஜமானியம்மா 'என்னடி உன் தலை ஒரே நாற்றம்! பேன் கின் பிடித்திருக்கோ' என்றாள். இன்னுமொருநாள் சின்ன எஜமானியும் 'இதென்னடி மெனிக்கா உன் நெத்தி வரையில் பேன் ஊந்து திரியிது. இது எங்களுக்கும் மாறிவிடும்போல இரிக்கே' என்று கூறிவிட்டு அவளைக் கூப்பிட்டு இரண்டு பேன்களையும் குத்திவிட்டாள்.

எஜமானி அம்மாவும், சின்ன எஜமானியும் அடிக்கடி மெனிக்காவின் தலையில் உள்ள பேனைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். இத்தனைக்கும் அவளை ஒரு பேன்கூடக் கடித்ததில்லை. தலை அழுக்கா இருப்பதாகவும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. 'ஏன் நோனா, நானும் பாக்கிறேன், ஒரு பேன்கூட இல்லையே நோனா, கடிக்கிறதும் இல்லையே' என்று ஒருநாள் மெனிக்கா கூறினாள். அதற்கு எஜமானியம்மாள் 'ஏண்டி, ஒன்தலப் பேன் ஒனக்குத் தெரியுமா? நீ நித்திரகொண்டா பூச்சி, பூரான் கடிச்சாலே தெரியமாட்டாதே, பேன் எங்கே தெரியப்போகுது?' என்றாள். எல்லாம் 'மட அரசன் ஒருவனுக்கு வினோத உடை'யொன்றை நெய்து கொடுத்தவன் கதைதான்.

ஒருநாள் எஜமானியம்மாள் ஒரே கூச்சல்! 'அடியே மெனிக்கா ராவெல்லாம் என் தலையில் ஒரே பேண்டி, நீதாண்டி இதப் பரப்பிவிட்டே, இதுக்கு ஒரு வழிபண்ணாட்டி, இந்த உண்டில ஆருமே இருந்தபாடி' என்று. சின்ன எஜமானியும் அதற்கும் மேலே நின்று பேசினாள்.

அன்று பின்னேரமே அவளது தாளிருங் கூந்தல் அவளது தலையைவிட்டுப் பிரிந்தது. தலையிர் ஓட்ட வெட்டப்பட்டது. அவளுடைய நீண்ட கூந்தலைப் பூமியில் படும்படி இழுத்துச் சென்று மடுவிற்போட்டுப் புதைத்தான் வேலைக்காரன். மெனிக்காவின் 'காவிய அழகு' கூந்தலோடு புதைக்கப்பட்டது. நோய் வாய்ப்பட்டவள் போலக் காணப்பட்டாள்.

'என் தலையில் பேனை கிடையாது' என்று அவள் யாரிடம் கூறுவாள். அதை யார் ஏற்றுக்கொள்ளப்போகிறார்கள், அவள் 'வினோத உடை உடுத்திய அரசனாள்'. கண்ணடியின் முன் நின்று தன் தலையைப் பார்த்தாள் மெனிக்கா. அவளுக்கு அழகை வரும்போல இருந்தது. எவ்வளவு அவலட்சணம், எவ்வளவு அனியாயம்! கந்தையாவின் கடைக்கு இனி எப்படிப் போவது? விட்டர் சில்வா தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பாரே, சீ! எவ்வளவு வெட்கம்.

*

இப்பொழுதெல்லாம் அவள் முன்னையப்போல வெளியிற் செல்வதில்லை. கந்தையாவின் கடைக்கு முழுசாகவே போகமுடியாதென்றுவிட்டாள். ஹாஜியாருக்கும், மனைவிக்கும் வெகு திருப்தி. வெற்றிப் பெருமிதம்.

வீட்டுக்கு வரும் ஆட்களெல்லாம் முதலில் மெனிக்காவைத்தான் பார்ப்பார்கள். "என்ன மெனிக்காவின் தலையை ஒரேயடியா மொட்டை அடிச்சிற்றீங்க" என்பார்கள். சிலர்சிரிப்பார்கள்.

பார்கள். சிலர் 'மொட்டை மெனிக்கா' என்று கிண்டல் செய்வார்கள். தலையிலிருந்து அன்போடும், விருப்பத்தோடும் பார்த்தவர்கள் எல்லாரும் இன்று சிரிக்கிறார்கள். கதைக்கிறார்கள். ஆபிராமாயிரம் அட்டிகள் கொண்டு குத்துவதுபோல இருக்கும் மெனிக்காவுக்கு.

ஒரு நாள் சின்ன எஜமானியும் புருஷனும் படத்திற்குப்போக ஆயத்தமாகிறார்கள். சின்ன எஜமானி ஒரு மணி நேரமாகத்தன்னை அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தாள். கணவனும் மனைவியும் கலகலெனக் கதைத்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். 'மெனிக்காவைப்போல உங்களுக்கும் மொட்டை அடிச்சா நல்லா இருக்கும்' என்றான் கணவன். அவ்வளவு தான் சின்ன எஜமானிக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. கையில் எடுத்த 'ஸ்டோ' போத்தலை வீசிவிட்டு. கட்டிலில் குப்புறப்படுத்துவிட்டாள் பெளலியா, எவ்வளவோ சமாதானம் செய்து ஆளை எழுப்பவேண்டியதாயிற்று. இருவரும் தனியே போவதா? துணைக்கு மெனிக்காவையும் கூப்பிட்டனர். வெந்த புண்ணில் வேல்பாய்ச்சுவது போல இருந்தது அவளுக்கு. தனக்கு 'வயிற்று வலி' என்று கூறி மறுத்து விட்டாள். இருவருமே சென்றனர். மெனிக்காவின் சிந்தனையலைகள் மோதத்தொடங்கின.

தன்னோடு ஒத்தவள் சின்ன எஜமானி. தலையை மொட்டை அடிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு சொல்லையே, அவளால் தாங்க முடியவில்லை. நானோ தலையையே மொட்டை அடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இதே சின்ன எஜமானியும் சேர்ந்துதானே என் தலையை மொட்டை அடித்தா. ஏழையாகப் பிறந்ததற்காக இறைவன் தந்த அழகைக் கூட அழிக்கவேண்டுமா? சின்ன எஜமானி, பெரிய எஜமானி, நான், எல்லோருமே மனிதர்கள்தானே. நான் மட்டும் என் வாழ்வில் என்ன கண்டேன். இரவும்பகலும் உறக்கமும் உணர்வுமின்றி உழைக்கிறேன். பத்து வருடங்களாக உழைக்கிறேன். கண்டபலன்? 'ஒரு பிடிச்சோறு'. இதுதான் என்வாழ்வா?

மாதங்கள் மூன்று சென்றன. மெனிக்காவின் கூந்தல் பழைய படி வளர்ந்தது. அழகும் திரும்பிற்று. அப்பாடா! என்று இப்போதுதான் ஒரு பெரு மூச்சுவிட்டாள். ஆனால் மனப்பாரம் மட்டும் கூடி வந்தது. சிலவேளை 'என்னடி! உன் தலையெல்லாம் பேன்' என்று கூறிக்கொண்டு, பிறகும் கூந்தலை வெட்டிவிட்டால்..... ஒரே நடுக்கமெடுத்தது அவளுக்கு. நினைக்கவே நெஞ்சம் கூசினாள்.

ஒரு நாட்காலை ஏழு மணியாயிற்று. காலைத் தேனீர் வரவில்லை. எஜமானியம்மாள் எழுந்து வந்து வெளியே பார்த்தாள்.

குசினியில் ஒரு ஊசலாட்டத்தையும் காணவில்லை. சின்ன எஜமானி கட்டிலில் படுத்தபடி 'மெனிக்கா, தேயிலையைக் கொண்டுவன்டி!' என்று கத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

மெனிக்காவைக் காணவில்லை!

“பாத்தியா இவள் இப்பிடிச் செய்வாளெண்டு எனக்கி எப்பயோ தெரியும்! சிங்களத்தி சிங்களத்திதானே,” என்றுள் சோனக எஜமானியம்மாள்.

கந்தையா கடையில் இருந்து வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தாள். 'விக்டர் சில்வாவையும் காரையும் காணவில்லை' என்று சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மெனிக்காவுக்குத் தேவை 'ஒரு பிடிச் சோறு.' அதை விக்டர் சில்வாவும் கொடுப்பான் தானே!

வீரல்கள்

செம்பியன் செல்வன்

வெளியே—

இருளும், ஒளியும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து, கலந்து, குமைந்து உறவாட..... மாலைப்பொழுது 'குழந்தை' உருவாகிக் கொண்டிருந்தது!.....இரு பொருள்களின் இணைப்பிலே புதிதாக இன்னொன்று உதயமாகும் 'தத்துவ'த்தை இயற்கை போதித்துக்கொண்டிருந்தது!.....

உள்ளே—

வீடு கலைப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது! எங்கும் ஒரே பரபரப்பும் ஆரவாரமுமாக,—அன்று அங்கு ஏதோ விசேடமாக நடக்கப் போவதற்கு அறிகுறியாக—விளங்கியது. வீட்டார்கள் ளனைவரும் வைத்த பொருளை எடுக்கச் செல்வதைப்போல் ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டின் நடுக் கூடத்தில் சிறு மேடையொன்று அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒரு 'பழைய காலத்து' காஷ்மீர் கம்பளம் தூசிதட்டி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மேடையின் நடுவிலே அழகான வீணையொன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது! அந்த மேடைக்கு கீழே சற்றுத் தள்ளி புத்தம் புதிய 'புற்பாய்கள்' வருவோருக்காக விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புற்பாய்களின் ஒன்றின் மத்தியில் ஒரு வெள்ளித் தட்டில் சந்தனக்கிணைம், பன்னீர்ச் செம்பு, வெற்றிலை, பாக்கு, தேங்காய்—முதலிய மண்கலப் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன! .

கல்யாணிக்கு நிற்க நேரமில்லாமல் வேலையிருந்துகொண்டே இருக்கிறது!... அவள் பம்பரமாக சுழன்று கொண்டிருக்கிறாள்... நெற்றியிலே துளிர்க்கும் வேர்வையைக்கூட துடைக்க நேரமில்லாமல்.....

“எடி கல்யாணி! எங்க தொலஞ்சு போயிட்ட... இஞ்ச வாடி... கூடத்தில் எல்லாத்தையும் ஒழுங்காகக் கொண்டுபோய் வைச்சுட்டியா...?” அடுக்களையிலிருந்து சின்னம்மா கூப்பாடு போடுகிறாள்.

“அப்பவே வைச்சுட்டனே சின்னம்மா...!” என்கிறாள் கல்யாணி.

“கல்யாணி! கொஞ்சம் லச்சுமியை அலங்கரிச்சு விடு அவர்கள் வருகிற நேரமாச்சு...”—என்கிறாள் பாட்டி.

“அதோ லச்சுமிடைய நல்லா சிங்காரிச்சு வந்துட்டாளே!... நான் எதற்கு?...” என்கிறாள் அங்குவரும் லச்சுமியைக் காட்டி...!

“மூதேவிக்குப் பொறுமை!... தங்கச்சிக்கு நல்லதை செய்யக் கூட சாட்டுச் சொல்லுது நல்லா... தெரியாமலா கடவுள் குதிரையின் குணம் அறிஞ்சு கொம்பு கொடுக்காமல் விட்டிருக்காரு...”—பாட்டி முணுமுணுக்கிறாள். கல்யாணியின் முகம் வாட்டமடைகின்றது.

“டீ கல்யாணி, அங்க என்ன ‘விடுப்பு’ப் பார்க்கறாய்?... இங்க வந்து பலகாரங்களை எடுத்து ஒழுங்கா தட்டத்தில் வை!...”—என்று சின்னம்மாவின் குரல் உச்சஸ்தாயில் எழும்பவே, கல்யாணி பறக்கிறாள்...

“இதோ! எல்லாரும் வந்தாச்சு!... எல்லாம் தயாரா வைச்சிருக்கியளா?...”—என்று அவசரம் அவசரமாக உள்ளே நுழைகிறார் அப்பா கார்த்திகேசு.

கல்யாணி அவசரம் அவசரமாக கூடத்தை நோக்கி விரைகிறாள். “ஏண்டி சனியனே! நல்லநாளா அதுவுமா இந்தக் கிழிசலைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்!... பாக்கிறவை எல்லாம் என்னைத்தானே திட்டுவார்கள்... நான் கொடுமைப் படுத்திறனெண்டு!... என்னமோ பூவும் மஞ்சளும் தான் அழிஞ்சு போச்செண்டா, உடுக்கிறதையாவது நல்லதாக் கட்டடக்கூடாதா?...!”

“ஐயோ, சின்னம்மா!... நல்லநாளாம் அதுமா என்னை மூதேவி, சனியன் என்றெல்லாம் திட்டலாமா?...”—கல்யாணியின் மனம் அழுகின்றது.

கல்யாணி ஒரு வரட்சிப் புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு, அறைக்குள் சென்று ஒரு வெள்ளை ‘வாயில்’ புடவையொன்றை

அவசரமாக சுற்றிக்கொள்கிறாள். வாய்விட்டு அழவேண்டும் போல இருக்கிறது. ஆனால்... நல்லநாளாம் அதுமா?..

வெளியே வந்து தூண்மறைவாக நின்றுகொண்டு, கூடத்தைக் கவனிக்கிறாள்!... என்னதான் விதவைக் கோலம் பூண்டு கொண்டாலும் வயதுக்குரிய ‘விடுப்பு’ப் பார்க்கும் குணம் போய் விடுமா?... நீ விதவை என்று கூறி சமூகம் அவளிடம் வெள்ளைக் கலையைக் கொடுத்து, உன்னைப் பொறுத்த வரையில் உலகம் இருண்டுவிட்டது, இன்பம் அற்றுவிட்டது! ஆனால்—நீ சாகக்கூடாது!... வாழவேண்டும்!... நடைப் பிணமாகவாவது வாழ்ந்தே தீரவேண்டும்!... என்று சொல்லி அவளைச் சிறைப்படுத்திவிட்டால், அவள் உணர்ச்சிகளெல்லாம் இற்றுவிட்டும், அற்றுப் போய்விட்டன என்ற எண்ணமா?... ‘பாகற் காயை’ நன்றாக வதக்கிக் காய்ச்சினால் கூட அதன் ‘தன்மை’ அற்றுப் போவதில்லையே!... அப்படி இருக்கும்போது—உயிரோடு உயிராக, ரத்தத்தோடு ரத்தமாக கலந்துவிட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்கும், எண்ணக் கனவுக்கும்... பச்சைக் கிளியையிடித்து சிறையிலடைத்துவிட்டால், அதற்கு பறக்கும் ஆசை அற்றுவிட்டது என்ற எண்ணமா?... விந்தை மனிதர்கள்! விந்தையான சமூகம்!... விசித்திரமான சட்டம்!

கல்யாணி—இள வயதிலேயே தன் கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, சின்னம்மாவின் ஏசலுக்கும், பழிச் சொற்களுக்கும் மிடையே உயிர் வாழும் ‘சாதுப் பசு’...

லக்ஷ்மி—சித்தியின் ஒரே அருமை மகள்... செல்வ மகள்... வீட்டில் அவளிட்டதுதான் சட்டம்... அவளுக்குத் திடீரென்று ஆசை வந்துவிட்டது ‘வீணை’ கற்கவேண்டுமென்று. அம்மாவை அண்டினாள் அப்புறம் மறுப்பேது?... ஆனால்... முதலில் கார்த்திகேசு மறுக்கத்தான் செய்தார். “அவளுக்கு எதற்கு வீணை பாட்டெல்லாம்?... நாளைக்கு ஒருவளிடம் போய் வாழப் போகிறவள், அவனுக்கென்ன நித்தம் வாசித்துக் கட்டிக் கொண்டா இருக்கப் போகிறாள்?”

“ஏதோ நல்ல நாளாம் அதுவுமா அவள் பாடாமலா இருக்கப் போகிறாள்... எனக்குத் தெரியாது. அவளுக்கு ஒரு நல்ல வீணை வித்துவானாகப் பாருங்கோ!...”

“மூத்தவளுக்கு பாட்டெல்லாம் சொல்லி வைத்து என்ன பயனைக் கண்டோம்... அவள் வீணையைத் தொடாதவாறுதான் கடவுள் செய்து வைத்திருக்காரே!...”

“அந்த மூதேவியின் தலையில் அப்படி எழுதியிருந்தா அதுக்கு

நாம் என்ன செய்யிறது?... எதுக்கும் 'பொசிப்பு' வேண்டாமா?... என்ன செய்வீங்களோ எனக்குத் தெரியாது அவளுக்கு வீணை கற்பிக்க ஏதாவது வழி செய்யுங்க!... பாவம் பிள்ளையும் ஆசைப் படுறாள்!..."

இறுதியில் அவள் பிடிவாதம்தான் வென்றது!... லக்ஷ்மியும் ஓரளவு கெட்டித்தனமாக பயின்றுவிட்டாள்... அவளின் அரங்கேற்றம்தான் இன்று நடக்கப்போகிறது!... கார்த்திகேசு அரங்கேற்றத்தை ஆடம்பரமாக நடத்த விரும்பவில்லை. சங்கீதம் பற்றி நல்லாத் தெரிந்த நாலு பேரின் முன்னால், அரங்கேற்றி, அவர்களின் அபிப்பிராயத்தை பெற்றுவிட்டால் போதும் என்று இந்த நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்தார்...

கூடம் நிறைய ஆட்கள் வந்து நிரம்பி விட்டார்கள். முன் வரிசையில் சங்கீதப் பெரியார்களும், பின் வரிசைகளில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களும், முன் வீட்டுக்காரர்களும் தங்கள் 'குஞ்சம் குளுவான்'களோடு வந்து, கூடத்தை நிரப்பிவிட்டார்கள்.

முதலில் எல்லாருக்கும் வெற்றிலை பாக்கு வழங்கப்படுகிறது! தொடர்ந்து பலகாரங்கள் காலியாகின்றன...

"...ம்..இனி தொடங்கலாமே?...'' என்கிறார் ஒருவர்.

லக்ஷ்மி தழையத் தழையக் கட்டிய பட்டுப்புடவை 'சரசு'க்க கூடத்துக்கு வருகிறாள்! கூடத்திலிருந்தவர்களை வணங்கி விட்டு வீணையைக் கையிலெடுத்தாள்!... இயற்கையிலே அவளுக்கு நல்ல சாரீரம் அமைந்திருந்தது! வீணையின் மதுரகானமும், அவளின் மதுர கண்டமும் போட்டியிடுகின்றன!... அவையோரின் தலையாடத் தொடங்குகிறது!... ஒன்று முடிந்து மற்றொன்று என்று, தொடர்ந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்...இதோ சாருகேசி ராகத்தில்...

கல்யாணி திடுக்கிடுகின்றாள்! அவருக்குப் பிடித்தமான ராகம்!... அவள் மெய்சிலிர்க்கிறது!... கண்கள் இசையின் இன்ப மயமான தழுவலில் மூடிக் கொள்கின்றன! அவள் எங்கோ பறந்து கொண்டிருக்கிறாள்.. அவள் காலத்தின் முன் நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள்?... மனப்பூ அவளின் கடந்தகால நினைவுகளில் பூவிதழ் விரிக்கின்றதா?... அதன் சுகந்த மணத்தில் கல்யாணி லயித்துப்போய் விடுகிறாள்!...

*

முதலிரவு! மணப் பெண்ணை கல்யாணியின் உள்ளத்திலே இனம் தெரியாத பூரிப்பு! அத்துடன் இனம் தெரியாத பவ

மும் உள்ளத்தை மனநிலைநிறை; பிறந்தநாட் பயண அனுபவிக் கப் போதிருமே என்ற எண்ணத்தில் பிறந்த கிறக்க நிலை! இட்ட அடி மெல்லெடுத்து, பாலுடன் அறைக்குள் செல்கிறாள். மலர் தூவிய மஞ்சம் வர வேற்பு கொடுக்கின்றது. அதில் அவன் அமர்ந்திருக்கிறான். அவள் நிற்கிறாள். அவன் அவளைக் காணு ததுபோலப் பாவனை செய்துகொண்டு...

அவளுக்கு ஆத்திரமும், அழகையும்... வெட்கம் அருகில் செல்ல விடாது தடை செய்கின்றது. அவள் கண்களில் முத்து திரள்கின்றதா?... அவன் திடுக்கிடுகின்றான்... இந்த அழகிய ஊடலுக்குப் பரிசாக கண்ணீர்த் துளிகளா?.....

"அடடா!" என்று அவளைத்தேற்றி, அருகிலணைத்து.....

"கல்யாணி!"

"உம்...!"

"பேசமாட்டாயா?..."

"உகம்.....!"

"ஏன் அப்படி...?"

"ஏனோ அப்படித்தான்!"... என்று சொன்னவள் கலகல வென்று சிரிக்கிறாள். அவன் அந்தப் போதையில் கிறங்குகிறான்...

"கல்யாணி"...

"என்னத்தான்?...'' செல்லமாக கேட்கிறாள்.

"அன்றுபாடியே.. அந்த சாருகேசி. அதைப் பாடுகிறாயா?..."

"இப்போதா அத்தான்?..."

"இப்போதில்லாமல், எப்போதாம்?...'' செல்லமாக கேட்கிறாள். மறுக்க முடியுமா அவளால்?...

அவள் கைகளில் வீணை அழகு பெறுகிறதா?... வீணையின் நாதநரம்புகளில் விரல்கள் லாவண்யத்துடன் நர்த்தன மிடுகின்றன. வீணையும் நாதமுமாக ஒன்றிவிடுகின்றாள்!... நாதவலைகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக அலை பிரிந்து... நாதச் சுழிப்பிலே, கானத்தின் போதையிலே அவன் கிறங்குகிறான்!

'ஆ!...இதென்ன அவன் முகத்தில் சுருக்கங்கள்... அவனுக்குப் பாட்டுப் பிடிக்கவில்லையா என்ன?...'' கல்யாணி திடுக்கிடுகிறாள்...

அவளின் பழைய நினைவுகள் அறுபட்டுப்போகின்றன!.....

*

லக்ஷ்மி இன்னமும் சாருகேசியைத்தான் மீட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள்.....ஆனால்.....இதென்ன சுருதிபேதம்.....ஐயோ லக்ஷ்மி நீ உணர்வில்லையா சுருதிபேதப் படுவதை? அவளின் நெஞ்சம் அடிக்கிறது.....சுருதிபேதம் வரவர வலுக்கிறது!

'...அவருக்குப் பிடித்தமான ராகம்! அதிலே சுருதிபேதமா? ' நீண்ட காலம் செயலற்றுக்கிடந்த அவளின் விரல்கள் துடிக்கின்றன! ... உடலிலே பதறல்! ... மனதிலே ஆவேசம்! ... என் செய்கிறேன் என்பதை கல்யாணி மறந்துவிடுகிறாள்.....மேடைக்குப் பாய்ந்தோடுகிறாள்.....

லக்ஷ்மியின் கரத்திலிருந்த வீணை கல்யாணியின் காதத்துக்கு மாறிவிடுகின்றது. அவளின் விரல்களின் அசைவுகளுக்கேற்ப நாத நரம்புகள் வளைந்து கொடுக்கின்றனவா? ...அல்லது..... நரம்புகளுக்கு ஏற்ப அவளின் விரல்கள் ஓடிவிளையாடுகின்றனவா? கந்தர்வ கானமா? நாரதரின் நாத வெள்ளமா?...கானவெள்ளத்தில் சபையோர் மூழ்கித் திளைத்து.....

அவர்கள் எங்கோ, எங்கோ... காடுமலை, நாடுநதி எல்லாம் கடந்து வானமண்டலத்திலே சஞ்சரிக்கிறார்களா? ...அவர்களின் கலைகளெல்லாம் தென்றல் தழுவிய பூக்களாக ஆடுகின்றன! ..

'ஆகா! ஆகா! சாட்சாத் சரஸ்வதியே அமர்ந்து வீணை வாசிப்பது போல...'

அப்போது.....

"வாடி! இதென்ன ஆட்டம், பந்தி நடுவில் உன் குணம் அறிஞ்சு தான் கடவுள் உன்னை இப்படிச் செய்திருக்கிறார்..... பாவி இந்த நிகழ்ச்சியை பாழ் படுத்திவிட்டியே! .....என்ன திமிரடி உனக்கு!.....வா உன்னை என்ன செய்தால் போதாது!..." —அவள் தலையை பற்றி 'கரகர' வென்று இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே போகிறாள் சின்னம்மா.....உரத்த குரலில் அவளைத் திட்டும் பேச்சுகள் வெளியிலே கேட்கின்றன.....

சபையோர் ஏதோ வானமண்டலத்திலே இருந்து வீழ்ந்த அதிர்ச்சி நீங்கப் பெருமல், நடந்தது என்ன வென்று புரியாத நிலையில்.....

கார்த்திகேசுதான் நிலைமையைச் சமாளிக்க முன்வருகிறார்...

"பறவாயில்ல... தொடர்ந்து லக்ஷ்மியே வாசிச்சு முடிக்கட்டும்."

...ஏதோ கோளாறு நடந்து போச்சு!... வாம்மா லக்ஷ்மி நீ வந்து வாசி! ....." என்று சொல்லி நகர்கிறார்!

லக்ஷ்மி தன் வீணையை எடுத்துக்கொண்டு தன் மென் விரலை நாத நரம்புகளில் ஓடவிடுகிறாள்! அப்போது—

'டங்!'—என்ற ஓசையுடன் வீணையின் நாதநரம்பான தந்தி அறுந்து சுருள்கிறது! லக்ஷ்மியின் முகம் இருள்கிறது! மயங்கிச் சாய்கிறாள்! சபையோர் பிரமையிலாழ்கின்றனர்!.....

அங்கே வீணையின் நாத நரம்பு மட்டும் துண்டிக்கப்படவில்லை! உண்மைக் 'கலைஞி'யின் விரல்களுமல்லவா துண்டிக்கப்பட்டு விட்டன.

*

கரத்தைக்காரன்

யூ. எல். ஏ. மஜீத்

தன் கரத்தையில் 'செவலை'யைப் பூட்டிக்கொண்டு கடற்கரையை நோக்கி அதை விரசிவிட்டான் அகமது. கடற்கரையில் குவிந்து கிடக்கும் வெள்ளை மணலை ஏற்றிவருவதற்காக அவன் போகிறான்.

அவ்வப்போது சில உழைப்புகள் அகமதுக்குக் கிடைக்கத் தவறுவதில்லை. சில நாளில் வரும்படி குறைவு. 'மார்க்கட்' டிவிருந்து ஊரிலுள்ள கடைக்காரர்களுக்குக் கூலிக்குச் சாமான் களை 'ஏற்றி இறக்கு'வதே அகமதுடைய வழக்கமான தொழில். பெருநாட் காலங்களிலும் சில விசேட வைபவங்களுக்கும் தான் இம்மாதிரியான மண்ணேற்றும் படலம் வரும்.

பெருநாட்களில் புத்தாடை அணிவதுபோல வீட்டு வளவையும் புது நிறப்படுத்துவது சில 'பசை'யுள்ளவர்களால் மட்டும் தான் முடியும். வளவை வண்ணாடைப் போடலாமா? புதுமணலால் போர்த்தி விடுவதுதான் சாலவும் நல்லது. இதைப்பற்றி யெல்லாம் அகமது சிந்திப்பதில்லை. ஒரு கரத்தைக்குச் சுளையாக ஒரு ரூபா கிடைத்தாற்போதும்.

நல்ல பால்போன்ற வெள்ளையான மணலை வெட்டிவெட்டி கரத்தையில் ஏற்றினான் அகமது. மீராலெவ்வைப் போடியாருக்கு மட்டும் எவ்வளவு மணல் கொண்டு போனாலும் பத்தாது. ஒன்பு ஒருமுறை அவரது இளைய மகனின் 'சன்னத்துக்' கலியாணத்துக்கு அவன் ஏற்றிச் சென்ற ஒரு கரத்தை மண்ணை, "இதா னடா மண்... ஒரு பிடி மண்ணைக் கொண்டாந்துட்டு ஒரு ரூபா எடுக்கப் பாக்கிறியே" என்று குறைவாகப் பேசியதை அகமது இன்னமும் மறக்கவில்லை.

இப்போது ஏற்றுவதும் மீராலெவ்வைப் போடியாருக்குத் தான். நாளைக்கு 'நோன்பு'ப் பெருநாள். அதற்காகக் கரத்தை கொள்ளு மட்டும் வெட்டி ஏற்றினான். செவலை இழுக்கும் என்ற தைரியம் அவனிடம் இருந்தது.

வெட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு கரத்தையிலுள்ள மண்ணைக் கைகளால் கூட்டிவிட்டு அண்ட வைத்தான். மண்குவியலில் அவனது விரல்கள் பதிந்திருந்தன. அவற்றுள் மண்வெட்டியைக் கொத்தி வைத்தான். பின் பக்கம் மண் சரியாது தடுக்க ஒரு 'கோணி'யை வைத்து மறைத்துவிட்டு 'முட்டான்' கயிறறைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு செவலையைப் பேசிவிட்டான். அது முண்டி முண்டிப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டது. இதற்குமுன் இவ்வளவு பாரம் ஏற்றி அதற்குப் பழக்கமில்லை. என்றாலும் ஒரு வாறு முண்டி இழுத்தது.

'மைனா ரோட்'டுக்கு இன்னும் பத்து யார் தூரம்தான் இருக்கும். செவலை ஒரு நீண்ட பெருமூச்சோடு இழுக்க மறுத்தது. அதற்குத் தானே இந்தப் பாரத்தின் சுமையளவு தெரியும். 'விரலுக்கு ஏற்ற வீக்கம்!'

"இந்தா ம... இழும்மா இழு..."

அகமதுடைய பரிவுப் பேச்சுக்கெல்லாம் அது இணங்கவில்லை. கொஞ்சம் ஆறுதல் கொடுத்தால், ஒருவேளை அது இழுக்கலாம். இது முன்னைய அனுபவம். செவலையின் முதுகில் செல்லமாகத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

"என்ற கண்ணுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பாரமா... ஊட்ட போய் தவுடும் புண்ணுக்கும் தாரன்... பயப்படாம இழும்மா" என்று அதன் காதுக்குள் சொல்லிவிட்டு "ம்.. தா... ஹை," என்று செவலையைப் பேசிவிட்டான். அது இழுக்கமாட்டாமல் இழுத்தது.

கரத்தைச் சில்லை மாறி மாறி அகமது உருட்டியும், வால் கரத்தையைப் பிடித்துத் தள்ளியும் செவலைக்கு உதவினான். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அவனும் மாடாகவே மாறிவிடுவான்.

செவலை ரோட்டுக்கு ஏற உந்தியது. அகமது தன் முழுப் பலத்தையும் கூட்டிக் கரத்தைவைத் தள்ளினான். செவலையும் மூச்சுப் பிடித்து இழுத்து ரோட்டை அடைந்துவிட்டது. செவலைக்கும் அகமதுவுக்கும் 'பிரசவ வேதனை'யின் பிறகேற்பட்ட இன்பமேற்பட்டது. அவனுக்கு செவலையில் நல்ல இரக்கம் இப்போது ஏற்பட்டது.

'இந்தக் கரத்தையைப் பாத்துட்டு மீராலெவ்வைப் போடியாரு சந்தோசப்படுவார்' என்று எண்ணிக்கொண்டே கரத்தையின் பின் பக்கத்தைவிட்டு முன்பக்கம் வந்த அகமது செவலை

முடவுவது கண்டு திடுக்கிட்டான். அது வலது பின்னங் காலை இழுத்து இழுத்துச் சுண்டி நடந்தது.

மூட்டாளை இழுத்துப் பிடித்துக் கரத்தையை நிறுத்தி செவலையின் பின்னங்காலை உயர்த்திப் பார்த்தான் அகமது. லாடம் கழன்றுவிட்டிருந்தது. 'சீ... இந்தப் பண்டிக்கு இவ்வளவு தவுடும் புண்ணுக்கும் கொடுத்தும் இந்தச் சின்னச் சுமையை இழுக்க முடியாதோ' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே தனது 'கேட்டிக்கம்பால்' செவலையின் முதுகில் இரண்டு வைத்தான். பிறகு தான் அனுதாபப்பட்டான்.

என்றாலும்—

ஏற்றிய மண்ணை கொட்டிவிடுவதா? செவலை முடவினாலும் இந்தக் கரத்தை மண்ணை மட்டுமாவது போடியாரிடம் கொண்டு கொடுத்து விட்டால் ஒரு ரூபா கிடைக்குமே. செவலையைப் பேசிவிட்டான். அது பின்னங்காலை இழுத்து இழுத்து நகர்ந்தது. ஏழெட்டு ரூபாவுக்கு நம்பியிருந்த அகமதுவுக்கு செவலையின் இந்த 'சுண்டுவலி' ஏமாற்றத்தை அளித்தது. "வருசா வருசம் வரும் நோன்புப் பெருநாளை இந்தமுறை 'நல்லமாதிரி' யாகக் கொண்டாட வேண்டும்" — எவ்வளவோ எண்ணியிருந்தான்.

மூன்றாம் வருடம் அகமது தனியாளாகப் பெருநாளைக்கொண்டாடினான். அதுதான் அவன் 'மகிழ்ச்சி' கரமாகக் கொண்டாடிய கடைசிப் பெருநாள் என்று சொல்லலாம். புதுசாகத் தையத்த நீலக்கலர்ச் சேட்டையும் என்பதுக்கென்பது மௌலானாச் சாரமும் உடுத்திக்கொண்டு, பெருநாளைக்காக புதுசா 'நிலீசாக்கி'ய அந்தப் புதுப் படத்தைப் பார்க்கக் கிளம்பியபோது நோன்பு காலத்தில் விடியச் சாமத்தில் 'ரபான்' கொட்டிய அந்தப் பக்கீர் தனது கண்களுக்குச் 'சுறுமாப்' போட்டதும்... அப்படியே அகமதுடைய நினைவைப் புதுப்பித்தன. மூன்றாம் வருடக் கடைசியில்தான் செயினம்புவை அவன் கைப் பிடித்தான். இருந்த கொஞ்சப் பணமும் கவியாணத்தில் கரைந்தது. கவியாணத்துக்குப் பிறகு நல்ல உழைப்புக் கிடைக்கும் என்றெண்ணிய அவனுக்குப் பழைய பல்லவிதான் இசைக்க முடிந்தது.

சோற்றுக்குத் தாளம் போட்டாலும் வீட்டுக்கொரு பிள்ளை குறையாது. அதில் மட்டும் அவன் கெட்டிக்காரன். அகமதுக்கு ஆறு மாதத்துக்கு முன்புதான் குழந்தையொன்றும் பிறந்தது.

இந்தமுறை செயினம்புவுக்குச் சின்னவிலையில் ஒரு 'ஓயில்' செவலைக் கொண்டு போதும். சட்டை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போகும். சட்டை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போகும்.

விட்டான். சிறுவனுக்கு புது மோஸ்தரில் சிவத்த 'சில்க்' சட்டை ஒன்று வந்தக்கேண்டும். அதற்காக தையற்கார உமறுநெய்ஞ் சிறுவன் கொல்லி வைத்திருந்தான். அகமது தனக்கு ஒரு 'பெனி யன்' மட்டும் போதுமென்று எண்ணிவிட்டான். 'பெருநாளைக்குப் புதுசா உடுக்கவேண்டாம்' என்று அவனது உம்மா சொல்லுவாள். மகனின் கல்யாணக் காட்சியோடு அவளது கதையும் முடிந்தது.

கரத்தையை ரோட்டை விட்டும் அந்த முடுக்கால் ஒழுங்கைக்குத் திருப்பிவிட்டான் அகமது. ஒழுங்கையால் நேரே சென்று வலக்கைப் பக்கம் திரும்பி இரண்டு வீட்டைக் கழித்தால் அந்த மாமரம் தெரியும். அதுதான் மீராலெவ்வைப் போடியாருடைய வீடு.

"மண்ணை எங்கே கொட்டுறதெண்டு வாப்பாட்ட கேளு தம்பி" எதிர்ப்பட்ட போடியாரின் இளைய மகனிடம் அகமது கேட்டான்.

அந்தப் பையன் வாப்பாவிடம் கேட்டுவந்து சொன்னான்: "முன் வாசப் படிக்குக்கிட்ட கொட்டட்டுமாம்."

செவலையை அவிழ்த்துவிட்டு கரத்தையின் 'நுகத்தை'ப் பிடித்துக்கொண்டு கரத்தையைப் பின்புறமாக வாசலடிக்குத் தள்ளி வந்தான் அகமது. 'வால் முட்டை' இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நுகத்தைப் பிடித்திருந்த கைகளை மெதுவாகத் தளர்த்தினான். கரத்தை செங்குத்தாக சரிந்து நின்றது. வால்பக்கம் நிலத்தில் முட்டவும் மண் சரிந்தது. மண்வெட்டியால் மணலை இழுத்துப் பறித்துவிட்டு அகமது செவலையைக் கரத்தையில் பூட்டினான்.

"தம்பி... வாப்பாவைக் கொஞ்சம் வரச்சொல்லு"

"என்னத்துக்கு?"

"சும்மா... கொஞ்சம் பேசணும்..."

போடியாருடைய மகன் உள்ளுக்கே ஓடினான்; வாப்பாவை வரச் சொல்லுவதற்காக.

"என்ன அகமது?" போடியார்தான் கேட்டார்.

"செவலை முடவுது போடியார். இந்தக் கரத்தை மண்ணை மட்டும் எப்படியோ கொண்டாந்துட்டேன். லாடங் கட்டாட்டி இனி இதைக்கொண்டு மண் இழுக்க ஏலா."

“அப்ப கூனியா கேக்கிறாய்?”

“தந்திங்கன்னா நல்லம். இப்பவே அப்புகாமிட ‘கம்மாலை’க் குப்போய் லாடத்தைக் கட்டிப்போடலாம்.”

“அப்படியா... இந்தா” ஒரே ஒரு ரூபாவைப் போடியார் நீட்டினார்.

“மிச்ச மண்ணை லாடத்தைக் கட்டிட்டு வந்து ஏத்திப்போடுறன் போடியார். இன்னும் ரெண்டுரூபா சேர்த்துக் கொடுங்க.”

“சில்லறை இல்லை அகமது. எதக்கும் புறருவா பாக்கலாம்.” அறுதியாகக் கூறிவிட்டுப் போடியார் போய்விட்டார்.

நானைக்குப் பெருநாள். இந்த முறைப் பெருநாள் தினசரி நானைவிடவா மோசமாகவேண்டும். என்னவெல்லாமோ எண்ணியிருந்தான் அகமது. இனி அவை யாவும் நடக்கவாபோகின்றன.

சோர்ந்த முகத்துடன் செவலையைப் பேசினிட்டு மூட்டானைப் பிடித்துக்கொண்டு தானும் நடக்கத் தொடங்கினான். நிச்சயமாகச் செவலை அப்புகாமியுடைய கொல்லன் கம்மாலைக்குத்தான் போகுமென்று யாரால்தான் கூறமுடியும்?

*

சத்தியன்

கிழக்கு மாகாணத்துக் காரைக்கலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ‘சத்திய’னின் முழுப் பெயர் சின்னையா பிளிப் சத்தியநாதன் என்பதாகும். 1961 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் எழுதி வந்த இவர், சிறுகதைகளுடன் வானொலி நாடகங்களும் எழுதி வருகின்றார். ‘இருளும் ஒளியும்’ என்ற இவரது நாடகம் மேடை யேற்றப் பட்டுள்ளது.

போகும் முடிவும்

யோ. பெனடிக்ட் பாலன்

யாழ்ப்பாணம்-நல்லூரைச் சேர்ந்த இவர் ஆசிரியர்த் தொழில் புரிபவர். சிறுகதை, குட்டிக் கதை, நாடகம் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடுடையவர். ‘குட்டி’ என்னும் இவரது குறுநாவல் நூலுருவில் வெளிவந்துள்ளது. இவர் இலங்கையில் நடாத்தப்பட்ட மூன்று சிறுகதைப் போட்டிகளில் கலந்து வெற்றி பெற்றவர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

மருதூர்க் கொத்தன்

மருதமுனையிற் பிறந்த இவர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராவர். தற்பொழுது தலைமையாசிரியராகப் பணியாற்றுகின்றார். இயற்பெயர் வி. எம். இஸ்மாயில் ஆகும். 1953 ஆம் ஆண்டில் ‘சுதந்திரன்’ வாயிலாக எழுத்துத் துறைக்குள் புகுந்தவராவர். கிராமிய இலக்கியம்-கவிதை-சுட்டுரை ஆகிய துறைகளிலே ஈடுபட்ட இவர், 1961 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் சிறுகதைகளும் எழுதிவருகின்றார். சில நாடகங்களும் எழுதியுள்ளார்.

அதர்

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்

கொழும்பைச் சேர்ந்த இவர் சிறுகதை-கவிதைகள் எழுதி வருகின்றார். இவரது 'பொம்மலாட்டம்' என்ற நாவல் 'செய்தி'யில் வெளியாயிற்று. எழுத்துத் துறையில் மட்டுமல்லாது, சித்திரம்-நாடகம் ஆகிய துறைகளிலும் ஈடுபாடுடையவர்.

புது வாழ்வு

க. சதாசிவம்

பருத்தித்துறை, புலோலி தெற்குச் சேர்ந்த க. சதாசிவம் மலேநாட்டில் அரசாங்க அப்போத்திக்கரியாகப் பணிபுரிகின்றார். இலக்கிய ஆர்வமும், துடிப்பும் மிக்க இவ்வினோர், கதை-கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் ஈடுபாடுடையவர்.

பொறி

எம். ஏ. நுஸ்மான்

பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான நுஸ்மான், கல்முனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். 1961 ஆம் ஆண்டில் எழுத ஆரம்பித்த இவர், சிறுகதையிலேயே தம் ஆரம்ப கவனத்தைச் செலுத்தினார். பின்னர் கவிதையிலேயே தமது முழு ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தி வருகிறார். ஈழமெங்கணும் பல கவியரங்கங்களிலே பங்கு பற்றித் தமது கவிதைகளை இனிமையாகப் பாடி வரும் இவர், வேகமாக வளர்ந்துவரும் இஸ்லாமிய இளங் கவிஞராவார்.

ஒரு பீடிச் சோறு

அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது

கக்கரைப்பற்றைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அப்துஸ்ஸமதும் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராவார். 'இலக்கியப் பொய்கை' என்னும் பாடபுத்தகத்தினதும் 'முற்றத்து மல்லிகை' என்னும் கவிதைத் தொகுதியினதும் பதிப்பாசிரியராவார். நீண்ட காலமாக கதைகள்-கட்டுரைகள் எழுதிவருகின்றார்.

விரல்கள்

செம்பியன் செல்வன்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் புனியற்பட்டகாரி, பல்கலைக் கழக வெளியீடாக வந்த மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளிலும் இவருடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன 'புனியல்' என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர். சிறுகதைகள் பற்றிய விமர்சனத் துறையிலும் ஆர்வங் கொண்டவர். அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியிலும், 'கலைச் செல்வி' நடாத்திய போட்டியிலும் பரிசுகள் பெற்றவர்.

கரத்தைக்காரன்

பூ. எஸ். ஏ. மஜீத்

கல்முனையிற் பிறந்த, பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான மஜீத், 1952-ஆண்டில் 'தினகரன்' வாயிலாக எழுத்துலகிற் புதுந்தார். கலர் சாலைச் கவிதைப் போட்டியிலும், அகில இலங்கை முஸ்லிம் வாணிப இயக்கக் கட்டுரைப் போட்டியிலும் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார். 'நன் மொழி நாற்பது' என்னும் இவரது நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

(அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது, ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன் ஆகிய இருவருடைய புகைப்படங்களும் நாமக்கு உரிய காலத்திற் கிடைக்கவில்லை. எனவே, அவை பிரகாசமாகவில்லை.)

அரசு வெளியீடு கதைத் தொகுதிகள்

தோணி -

வ. அ. இராசாத்தினம்

ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு
பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி

விலை. ரூ. 2/00

மரபு -

எம். ஏ. ரஹ்மான்

ஈழத்தில் பிரசுரமான முதலாவது
உருவகக்கதைத் தொகுதி (வண்ணச்
சித்திரங்களுடன் கூடியது)

விலை. ரூ. 2/00

புதுயுகம் பிறக்கிறது - மு. தளையிங்கம்

கருப் பொருள்கள் குறித்துச் செய்யப்
பட்டுள்ள புதுமைப் போக்குடைய
பரிசோதனைக் கதைகள் அடங்கிய
சிறுகதைத் தொகுதி

விலை. ரூ. 2/75

வீ -

எஸ். பொன்னுத்துரை

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளரின்
முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி
(44 சித்திரங்களுடன் கூடியது)

விலை. ரூ. 4/40

அரசு வெளியீடு

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு, கொழும்பு-13, இலங்கை.

அரசு வெளியீடுகள்

தோணி வ. அ. இராசரத்தினம் - ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி	விலை. ரூ. 2/-
வாழையடி வாழை க. செபரெத்தினம் வாழ்க்கை வரலாறு	விலை. ரூ. 2/-
பகவத்கீதை வெண்பா புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை - சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற கவிதை நூல்	விலை. ரூ. 3/50
இளமைப் பருவத்திலே! எம். ஏ. ரஹ்மான் - சிறுவர் இலக்கியம். நூல் நிலையத்துக்குரிய சான்றிதழ் பெற்றது. (இரண்டாம் பதிப்பு)	விலை. ரூ. 1/25
மாபு எம். ஏ. ரஹ்மான் - உருவகக்கதைகள் (வண்ணச் சித்திரங்களுடன்)	விலை. ரூ. 2/-
சுழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி இரசிகமணி கனக.செந்திநாதன் - சுழத்தின் தற்கால இலக்கிய வரலாறு. வரலாற்று நூல்	விலை. ரூ. 3/50
அண்ணல் கவிதைகள் - கவிஞர் அண்ணல் கவிதைத் தொகுதி	விலை. ரூ. 2/25
பரியாசி பரமர் 'சாஸ்திரம்'	விலை. ரூ. 1/90
இலக்கிய உலகம் வி. கந்தவனம் கவிதை நூல்	விலை. ரூ. 1/40
காப்பியச் சொற்பொழிவுகள் - பத்துக் காலியங்கள் பற்றிய சொற்பொழிவு	விலை. ரூ. 3/50
புதுயுகம் பிறக்கிறது மு. தனையசங்கம் சிறுகதைத் தொகுதி	விலை. ரூ. 2/75
போட்டிக் கதைகள் சிறுகதைத் தொகுதி	விலை. ரூ. 1/30
வி எஸ். பொன்னுத்துரை சிறுகதைத் தொகுதி	விலை. ரூ. 4/40

அரசு வெளியீடு

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு, கொழும்பு - 13, இலங்கை.